

INDIGO DAĞI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
DEVNEY PERRY

YAZAR HAKKINDA

Devney, kocası ve iki oğluyla Washington'da yaşayan USA Today'in çoksatan yazarıdır.

Montana'da doğup büyümuştür ve değerli memleketinde geçen kitaplar yazmayı çok sevmektedir.

Teknoloji endüstrisinde yaklaşık on yıl çalıştıktan sonra, ailesiyle evde daha sakin bir yaşamın keyfini çıkarmak için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Bırakın pek çok kitap yazmak, bir kitap yazmak bile yapmayı beklediği bir şey değildi. Gelgelelim şimdi romantizm yazma konusundaki gerçek tutkusunu keşfettiğinden, bundan vazgeçmek gibi bir planı yok.

INDIGO DĀĢĪ

DEVNEY PERRY

INDIGO DAĞI

DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Indigo Ridge

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Sude İlter

Redaksiyon: Dila Öz

Düzeltili: Özge Özdemir, Öznur İlter

Son Okuma: Yasemin Ak

Kapak Tasarım: Sarah Hansen

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Tarihi: Ağustos 2023

ISBN: 978-625-6943-62-9

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

© Copyright 2021 INDIGO RIDGE by Devney Perry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00 Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

Giriş

“Uçabileceğini düşünüyor musun, Minik Kuş?”
Sesi bir kâbus gibi rüzgârın içinden fısıldadı.

Kapkara uçurumun zeminindeki kayalar, ay ışığını içine hapsedmiş gibi görünüyordu. Kenara doğru bir adım attığımda, kopkoyu ve sonsuz bir karanlık, bileğime bağlanmış bir ip gibi beni çekmeye başladı.

Uçmak acıtır mıydı?

“Hadi öğrenelim.”

1. Bölüm

Winslow

“**B**ir tane daha içki...” Barmen yanımdan geçip giderken yavaşlamadı. “...alabilir miyim?” diye öne eğilerek mırıldandım.

İhtiyar, bu barın yerel halkın takıldığı bir mekân olduğunu söylemişti. Bir gün araba kullanmamaya karar verme ihtimalime karşı, yeni evime yakın olduğu için burayı seçmiştim. Ayrıca artık ben de yerel halktan biriydim. Bugünden itibaren Quincy-Montana’da yaşamaya başlamıştım.

Şarap menüsünü isterken barmene de hemen hemen bunu söylemiştim. Çalı gibi kaşlarından birini kaldırarak gözlerini kıstığında, bir bardak kırmızı şarap içme arzumdan vazgeçerek votka tonik sipariş etmiştim. Bir parça limon halkası istememek için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Bardağımdaki buz küplerini pipetimle karıştırırken buzlar birbirine çarpıyordu ama barmen sesi görmezden geldi.

Şehir merkezinde –İhtiyar’a göre turist tuzakları sayılan– iki

tane bar vardı. Yine de Quincy'deki ilk gecemi kutlamak için onlardan birini seçmediğime çok pişmandım. Davranışını göz önüne alınca, kayıp bir turist olduğumu düşünen barmen de bu kararımdan pişman olmuş olmalıydı.

Willie'nin Yeri bir batakhaneydi ve kesinlikle bana göre değildi.

Şehir merkezindeki barmenler, büyük ihtimalle müşterilerini olması gerektiği gibi karşılamışlar, fiyatlarını menülerde listelemiş ve eminim ki servis yaparken buruşmuş ellerinin sadece üç parmağını kullanmakla yetinmemişlerdi.

Barmen, en az bu karanlık ve pis bina kadar yaşlı görünüyordu. Burada da duvarlar, tıpkı Montana'nın küçük kasabalarındaki çoğu bar gibi bira tabelaları ve neon ışıklarla doluydu. Oturduğum yerin karşısındaki aynalı duvarda bar şişeleri sıralanmıştı ve oda masalarla dolu olsa da sandalyelerin hepsi boştu.

Willie'nin Yeri, pazar gecesi henüz saat dokuz olmasına rağmen neredeyse terk edilmiş gibiydi.

Yerel halk biraz gevşemek için daha iyi yerler biliyor olmalıydı.

Diğer patron, barın en uzağında bulunan bar sandalyesinde oturuyordu. Ben geldikten on dakika sonra gelmiş ve benden olabildiğince uzaktaki sandalyeyi seçmişti. Barmenle aynı renk olan beyaz saçları ve seyrek sakallarıyla birbirlerinin kopyası gibiydiler.

İkizler miydi? Bu barı kuracak kadar yaşlı görünüyorlardı. Belki de ikisinden biri asıl Willie'ydi.

Barmen, onlara bakışımı yakaladı.

Gülümseyerek bardağımdaki buzları tıkırdattım. Dudakları ince bir çizgi şeklini alsa da bu bana bir içki daha hazırlamasına engel olmadı.

Bir beşlik daha çıkartmak için çantama uzandım çünkü anlaşılan, burada adisyon istemek söz konusu değildi. Daha parayı cüzdanımdan alamadan derin ve pürüzlü bir ses içeriye doldu.

“Selam, Willie.”

“Selam, Griffin.”

Demek Willie barmen olandı ve konuşabiliyordu.

“Her zamankinden mi?”

“Evet.” İnanılmaz sesli adam –Griffin– yanımdaki ikinci boş sandalyeye oturdu.

Uzun, geniş vücudu sandalyeye yerleşirken inceden gelen parfüm kokusu burnuma doldu. Üzerinden gelen deri, rüzgâr ve baharat kokusu, barın küflü kokusunu uzaklaştırmıştı. Baş döndürücü ve çekiciydi.

Kadınları kendine hayran bırakacak türde bir adamdı. Yanımda oturan vücuduna kısa bir bakış attığım anda önümdeki içki artık gereksiz gelmeye başladı. Onun yerine bu adama bakarak tepeden tırnağa sarhoş olabilirdim.

Dirseklerini bara yasladığında, tişörtünün kolları kol kaslarına ve kalıplı omuzlarına yapıştı. Dağınık kahverengi saçları ensesine doğru kıvrılıyordu. Kollarında, saçları ile aynı renkte tüyler vardı ve kaslı kollarının damarları belli oluyordu.

Oturuyor olmasına rağmen bacaklarının uzun olduğunu ve baldırlarının, şehrin dışındaki ormanların yaprak dökmeyen ağaç gövdeleri gibi kalın olduğunu söyleyebilirdim. Solmuş kot pantolonunun yıpranmış paçaları, siyah kovboy çizmelerinin üstüne doğru sarkmıştı. Oturduğu yerde hareket edince belindeki altın ve gümüş kemer tokası gözüme çarptı.

Eğer sesi, kokusu ve biçimli çenesi ağzımın kurumasına sebep olmasaydı bile o kemer tokası bunu tek başına başarırdı.

Annemin en sevdiği film *İhtiras Rüzgârları*’ydı. On altı yaşı-

na geldiğimde izlememe izin vermiş, birlikte izlemiş ve beraber ağlamıştık. Ne zaman annemi özlesem o filmi izlerdim. Sırf bir zamanlar anneme ait olduğu için defalarca izlemiştim. DVD artık çizilmiş ve kutusunun kapatma yeri kırılmıştı.

Brad Pitt'in seksi kovboy hâllerine bayılırdı.

Eğer Griffin'i görseydi annemin de ağzının suyu akardı. Şapkası ve atı olmasa da bu adam, her türlü kovboy fantezisinin vücut bulmuş hâliydi. Bardağımı ağzıma götürerek soğuk içkimi yudumlarken bakışlarımı yakışıklı yabancından ayırdım. Votka genzimi yaktı ve alkol beynime hücum etti.

Yaşlı Willie, hazırladığı kokteyli sertçe karıştırdı.

Hiçbir utanç belirtisi göstermeden gözlerimi üzerine dikmiştim. Kesinlikle çok kaba bir davranıştı, yine de bardağımı indirdiğimde bakışlarım tekrar Griffin'e döndü.

Delici mavi gözleri ona bakmamı bekliyordu.

Nefesim kesildi.

Willie, buz ve karamel dolu içkiyi Griffin'in önüne bıraktı. Ayrıca avucunu uzatıp ücretini istemedi de.

İçkisinden bir yudum aldığında âdemelması hareket etti. Dikkati bir kez daha benim üzerimdeydi. Bakışlarının yoğunluğu önümdeki içki kadar sarhoş ediciydi.

Tereddüt etmeden, cüretkâr bir arzuyla beni izliyordu. Bakışları, bu sabah Bozeman'daki otelden çıkmadan önce giydiğim kolsuz bluzumdan, yırtık kot pantolonuma kaydı.

Dodge Durango'ya bağlı bir U-Haul treylerle Quincy'ye gelebilmek için dört buçuk saat araba kullanmışım. Geldiğimde de akşam yemeğinde İhtiyar'la buluşmak için hızlıca eşyalarımı arabadan indirmiştim.

Günümün tamamını kutuları eve taşıyarak harcadığım için berbat bir hâldeydim. Saçlarım atkuyruğuydu ve sabah makyaj

yapmış olsam da muhtemelen şu an eser kalmamıştı. Yine de Griffin'in bakışındaki takdir, içime yoğun bir arzu dalgası göndermeyi başardı.

“Selam,” dedim kendimi durduramadan. *Sakinleş, Winn.*

Gözleri, uzun kül rengi kirpiklerinin ardından iki mükemmel safır gibi parıldadı. “Selam.”

“Ben, Winn.” Aramızdaki boşluğa elimi uzattım.

Nasırlı avucu elime değdiğinde, sanki havai fişekler patlıyormuş gibi bir karıncalanma tenime yayıldı. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Yüce Tanrım. Aramızda, köşedeki müzik kutusunu çalıştırmaya yetecek kadar elektrik vardı.

İçkimden ağız dolusu bir yudum aldıktan sonra bardağıma odaklandım. Buz, beni serinletmeye yetmiyordu. En son ne zaman bir adamdan bu kadar çok etkilenmişim? Yıllar... yıllar önce. O zaman bile Griffin'in yanında geçen beş dakikayla kıyaslanınca sönük kalırdı.

“Nerelisin?” diye sordu. Sanırım o da Willie gibi benim turist olduğumu düşünmüştü.

“Bozeman.”

Kafasını salladı. “Montana Eyalet Üniversitesi'nde okudum.”

“Yaşayın Vaşaklar*.” İçkimi şerefe der gibi kaldırdım.

Griffin, bu hareketime karşılık verip dolgun alt dudağını bardağının kenarını yasladı.

Tekrar utanmaz bir şekilde gözümü dikip ona bakmaya başladım. Belki yüzünü diğerlerinden farklı yapan şey, belirgin elmacık kemikleriydi. Belki de hafif kemerli düzgün burnuydu. Ya da koyu, kalın kaşlarıydı. Sıradan bir yakışıklı değildi. Griffin, göz alıcı şekilde muhteşemdi.

* Montana Eyalet Üniversitesi maskotu. -ç.n.

Şu an Willie'nin Yeri'nde olduğuna göre... O bir yerliydi.

Yerli, yasak bölge demekti. *Lanet olsun.*

Bir yudum votka daha alarak hayal kırıklığımı yuttum.

Yanıma gelmek için ayağa kalktığında, sandalyenin çıkarttığı sürtünme sesi içeriye yayıldı.

Kollarını bar tezgâhına yasladı. Öne doğru eğildiğinde içkisi iki kolunun arasında kalmıştı. Fazla büyük vücuduyla, teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımaya oturdu.

“Winn. İsmi sevdim.”

“Teşekkür ederim.” Tam adım aslında Winslow'du ama çok az insan bana Winn ya da Winnie dışında bir isimle seslenirdi.

Willie yanımdan geçerken aramızda kalan minicik mesafeye bakarak gözlerini kıstı ve ikizinin yanına gitti.

“Akrabalar mı?” diye sordum sesimi alçaltarak.

“Bar tezgâhının olduğu yerde oturan Büyük Willie, içkileri hazırlayan da oğlu.”

“Baba, oğul. Vay canına. İkiz olduklarını düşünmüştüm. Büyük Willie de Küçük Willie ile aynı ışıltılı kişiliği mi taşıyor?”

“Daha kötüsü,” dedi gülerek. “Kasabaya her geldiğimde biraz daha huysuzlaşmış oluyor.”

Bir dakika. O zaman bu... “Kasabada yaşamıyor musun?”

“Hayır.” İçkisini alarak kafasını salladı.

Gülümsememi bardağın arkasına saklayarak ben de aynısını yaptım. Demek ki yerli değildi. Bu da flört etmenin zararsız olduğu anlamına geliyordu. *Tanrı seni korusun Quincy.*

Tonla kişisel soru zihnime hücum etse de hepsini kovdum. Skyler her zaman, yeni biriyle tanıştıktan on dakika sonra sorgulama havasına geçtiğim için beni eleştirirdi. Bu, bana yönelik eleştirilerinden sadece birisiydi.

Yaşam koçluğu mesleğini, ilişkimizde eksik olduğum ya da yanlış yaptığım her şeyi anlatmak için kullanmıştı. İlişkimizde ve hayatımda...

Aynı zamanda bana ihanet de etmişti, bu yüzden artık Skyler'in sesini dinlemiyordum. Yine de bu adamı soru yağmuruna tutmayacaktım. Sonuçta burada yaşamıyordu, sorularımı yerel suçlularım için saklayacaktım.

Griffin, barın uzak köşesindeki boş masa hokeyine doğru baktı. "Oynamak ister misin?"

"Hmm... Emin misin? Daha önce hiç oynamadım."

"Çok kolay." Onun cüssesine sahip birinden beklenmeyecek bir zarafetle sandalyesinden kalktı.

Daha önce hiç bu kadar iyisini görmediğim için gözlerimi kalçasına sabitleyerek onu takip ettim. *Burada yaşamıyordu.* Hayali bir koro, barın tozlu kirişlerinden *yaşasın* diye seslendi.

Griffin, oyun tahtasının bir tarafına, ben de diğer tarafına geçtim. "Tamam, Winn. Kaybeden bir sonraki içkileri ısmarlar."

Neyse ki yanımda nakit vardı. "Anlaştık."

Griffin, sonraki on dakikayı bana kuralları açıklamakla ve disklerin kumla kaplı alandan sayı çizgisine nasıl kaydırılacağını göstermekle geçirdi. Ardından oyuna başladık. Bir oyun bitti, ardından bir diğeri... Oynadığımız son oyundan sonra içmek için durduk ama ikimiz de bardan ayrılmak için bir harekette bulunmadık.

Bazı oyunları kazanmış, çoğunu da kaybetmişim. Sonunda Willie, bir saat içinde kapatacağını söylediğinde karanlık park yerine doğru yürüdük. Tozlu siyah bir kamyonet, Durango'mun yanına park etmişti.

"Eğlenceli bir geceydi."

“Evet, öyleydi.” Yanaklarım kızararak Griffin’e gülümsedim. Daha önce hiçbir adamla flört ederken bu kadar eğlenmemiştim. Adımlarımı yavaşlattım çünkü istediğim son şey eve yalnız dönmekti.

O da aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki adımları kaldırımda durdu. Bir adımlık mesafe kadar yakınımdaydı.

Winslow Covington, tek gecelik ilişki yaşayacak biri değildi. Çünkü şimdiye kadar yanlış adamla yıllarımı harcamakla meşguldüm. Griffin de doğru adam değildi ama bir polis olarak öğrendiğim bir şey vardı: Bazen yanlış ya da doğruyu seçmek diye bir şey yoktu. Olay, yanlışın içindeki *doğruyu* seçmekti.

Griffin... Bu akşam Griffin’i seçmiştim. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapatarak ayak parmaklarımın ucuna bastım ve ellerimin sert, düz karnından yukarı kıvrılmasına izin verdim.

Uzun boyluydu, aşağı yukarı bir seksen gibi duruyordu. Etrafımı böyle uzun birinin kule gibi sarması rahatlatıcıydı. Bir elimi boynuna koyarak ağzı benim ağzımın üzerine gelene kadar aşağı çektim.

“Bu senin kamyonetin mi?”

“Siktir.” Saate bakıp küfrettim ve çıplak vücudumun üzerindeki örtüyü atıp banyoya koştum.

Yeni işimin ilk gününde geç kalmak pek iyi bir başlangıç değildi. Başım ağrıdan çatlıyordu. Banyoya girip suyu açtığımda bir çığlık attım. Suyun ısınmasını bekleyecek kadar vaktim yoktu. Bu yüzden Griffin’in kokusunu üzerimden atmaya koyuldum ve saçlarımı şampuanlayıp kremledim. Bu kokuyu kaybetmenin üzüntüsünü daha sonra yaşayabilirdim.

Bacaklarımın arasında dün gece olanları düşünmeme sebep olacak bir ağrı vardı. Dün gece çok fazla... İnsanın aklını başından alacak gecelerden biriydi. Düşününce utanmanıza sebep olan türden... Hayatımın en güzel gecesini bu adamla yaşamıştım. Griffin, kesinlikle o güçlü vücudunu nasıl kullanacağını biliyordu ve bana üç harika orgazm vermişti. Ya da dört müydü?

Titrerken suyun sıcaklaştığını fark ettim. "Lanet olsun."

Griffin'e ait düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak hızla duştan çıktım ve makyajımı yaptım. Keşke fön makinesi daha hızlı çalışsaydı.

Saçlarıma şekil verecek vaktim yoktu, bu yüzden ensemde sıkı bir topuz yaparak giyinmek için yatak odasına koştum.

Çarşaf lar ve battaniye darmadağınık hâlde her yere saçılmıştı. Neyse ki dün gece bara gitmeden önce kutuların içinde yatağı bulmuş ve yere sermiştim. Griffin'in kamyonetinin arkasında saatler geçirdikten sonra nihayet eve geldiğimde kendimi yüzüstü yastıkların üstüne atmış, alarm kurmayı unutmuşum.

Griffin için pişmanlık duymayı reddettim. Quincy'deki hayatıma ateşli ve vahşi bir geceyle başlamak kadermiş gibi görünüyordu.

Mutlu bir tesadüf.

Belki kasabaya yaptığım bir sonraki ziyarette birbirimize rastlardık. Rastlamazsak da... şey... Bir adam için dikkatimi dağıtacak zamanım yoktu.

Özellikle de bugün.

"Ah, Tanrım. Lütfen geç kalmama izin verme." Bavullardan birini karıştırarak koyu renk, temiz bir pantolon buldum.

İhtiyar, karakola süslenerek gelmemem üzerinde özellikle durmuştu.

Pantolon biraz kırıışmıştı ama kutulardan birine gömülü olan

ütümü bulmak için zamanım yoktu. Ayrıca ütü, *süslü* demekti. Elime gelen bir sonraki şey kırışmış, basit beyaz bir tişörttü, bu yüzden kutuyu talan ederek en kötü kusurları bile saklayacak favori siyah ceketimi çıkardım. Kapıya koşmadan önce en sevdiğim kalın topuklu botlarımı ayağıma geçirdim. Oturma odasında yere bıraktığım çantamı kaptım.

Güneş parlıyordu. Gökyüzü mavi ve hava tertemizdi. Garaj yolunda park ettiğim arabama koşarken, Quincy'deki ilk sabahıma minnettar olmak için bir dakikam bile yoktu.

Direksiyona geçip motoru çalıştırdığımda konsoldaki saate bakarak küfrettim. Sekizi iki geçiyordu. "Geç kaldım."

Neyse ki kasabanın bir ucundan polis karakoluna gitmek tam olarak altı dakika sürüyordu. Otoparka girip tanıdık mavi Bronco'nun yanına park ettim. Kendime nefes almak için bir an izin verdim.

Bu işi yapabilirim.

Arabadan indim. Her adımında iyi göründüğümü umarak karakolun ön kapısına doğru yürüdüm.

Ön bürodaki cam bölmenin arkasında duran memurdan küçümseyici bir bakış aldığımda yanlış bir şey yaptığımı fark etmiştim. *Siktir.*

Gri saçları askeri tarzda kısa ve dik şekilde kesilmiş ve yüzündeki kırışıklar kaşlarını çatarken derinleşmişti. Beni baştan aşağıya süzdü. B üyük ihtimalle bu kızgın bakışın kıyafetimle ya da soyadıyla bir alakası yoktu.

"Günaydın." Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirerek küçük lobiyi geçip memurun çalışma alanına yürüdüm. "Ben Winslow Covington."

"Biliyorum. Yeni polis şefi," diye söylendi.

Gülümsemem değişmedi. Eninde sonunda onları kalplerini

kazanırdım. Geçen gece treylerden eşyalarımı indirirken, beni akşam yemeği için almaya geldiğinde İhtiyar'a da aynısını söylemiştim. Hepsini teker teker kazanacaktım.

Çoğu insan Quincy'de polis şefi olmamın tek sebebinin büyükbabamın belediye başkanı olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Evet, o benim patronumdu. Gelgelelim şehir çalışanları arasında adam kayırma yoktu. Muhtemelen bu büyüklükteki bir kasabada herkes birbiriyle bir taraftan akrabaydı. İş alımı konusunda çok fazla kısıtlama getirmek kimsenin iş bulamamasına yol açardı.

Ayrıca beni işe alan İhtiyar değildi. Yapabilirdi ama bunun yerine, beni işe almaları için verilecek kararda birden fazla fikir olsun diye bir komite kurmuştu. Walter Covington, tanıdığım en adil ve en korkutucu adamdı.

Torunu olman bir şeyi değiştirmezdi. Önemli olan tek şey gösterdiğim performanstı. Toplumun ne düşündüğünü göz önünde bulundurur, beni ne kadar severse sevsin eğer işi batırırsam kovmaktan çekinmezdi.

Beni işe aldığı gün, bunu yeteri kadar söylemişti. Dün gece de yeniden hatırlatmaktan çekinmemişti.

“Başkan sizi ofisinizde bekliyor,” dedi memur, beni odasının yanındaki kapıdan geçirecek düğmeye basarak.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum...” Siyah üniformasındaki gümüş isimliğe baktım. “Memur Smith.”

Cevabı beni tamamen görmezden gelmek ve dikkatini bilgisayar ekranına vermek oldu. Onu başka bir gün kazanmak zorundaydım. *Ya da belki, erken emekliliğe sıcak bakıyordur.*

Karakolun merkezine giden kapıyı ittim. Burada daha önce iki kez bulunmuştum. İkisi de iş görüşmesi içindi. Bu defa karakolun içinde yürürken misafir olmaktan çıktığım için farklı his-

sediyordum. Bu benim karakolumdu. Masalarından kafalarını kaldırarak bakan memurlar, benim sorumluluğumdaydı.

Midem sıkıştı.

Yabancı biriyle sevişerek bütün gece ayakta kalmak, büyük ihtimalle ilk iş gününe hazırlanmak için en akıllıca yol değildi.

“Winnie.” İhtiyar, muhtemelen benim ofis olarak kullanacağım odadan çıkarak elini uzattı. Bugün daha uzun gözükiyordu. Büyük ihtimalle dün onu gördüğümde giydiği paspal tişört, bol kot ve pantolon askısı yerine güzel bir pantolon ve kolalı gömlek giydiği içindi.

Yetmiş bir yaşına göre oldukça formdaydı. Saçlarındaki gümüş tutamlara rağmen bir doksan boyuyla bir öküz kadar güçlüydü. Kendi yaşlıları bir kenara, benim yaşımdaki erkeklerden bile daha iyi görünüyordu.

Bana sarılmadığı için minnettar olarak elini sıktım. “Günaydın. Geç kaldığım için özür dilerim.”

“Ben de daha yeni geldim.” Biraz daha yaklaşarak alçak bir sesle, “İyi misin?” diye sordu.

“Gerginim,” diye fısıldadım.

Ufak bir gülümseme eşliğinde, “Harika olacaksın,” dedi.

Bu işi yapabilirdim.

Otuz yaşımdaydım. Bu işi yapan insanların ortalama yaşının yirmi yaş altındaydım. Yerine geçtiğim meslektaşımın, emekli olduğu yaştan kırk yaş daha gençtim.

Eski polis şefi tüm kariyeri boyunca Quincy’de kalmış, benim yaşıma kadar bir sürede rütbesi sırayla yükselmiş ve polis şefi olmuştu. İhtiyar, beni tam olarak bu nedenle burada istiyordu. Quincy’nin yeni gözlere ve daha genç bir kana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Kasaba büyüyordu. Kasabayla birlikte sorunlar da büyüyordu. Eski yöntemler, bu sorunların önünü kesmeye yetmiyordu.

Departmanın teknolojiye, yeni yöntemleri benimsemeye ihtiyacı vardı. Eski şef emekli olacağını açıkladığı zaman, İhtiyar adaylığımı koymam için beni cesaretlendirmişti. Bir mucize eseri işe alım komitesi de beni seçmişti.

Genç olabilirdim ama asgari nitelikleri karşılamıştım. Bozeman Polis Departmanı'nda on yıllık bir çalışma geçmişim vardı. Çalıştığım süre boyunca lisans eğitimimi tamamlayıp departmandaki dedektiflik pozisyonunu kazanmıştım. Sicilim kusursuzdu ve hiçbir dosyayı kapanmadan bırakmamıştım.

Belki bir erkek olsaydım daha sıcak karşılanırdım ama bu beni şimdiye kadar hiç korkutmamıştı ve kesinlikle bugün de korkutmayacaktı.

Bu işi yapabilirim.

Bu işi yapacaktım.

“Seni Janice ile tanıştırayım.” Onu, sabahın geri kalanını geçireceğimiz, yeni asistanım Janice'in olduğu ofisime doğru takip etmem için başıyla işaret etti.

Eski şef için on beş yıl çalışmıştı ve konuşmaya devam ettikçe ona olan sevgimin artacağını anlamıştım. Janice'in yukarı doğru dikilmiş saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en şirin kırmızı gözlükleri vardı. Karakolun içini dışını, çalışma takvimini de eksikliklerini de biliyordu.

İlk tanışmamızın ardından Janice'e çiçek getirmeyi zihnime not ettim. O olmazsa büyük ihtimalle çuvallardım. Daha sonra birlikte istasyonu gezdik ve devriyede olmayan memurlarla konuştuk.

Janice, masa başı işlerini tercih ettiği için sahaya nadiren gönderilen Memur Smith'in şef adaylarından biri olduğunu ve reddildiği günden beri huysuz bir pislik gibi davrandığını söyledi. Onun dışındaki her memur, çekingen olmalarına rağmen kibar

ve profesyoneldi. Bana karşı nasıl davranacaklarından emin olmadıkları belliydi ama bugün Janice'i kazanmıştım ya da belki o beni kazanmıştı. Bu her iki şekilde de benim için zafer demektir.

Ofisimin güvenli alanına geri döndüğümüzde, "Bu öğleden sonra, vardiya değişiminde departmanın büyük çoğunluğuyla tanışmış olacaksınız," dedi.

"Gece vardiyasındakilerle de tanışabilmek için bu hafta bir akşam geç çıkmayı planlıyorum."

Quincy, büyük bir kasaba olmadığı için burası da büyük bir polis karakolu değildi. Yine de toplam on beş polis memurum, dört sevk memurum, iki yöneticim ve bir de Janice'im vardı.

Janice, sabahtan beri yanında taşıdığı not defterini okuyarak, "Yarın, ilçe başkanı sizinle buluşmaya geliyor," dedi. "Saat sabah onda. Ekibi bizimkinin iki katı büyüklüğünde ve kapsadıkları alan bizimkinden daha geniş. Çoğunlukla ayakaltında dolaşmazlar ancak başkan yardıma ihtiyacınız olursa her zaman devreye girmeye hazırdır."

"Bildiğim iyi oldu." Daha fazla kişiden fikir almak güzel olurdu.

"Başın nasıl?" diye sordu İhtiyar.

Ellerimi kulaklarıma koyarak bomba patlıyormuş gibi bir ses çıkarttım.

Güldü. "Gerçekten sevineceksin."

"Evet, kesinlikle," diye karşılık verdi Janice.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Seninle çalışmayı gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum."

Duruşunu dikleştirdi. "Ben de öyle."

"Pekâlâ, Winnie." İhtiyar eliyle bacağına vurdu. "Hadi gidip öğle yemeği yiyelim. Ardından kendi ofisime geçmek zorundayım. Seni de rahat bırakırım, gelip ofisine yerleşirsin."

Ofisimden çıkarken Janice kolumu sıkarak, “Geri döndüğünde burada olacağım,” dedi.

İhtiyar, mesafesini koruyarak sadece hafifçe başını sallayıp onayladı. Bu gece, ben Polis Şefi Covington, o da Belediye Başkanı Covington olmadığında, evine gider ve onu sımsıkı kucaklardım.

“The Eloise’de yemeye ne dersin?” diye önerdi dışarıya çıkarken.

“Otel olan mı?”

Başını sallayarak onayladı. “Orada biraz zaman geçirmen senin için iyi olur. Edenları tanıman açısından.”

Edenlar. Qunicy’nin kurucu ailesi.

İhtiyar, toplumda kabul görmenin en hızlı yolunun Edenları kazanmak olduğunu söylemişti. Kasabayı nesiller önce Eden ailesinden birisi kurmuştu. Aile, o zamandan beri topluluk için mihenk taşıydı.

“Otelin sahipleriydi, onları hatırlıyor musun?”

“Evet. Sadece artık otelde restoran olduğunu fark etmemiştim.” Büyük ihtimalle son zamanlarda Quincy’de pek zaman geçirmediğim içindi.

Mülakat sürecine katılmak için buraya yaptığım altı ziyaret, uzun zaman sonra Quincy’e yaptığım ilk ziyaretlerdi. Aslında altı değil, doğruyu söylemek gerekirse sadece beş ziyaretti.

Skyler’la ben ilişkimizi paramparça edip sonlandırmamızın üstüne İhtiyar, bana şef ilanına başvurmamı önerdiğinde değişiklik yapma zamanının geldiğine karar verdim. Quincy’nin ise şey... Her zaman kalbimde özel bir yeri vardı.

“Edenlar otelin restoranını yaklaşık dört yıl önce açtılar,” dedi İhtiyar. “Bana göre şehirdeki en iyi yer orası.”

“O zaman orada yiyelim.” Arabamın kapısını açtım. “Seninle orada buluşuruz.”

Karakoldan Main Caddesi'ne kadar Branco'sunu takip ettim. Eyalet dışı plakalı bir sürü araç, cadde kenarına park etmişti. Turist sezonunun en yoğun olduğu zamandı; neredeyse park edilecek her alan doluydu.

İhtiyar, ana caddeden iki blok ötede bir ara sokağa park etti. Ben de hemen yanına park ettikten sonra The Eloise'e yürüdük.

Kasabanın ikonu hâline gelmiş olan otel, Quincy'nin en yüksek binasıydı. Hep bu otelde bir gece kalmak istemiştim. Belki bir gün, sırf eğlence olsun diye bir geceliğine kendime oda tutardım.

Lobi limon ve biberiye kokuyordu. Açık alanda duran resepsiyon ada şeklindeydi. Sevimli bir kadın tezgâhın arkasında duruyor ve bir konukla ilgileniyordu.

"O kim?" diye sordum.

"Eloise Eden. Geçtiğimiz kış otelin müdürlüğünü devraldı."

İhtiyar, kadına el sallayıp resepsiyondan geçerek açık bir kapıya doğru yürüdü. Otelin restoranına girdiğimizde beni, tabaklara degen çatalların takırtısı ve sohbetin boğuk mırıltısı karşılamıştı.

Yemek odası ferah, tavan lobideki gibi yüksekti. Burası kesinlikle eğlence için harika bir yerdi. Restoran olarak iyi iş yapıyor, âdeta masalarla dolu bir balo salonu gibi görünüyordu.

"Bu pencereleri yeni taktılar." İhtiyar, uzaktaki kırmızı tuğlayla ayrılmış, siyah camlı pencereleri gösterdi. "Harrison'la son konuştuğumda, bütün boş duvarların bu sonbaharda yeniden dekore edileceğini söyledi."

Harrison Eden. Ailenin reisi. İşe alım komitesindeydi ve onda iyi bir izlenim bıraktığıma inanmak istiyordum. İhtiyara göre eğer bırakmamış olsaydım işe alınmam imkânsız olurdu.

Bir hostes, bizi kocaman bir gülümsemeyle karşılayıp restoranın ortasındaki kare bir masaya kadar eşlik etti.

“Hangi Eden restoranı yönetiyor?” diye sordum menüyü incelediğimiz sırada.

“Knox. Harrison ve Anne’in ikinci oğulları. Eloise en genç kızları.”

Harrison ve Anne, anne babalarıydı. Knox oğullardan biri, Eloise de kızlardan biriydi. Görünüşe göre tanışılacak çok fazla *Eden* vardı.

Main Caddesi’nde, bu sabah uğramak için vaktimin olmasını çok istediğim kahve dükkânı da dâhil, birçok mağaza tabelasında Edenların adı vardı.

Dün gece yaptığım acayıplik etkisini göstermeye başladı; menüyü incelerken esnedim.

“Hepsi iyi insanlar,” diye devam etti İhtiyar. “Harrison’la tanışmıştın. Anne’in biriciği. Fikirlerinin burada çok fazla ağırlığı var. Griffin’in de öyle. “

Griffin. *Griffin mi dedi?*

Midem sıkıştı.

Hayır. Bu olamazdı. Yanılıyor olmalıydı ya da Quincy’de yaşamayan başka bir Griffin olmalıydı. Ona, şehirde yaşayıp yaşamadığını özellikle sormuştum ve o da *hayır* demişti. *Değil mi?*

“Selam, Covie.”

Sadece şehirde yaşamakla kalmayıp ayrıca beni tamamen profesyonel olarak görmesi gereken biriyle, arabasının arka koltuğunda seviştiğimi düşünerek aklımı kaçırmakla o kadar meşguldüm ki çok geç olana kadar masamızın yanında duran iki adamı fark etmemiştim.

Harrison Eden gülümsedi.

Griffin –tıpkı dün geceki kadar yakışıklı olan– gülümsemedi.

Dün gece kim olduğumu biliyor muydu? Beni bir çeşit teste ya da oyuna mı tabi tutmuştu? Sanmıyordum. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

“Selam, Harrison.” İhtiyar, ayağa kalkarak elini sıktıktan sonra beni işaret etti. “Torunum Winslow’u hatırlıyorsundur.”

“Tabii ki.” Ben ayağa kalkarken Harrison elimi tutarak sert bir şekilde sıktı. “Hoş geldin. Yeni polis şefimiz olmana çok sevindim.”

“Teşekkür ederim.”

Kalbimin, göğsümden fırlayıp masanın altına saklanmaya çalıştığını düşünürsek sesim şaşırtıcı derecede sakin çıkmıştı. “Burada olmaktan memnunum.”

“Bize katılmak ister misiniz?” diye sordu İhtiyar masamızdaki boş sandalyeleri göstererek.

Babası, “Çok mutlu oluruz,” derken aynı anda Griffin, “Hayır,” diye cevap verdi.

Ne İhtiyar ne de Harrison, sandalyelerini yerleşirken Griffin’in vücudundan yayılan gerilimi fark etmişe benziyordu. Griffin’le beni tanışmamız için bırakıp kendi aralarında sohbe başladılar.

Sertçe yutkunarak elimi uzattım. “Merhaba.”

Dün gece dilimle takip ettiğim o keskin çenesini öyle çok sıkılmıştı ki azı dişlerinden gelen çatırtıyı duyabiliyordum. Büyük avucuna almadan önce elime baktı. “Griffin.”

Griffin.

Tek gecelik ilişkim.

Bu mutlu tesadüf benim için fazlaydı.

2. Bölüm

Griffin

Winn. Bana adının Winn olduğunu söylemişti. Winn, ipeksi siyah saçlı, koyu mavi gözlü ve bakmakla bitmeyen uzunlukta bacakları olan seksi kadın. Winn, Bozeman plakalı kadın. Winn, burnunda çiller olan turist.

Bu bazen olurdu; bir turist içmek için Willie'nin Yeri'ne rastlardı. Bu durum Willie'yi –hem Büyük hem Küçük olanı– çıldırtırdı. Çünkü ikisi de barlarında yabancıların olmasını sevmezdi. Son dakika fikir değiştirip bir içki içmek için bara gittiğim ve Winn'in yanına bir sandalye çekmeye karar verdiğim an, şanslı bir piç olduğumu düşünmüştüm.

Ah, tabii, o *Winn* değildi.

O Winslow Covington'dı. Bu ismi kesinlikle tanırdım. İşe alım komitesi onu işe almaya karar verdiğinden beri –haftalardır– babam bu kadından bahsedip duruyordu.

Bir turist değildi. *Kesinlikle* bir turist değildi.

Lanet bir turist olması gerekiyordu.

Araba, annemlere giden çakıllı yolda sarsılarak yokuş aşağı inerken, “Siktir,” diye mırıldandım.

“İyi misin, Griff?” diye sordu Conor kamyonetimin yolcu koltuğundan.

Homurdandım.

Kelimeyi uzatarak, “Peki,” dedi ve dikkatini pencerenin dışındaki yeşil mera manzarasına yöneltti.

Ne lanet bir karmaşaydı bu. The Eloise’deki karşılaşmadan bu yana iki gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ kendime kızgındım.

Winslow Covington.

Arka koltukta sevişmemiş olmam gereken kişi.

Sanırım ipuçlarını yakalamalıyım. Belki Winn’i, Winslow’la bağdaştırmalıyım. Gelgelelim babamın, onun yüksek konumundan ve tecrübelerinden bahsedışı zihnimde tamamen farklı bir kadın canlandırmamı sağlamıştı. Daha yaşlı birini. Daha sert birini. Daha kaba birini.

Winn, tamamen yumuşak hatlı, eşsiz bir arzu kaynağıydı.

İki gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ Winn’in, Winslow olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Bu tarz peşin hükümler, düşmemem gereken yanılgılardı.

Babam, Eden Çiftliği’ni yönetmek de dâhil, uğraştığı her işte olduğu gibi işe alım komitesindeki görevini de ciddiye alıyordu. Üstlendiği her sorumluluğu, büyük ya da küçük olması fark etmeksizin, tüm kalbiyle ele alan bir adamdı. Bu, ondan aldığım bir özellikti.

Komitedeki işinde de canla başla çalışıyordu. Annem, karşılığında hiçbir ücret almayacağı bu işe duyduğu coşkuyu can sıkıntısına yormuştu. Üç yıl önce emekli olup çiftliğin dizginlerini bana devrettiğinden beri boşa kürek çekiyordu.

Hâlâ dikkatini gerektiren başka aile işleri –otel gibi– olsa da onlar, son zamanlarda daha çok otomatik pilotta yönetiliyor gibiydi. Bu işlerle uğraşmak çiftlikle uğraşmaya benzemiyordu. Bu arazi yıllardır onun önceliği idi, bu önceliğin önüne koyduğu tek şey ailesi olmuştu. Şimdiyse çocukları büyümüştü ve çiftlik bana kalmıştı.

Onların babama ihtiyacı olduğu kadar babamın da işe alım komitesine ihtiyacı vardı.

Babamın hakkını vermeliydim. Birçok çiftçi ve çiftlik sahibi, bayrağı bir sonraki nesle devretmemek için mücadele ederdi. Sırf ebeveynleri geri çekilmeyi kabul etmediği için aile işini bırakıp masa başı bir işte çalışan okul arkadaşlarım vardı.

Babam böyle yapmamıştı. Emekli olduğundan beri ben istemediğim sürece bana tek bir tavsiye bile vermedi. Bir çiftlik işçisi babamdan tavsiye istediğinde, adamı bana gönderirdi. Ne zaman istesem yardımcı oluyordu ama birkaç ödeme hariç, ben de dâhil herkese emir vermeyi bırakmıştı. Yeni bir fikirle geldiğimde ya da hata yaptığımda hiçbir zaman homurdanarak eleştirmezdi. Bir şeyleri onun yöntemleri ile yapmayı bıraktığımda da beni hiç suçlamamıştı.

Babamı seviyordum. Ona dünyadaki herkesten daha fazla saygı duyuyordum. Yine de...lanet olsun, Winslow Covington'ın benim bile başımı döndürecek kadar güzel ve hayat dolu bir kadın olduğundan bahsedemez miydi?

Onun yerine sürekli enerjisini övmüştü. İki kez diğer adayları *gölgede bıraktığını* söylemişti. Zeki biriydi. Polis departmanını geleceğe taşıma *azmine* sahipti.

Zihnimde büyükbabası gibi gri saçlı, ufak burunlu, kaslı bir kadın hayal etmiştim. Zihnimde canlanan kesinlikle Willie'nin Yeri'nde oturan o ateşli kadın değildi.

Winn'in görünüşü, gülümsemesi ve zekâsı beni kör etmişti. Bir içki içip kalkacağımı düşünmüşken neler olmuştu? En son ne zaman böyle çekici bir kadın görmüştüm?

Genellikle turistlerle yatmayı tercih ediyordum çünkü onların Quincy'deki varlıkları geçiciydi. Eğer beni başından savsaydı ya da hiç ilgi göstermeseydi çeker giderdim. Gelgelelim bakışlarındaki arzuyla karşılaştığımda ben sadece... Ona sahip olmak zorundaydım.

Yıllardır yaşadığım en ateşli geceydi. Belki de şimdiye kadar ki en ateşli olanıydı.

Arka koltuğa bakmamak için çenemi sıkarak direksiyonu kavradım. Winn'in kokusu artık gitmiş olsa da tatlı şeftali kokusunun kaybolması günler sürmüştü.

Şimdi leş gibi Conor kokuyordu.

Tanrı bu çocuğu ve ter bezlerini kutsasın.

Lisede bizim için çalışmaya; saman balyalarını yığmaya ve çiftlikteki ufak tefek işleri yapmaya başlamıştı. Missoula'da bir yıl üniversiteye gitmeyi denemişti ama çuvallayınca eve, Quincy'ye geri dönmüştü. Conor, çiftlikteki en genç tam zamanlı çalışandı ve bu çocuk kesinlikle durmak bilmeden çalışıyordu.

Dayanıklılığımıza ayak uydurabilecek çok fazla adam yoktu. Otuz bir yaşındaydım fakat kendimi on yıl önceki kadar zinde hissediyordum. Yine de aramızdaki on yıllık yaş farkı Conor'ın iş etiği ile birleştiğinde bu, beni yere serebileceği anlamına geliyordu.

Sabahı evimin yanındaki ahırını temizlemekle geçirmişti ki benim üç saatimi alacak işi yarı sürede yapmıştı. Ekoseli gömleği ve beyzbol şapkasının siper kısmı ter içindeydi. Şapkası benimki kadar güneşte ağarmış, siyah kumaşı kahverengine dönmüştü. Eden markası –E harfinin altındaki çizgi, sallanan sandalye ayağıydı– bir zamanlar beyazken şimdi kirli bir griydi.

Conor iyi bir çocuk olabilirdi ama lanet olsun ki kokuyordu. Winn'in parfümünü özlüyor olmaktan nefret ediyordum.

"Güzel bir gün," dedi.

"Evet, öyle," diye onayladım.

Saf güneş ışıkları bulutsuz, mavi gökyüzünde akıyordu. Sıcaklık, sabah çiyini çoktan eritmişti ve biz arabayla geçerken çimlerin büyümüş olduğunu görebiliyordum. Daha gençken böyle yaz günlerinde, açıklık bir alan bularak uzanır, şekerleme yapardım. Bugün sabahın dördünde, rüyalarım giren kadın yüzünden sertleşmiş hâlde ve ağrılar çekerek uyandığım için böyle bir şekerlemeye ihtiyacım vardı. Ancak uyumak riskliydi, bu yüzden ofise geçmeden önce yumruklarımı sıkarak soğuk bir duş almaya karar verdim. Ahır işi zordu ama böyle, dünyanın sessizleştiği zamanlarda Winn, ben farkına bile varmadan zihnime süzülüyordu.

Ne kadar denersem deneyeyim, Winn'i aklımdan çıkaramıyordum.

Sıkı vücudu, tatlı dudakları, kucığıma ata biner gibi oturup aletimi içine gömerken uzun koyu saçlarının çıplak göğsüme değmesi...

Siktir. Yine sertleşmeye başlamıştım.

Onunla ya da başka bir kadınla düzenli bir ilişki yaşamak ihtimaller dahilinde bile değildi. Bu yüzden geçtiğimiz yılı tek gecelik kaçamaklar yaşayarak geçirmiştım. Odağım sürekli ailem ve çiftlikti. Çoğu günün sonunda, kafamı yastığa koymadan önce bir duş alacak vaktim zar zor oluyordu. Bekâr hayatı bana çok uyuyordu. Çiftlik dışında bir şeye ayıracak zamanım yoktu. Bir arkadaşın varlığına ihtiyaç duyarsam arayabileceğim beş tane kardeşim vardı. Bir kadın ise ona ayıramayacağım kadar fazla enerji gerektiriyordu.

Turistler bağıllık istemezlerdi.

Gelgelelim, o bir turist değildi.

Willie'nin Yeri'ndeyken kim olduğumu biliyor muydu? Hiç sanmıyordum. O da geçen günkü öğle yemeğinde, benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Her neyse. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Pazar gecesini tekrarlamak gibi bir niyetim yoktu.

Winslow bir yabancıydı ve ne kadar seksi olursa olsun, mesafemi koruyacaktım.

Yapılması gereken işler vardı.

“Seni dükkâna bırakacağım,” dedim Conor’a. “Çit kamyonunu aldıktan sonra Indigo Dağı’na yönelip yol boyunca devam eden çayıra gidebilirsin. Önümüzdeki birkaç hafta içinde sığırları o meraya götüreceğiz ve geçen gün o taraftan geçerken düzeltilmesi gereken bazı noktalar olduğunu fark ettim.”

“Tabii ki.” Dirseğini açık pencereden dışarı çıkartarak onayladı. “Ne kadar ileri gitmeliyim?”

“Gidebileceğin kadar ileri git. Cuma gününe kadar tüm bölgenin bitmiş olmasını istiyorum.”

Çiftlik merkezi, annemle babamın ahşap eviyle aynı yerdeydi. Benim evim her yıl daha da hareketlense de ana dükkân ve at evi büyük ihtimalle burada, babamın onu ilk inşa ettiği yerde kalacaktı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara,” dedim, annemin Cadillac’ının yanına park ederken.

“Ararım.” Conor dışarı fırlayıp çocukluk evimi çiftlik binalarından ayıran geniş, açık arazide koşmaya başladı.

Botlarım çakıllara çarptığında annem de ön kapıdan çıktı. “Selam, Conor.”

Conor yavaşlayarak şapkasını çıkarttı. “Hanımefendi,” diye selam vererek yola devam etti.

“Bu çocuk altı bezlendiğinden beri hep çok nazik.” Ben veranda merdivenlerini çıkarken gülümsedi.

“Selam, anne.”

“Merhaba, oğlum. Kahve içmeye vaktin var mı yoksa bir sonraki işine gidiyor musun?”

“Gitmem gerekiyor ama yol için bir kupaya hayır demem.”

“Az önce taze bir demlik hazırladım.” Beni içeri alarak mutfağa yönlendirdiğinde babamın, granit tezgâha yaydığı gazetesile ada tezgâhta oturduğunu gördüm.

Quincy Gazetesi haftada bir defa, çarşamba günleri gelirdi. Ben daha çocukken bu haftalık gazete bir köşede okunmamış hâlde kalırdı çünkü ne annemin ne de babamın okuyacak vakti olurdu. Çoğu zamanlar onları odun sobasını yakmak için kullanırdık. Tabii, artık babam emekliydi. Gazetedeki her bir kelimeyi okumak için saatlerini harcıyordu.

“Selam, baba.”

“Merhaba.” Gözlüğünü çıkartarak oturduğu yerde dikleşti. “Günün nasıl geçiyor?”

Sesinde, onu bir projeye davet etmemi bekler gibi bir heves vardı. Babamla vakit geçirmekten ne kadar hoşlansam da bugün yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordum. Yalnız kalıp zihnimi belli bir kadından uzak tutmaya...

Yine de belki beni şehre yolculuk yapmaktan kurtarabilirdi. Şehir sınırlarına yakın bir yere gitmek şu an çok riskli gözüküyordu.

“Kasabaya gidip *Çiftlik ve Tahıl*’dan biraz demir çit direği almak için zamanın olmasını umuyordum,” dedim.

“Tabii,” diye kabul etti. “Şu gazeteyle işim bitince giderim.”

“Şu âna kadar sadece iki defa okudu,” dedi annem, kahve bardağının üzerinden gözlerini devirerek.

“Sadece Winslow hakkındaki yazıyı okudum,” diye itiraz etti. “Nelsen ailesi bu konuda gerçekten kötü bir iş çıkartmış.”

Mutfak adasına doğru yaklaştım ve gazeteyi okumak için omzunun üzerinden eğildim. Gözlerim Winn’in güzel yüzüne takıldı. Fotoğraf, sayfanın yarısını kaplıyordu. Siyah üniformasının gömleğini giymiş, üst düğmesi ince boynunu sıkıyordu. Saçları sıkı bir topuzla arkadan toplanmıştı. İfadesi nötr kelimesinin sözlük anlamı gibiydi.

Fotoğraf en az on yıllık olmalıydı. Belki henüz akademiye giderken çekilmişti.

“Ona kısaca çocuk da diyebilirlerdi.” Homurdandı ve sayfayı bana doğru itti.

Fotoğraf yeterince kötü değilse bile yazı kesinlikle kötü olmasını sağlamıştı.

Quincy Polis Şefi başlığının altında küçük kasaba siyaseti ve adam kayırma ile ilgili gibi duran bir sütun vardı.

Haberi yapanın Emily Nelsen olması pek şaşırtıcı değildi. Drama yaratmayı severdi. Konu, benim peşime düşmeyi kendilerine görev edinmiş kadınlara geldiğinde Emily, sürünün lideriydi. Neyse ki Winn’le yattığımı bilmiyordu. Bunu bilmeden de makaleyi yeterince kötü yazmıştı.

Gazete Emily’nin ailesine aitti ve Walter Covington’a yönelik küçümseme, her sayfadaki siyah beyaz mürekkep kadar açıktı.

“Gerçekten şaşırdın mı?” diye sordum babama. “Nelsenların, Covie’den oldum olası nefret ettiğini biliyorsun. Basketboldaki havalı korna tartışmasında yenildiklerinden beri durum bu.”

“Bu yedi sene önceydi.”

“Ne fark eder? Yetmiş yıl da geçmiş olsa hâlâ kin beslemeye devam edecekler.”

Nelsenlar bir lise basketbol maçı için iki tane havalı korna getirmişlerdi. En küçük kardeşim Mateo ikinci sınıfta, lise takımında Nelsenların oğluyla birlikte oynuyordu. Spor salonunda bir saat boyunca o kahrolası kornaları çalıştırırlardı. Walter, sonunda sesi kesmelerini istemişti.

Belediye başkanımız o gün tribündeki herkese darbe vurmuştu. O zamandan beri yazılan makaleler Covie'ye pek iyi davranmamıştı. Sanırım Nelsenların, Winn'e de pek iyi davranmak gibi bir planı yoktu.

Yazıda *ayrıcalıklı* olmasıyla birlikte üç defa yaşından bahsedilmiş olmasına rağmen tecrübesinden bahsedilmemişti.

Otuz, polis şefi olmak için oldukça genç bir yaştı. Babam o komitede olmasaydı adam kayırma olduğunu düşünenlerden biri de ben olurum.

Winn'i kariyerinde bu kadar öne çıkartacak nasıl bir tecrübe olabilirdi ki? Eğer bir felaket olursa dümende sabit kalmasına ihtiyacımız olan bir kaptanın, kürekleri suya düşürmesini istemezdim. Belki, berbat konuşma tarzına rağmen Emily Nelsen haklıydı.

Babamla tartışacak havamda olmadığım için kahve fincanımı alarak annemin yanağından öptüm. "Kahve için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Elimi sıktı. "Akşam yemeğine ne dersin? Knox restoranda çalışmıyor ve Mateo'nun otele vardiyası yok. Lyla ve Talia saat altı gibi gelebileceklerini söylediler."

"Eloise peki?"

"Gece görevlisi otele geldikten sonra, muhtemelen saat yedi gibi o da burada olacak."

Son zamanlarda hepimizi aynı çatı altında, tek masada toplayabilmek giderek zorlaşmıştı. Annemin altı çocuğunu birden besleyecek zamanı çok nadir oluyordu.

"Elimden geleni yaparım." Çiftlikte yoğun bir zamandı ve

aile yemeğinin fikri bile şimdiden yorulmamı sağlamıştı. Yine de annemi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. “Sonra görüşürüz. Çitleri alacağın için teşekkürler, baba.”

Kendi kahve kupasına uzandı ve kaşlarını çatarak dikkatini tekrar sayfaya verdi.

Dışarı çıktığımda bir *calico* kedisi* verandaya fırlayarak merdivenlerin altına daldı. Yere eğildiğimde bir köşeye sıkışmış minik bir miyavlama korosunu beslediğini gördüm.

Yavru kediler. Sütten kesildiklerinde birkaçını ahırma götürmem gerekecekti. Annemin zaten en az on kedisi vardı. Fareleri uzak tuttukları sürece, ara sıra kedi maması almayı hiçbirimiz umursamamıştık.

Çakıllı yoldan geçerek dükkâna doğru ilerledim. Muazzam demir yapı, çiftlikteki en büyük binaydı. Parselin bir köşesinde ahır ve at evi, diğer köşesinde annemle babamın evi, üçgenin son köşesinde de dükkân vardı.

İşe aldığımız çalışanlar vardiya giriş çıkış saatlerinde buraya gelirlerdi. Ofis müdürüm ve muhasebecimin, burada çalışma masaları vardı ama ikisi de kasabada tuttuğumuz ofiste çalışmayı tercih ediyorlardı.

Kocaman alana girerken botlarımın çıkardığı ses beton zeminde yankılandı. Biçerdöverlerden birisi sürgülü kapıların hemen eşiğine park edilmişti.

“N’aber Griff?” Bizim için tamirci olarak çalışan kuzenim, aracın altından kafasını çıkarttı.

“Selam. Nasıl gidiyor?”

“Ah, tamir olacak.”

“İyi haber.” Bu bahar çoktan iki yeni traktör almıştım. Başka bir büyük ekipman masrafını kışa bırakmayı tercih ederdim.

* Amerika’da beyaz, üzerinde sarı ve siyah desenlerin belirgin olduğu kedileri tanımlamak için kullanılan terim. –ç.n.

Kuzenim çalışmaya döndüğünde ben de yürümeye devam ettim. Hem burada hem evde dağ kadar ofis işi beni bekliyordu. Yaz sezonu için adam eksliğimiz vardı ki gazeteye iş ilanı vermek için de bir hafta gecikmiştim. Bunun sebebi Emily'den kaçıyor olmamdı ama daha fazla ertelemem mümkün değildi. Karanlık ofisime bir bakış attıktan sonra kapıya döndüm.

Çiftlik toplamda on sekiz bin dönümdü. Çoğu zaman gerçek bir çiftçi değil, işletme müdürüydüm. Hâlâ botlarımı ve lisedeki rodeoda eysersiz ata binme yarışında kazandığım kemer tokamı takıyordum. Yine de işletme diplomam, çit pensenden daha sık kullanılıyordu.

Gelgelelim bugün, o günlerden değildi.

Haziran, Montana'da çok güzeldi, mavi gökyüzü el sallıyordu. Dağlardan gelen, çam ağaçlarının ve eriyen karların kokusunu vadiye taşıyan serin bir esinti vardı.

Güneş ışığı ve terlemek zihnime çok iyi gelecekti. Beni zorlayacak, el emeği gerektirecek bir güne ihtiyacım vardı. Belki kendimi iyice yorarsam Winn'i düşünmeden uyumayı başarabilirdim.

Telefonum pantolonumun cebinde çalmaya başladığında; yeni bir çinko kaplı direk klipsine, dikenli tel rulosunu sarmak için alet tezgâhına henüz ulaşmıştım.

"Selam, Conor," diye cevapladım.

"Griffin."

Kalbim sesindeki panikle durdu ama ayaklarım çoktan dükkânın kapısına doğru gitmeye başladı. "Sorun nedir? Yaralandın mı?"

"Ben..."

"Ben ne? Konuş benimle."

"Indigo Dağı'ndan başlamıştım. O köşedeki direklere..."

"Evet." Kapının önündeki çakıllara geldiğimde koşuyordum. Genç olabilirdi ama Conor asla korkmazdı. "Conor, bana ne olduğunu anlat."

Ağzından bir hıçkırık kaçtı.

“Yoldayım. Hemen geliyorum,” dedim ama aramayı sonlandırmadım. Bunun yerine kamyonetime bindim, telefonu aracın bluetoothuna bağlayıp ben arabayı kullanırken Conor’ı hatta tuttum.

“Nefes al, Conor.”

Boğuk bir nefes ciğerinden kaçtı. Sapağa doğru giderken ayağım gaz pedalına bastı.

“Çakıllı yoldan çıkıyorum şimdi,” dedim, çit hattı boyunca uzanan iki şeritli yolu izlerken.

Yüreğimi burkan hıçkırıklara devam etmek dışında bir şey söylemedi. Kamyonet o kadar çok sallanıyordu ki kemiklerimin titrediğini hissettim. Bu yollar asfalt ya da düzgün değildi, sadece tarlalardan geçtiğimiz zamanlar sayesinde diğer taraflara göre yıprandığı için bir patika oluşmuştu. Çukurlu, kayalıklı, eğimli, düzensiz yollardı. Saatte on kilometrenin üstü için tasarlanmamışlardı. Ve ben saatte otuz beş ile gidiyordum.

Her geçen dakika midem sıkışıyordu. *Tanrım, lütfen zarar görmüş olmasın.* Eğer elini, kolunu ya da ayağını kesmişse ve kanaması varsa hastaneye gitmemiz zaman alırdı. Çok fazla zaman. Üstelik ben Conor’u çiftliğin en uzak köşelerinden birine göndermiştim.

Yirmi dakika sonra, dağlar ufukta görüldüğünde, sonunda uzaktaki çit kamyonunu gördüm.

“Geldim,” dedim ve aramayı sonlandırdım. Lastiklerim patinaj yaparak durdu. Yolda bir toz bulutu oluşurken kamyonetten atlayıp Conor’a doğru koştum.

Bir tekere yaslanmıştı. Dizlerini yukarı çekmiş, başını dizlerinin arasına koymuştu. Bir eli dizinin üstünde, sarkık bir şekilde duruyordu. Diğerinde kulağına yapıştırdığı telefon vardı.

“Conor.” Elimini omzuna koydum ve hızlıca vücudunu kontrol ettim. Kan yoktu. Görünürde kırık kemik yoktu. Tüm parmaklarını tamdı. İki kulağı ve çizmeli iki ayağı da yerindeydi.

Kafasını kaldırıp baktı. Telefonu çimlere düştü. Gözyaşı izleri bronzlaşmış yüzünde leke oluşturmuştu. “Sorun Lily.”

“Lily...”

“G-Green,” diye kekeledi. “Lily Green.”

Green.

Büyükannemin ölmeden önce yaşadığı huzurevindeki hemşirelerden birisi Green’di. “Ne olmuş Lily Green’e?”

Bir başka gözyaşı daha yüzüne damladı. “Orada.”

“Orada mı?” Gösterdiği yere baktım ve midem yeniden dibe vurdu.

Hayır. Tekrar olmasın.

Güçlkle yutkunararak ayakta durdum. Ne bulacağımı sormama gerek yoktu; biliyordum.

Kurşun gibi ağırlaşmış ayaklarımla, uzun çimlerin arasından köşedeki çite doğru yürüdüm ve tırmandım. Botlarım kabaca Conor’ın benden önce geçmiş olması gereken yolu izledi.

Üzerimde Indigo Dağı’nın kulesi, gökyüzüne doğru yükseliyordu. Koyu kayaların yüzleri güneşi yakalamıştı. Burası güzel olduğu kadar korkutucuydu da. Tarlaları keskin bir çizgi gibi kesen sağlam kaya duvarı, dağı sanki baştan aşağı yarılmış gibi gösteriyordu. Zemindeki kayalar uçurumun yüzü gibi siyah ve keskindi.

Yıllardır kaçındığım kayalara doğru tırmandım. Yıllardır çitin bu tarafına geçmemiştim. Cesedi bulduğumdan beri...

Son cesedi.

Bakışlarım sarı saç şeridinin üzerine takıldı. Beyaz elbisenin üzerine. Parçalanmış uzuvların üzerine. Bir kan gölünün üzerine.

Lily Green’in üzerine.

3. Bölüm

Winslow

“**E**ve gidip yeni bir tişört alacağım,” dedim Janice’e, beyaz bluzuma bulaştırdığım pisliğe kaşlarımı çatarak bakarken.

Kahve lekesine bulanmış kolum, en az masam kadar felaketti. Klasörler, raporlar ve yapışkan not kâğıtları kahverengi ahşap yüzeyde karmakarışık duruyordu. Yoksa gri miydi? İki gündür masamın yüzeyini görmemiştim.

Resmen işe gömülmüştüm.

Janice, yönetim ekibiyle yapılan haftalık personel toplantısının zamanının geldiğini söylemek için içeri girdiğinde –takvimimde olmayan gayri resmi bir ayaküstü toplantıydı– o kadar acele etmişim ki kahve kupamı kaldırdığımda bardaktan büyük bir damla dışarı taşmış ve gömleğime sıçramıştı.

“Bir şey olursa beni arar mısın?” diye sordum.

“Tabii ki.” Gülümseyerek kapıya doğru yürüdü ve girişte duraksadı. “Harika gidiyorsun, Winslow.”

“Öyle mi? Aslında boğuluyormuşum gibi hissediyorum.” Bu

sadece Janice’e itiraf edeceğim bir şeydi. İstasyondaki biricik müttefikimdi. İnsanları kazanma olayı beklediğimden daha yavaş ilerliyordu. Çok daha yavaş.

Yaşımdan dolayıydı. Kimse sesli olarak benim çok genç olduğumu düşündüğünü itiraf etmemişti. En azından yüzüme karşı söylememişlerdi. Yine de yandan attıkları bakışları söylenmemiş sözlerini belli ediyordu. Şüphelerini...

Bu işi yapabilirim.

Belki diğerleri benden şüphe ediyordu ama ben kendimden şüphe etmiyordum.

“Şu an kendini başa çıkamayacağın kadar çok sorumluluk altındaymış gibi hissedebilirsin ama gittikçe kolaylaşacak,” diye beni rahatlattı Janice. “Ve buradakiler de yola gelecekler. Biraz zaman tanı.”

İç çekerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Bana kafasını sallayıp lekesiz masasına doğru gitti.

Çantamı masamın alt çekmecesinden aldım ve gözden geçirilecek raporlarla birlikte memur öz geçmişlerini taradım. Bu gece de dün geceki gibi eve bir yığın daha götürüp okuyacaktım. Öğrenme modum açıktı, kendimi personele alıştırmaya çalışıyordum. Ayrıca Quincy’de ne tür suçlar işlendiğini öğrenebilmek için Janice’den geçtiğimiz üç aydaki tüm dava dosyalarını getirmesini istemiştim.

Şimdiye kadar; üç sarhoş sürücü, alkollü lise partisi baskını, bir bar kavgası ve aile tartışmasından başka bir şey yoktu. Janice, bir serseri tutuklamasının dosyaların içinde olduğuna dair beni uyarmıştı ama henüz o dosyaya gelmemiştim.

Genel olarak memur dosyaları yetersiz, raporlar da kısaydı. *Aşırı yetersiz ve aşırı kısa.* Kâğıt şablonlara her şey el yazısıyla yazılmıştı.

İhtiyar, Quincy Polis Departmanı'nın geleceğe taşınması gerektiğini söylerken şaka yapmıyormuş. İşin aslı taşımak bu durum için nazik bir kelimeydi. Bir buldozere ihtiyacımız vardı. Burada o buldozer bendim.

Karakolun içinde yürürken, gündüz vardiyasındaki memurlardan biri olan Allen'a el salladım.

Başını salladıktan sonra gözleri koluma kayd. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Omuz silktim. "Kahve tarafından saldırıya uğradım."

"Bu yüzden üniforma rengimizin siyah olmasını destekliyorum. Lekeleri saklıyorlar."

"Üniforma siparişimin bugün gelmesi gerekiyor. Geldiğinde ben de onların tarafını tutuyor olacağım." Gülümseyerek kapıya doğru gittim.

Pekâlâ, bu iyiydi. Allen, göz temasından kaçınmamıştı. Bu bir ilerlemeydi, değil mi?

Lobiye doğru giderken karşılık alma umuduyla Memur Smith'e el salladım. "Hızlıca eve gidip geleceğim. Bir şey olursa beni arar mısın, lütfen?"

Geçtiğimiz iki günde yaptığı gibi beni görmezden geldi. Dün, dinlenme odasında karşılaştığımızda bile sanki ben orada hiç yokmuşum gibi davranmıştı. Düşmanca bakışlarının saçtığı ateş, kapıdan çıkarken sırtımı yaktı.

Erken emeklilik. Eğer tavrını değiştirmezse kesinlikle erken emeklilik konusunu tartışmamız gerekecekti.

Güneş gözlüklerimi, gözlerimi ışıktan korumak ve koyu renk göz altlarımı örtmek için çantamdan çıkarttım, bu hafta uyumak pek kolay olmamıştı. Duranco'm, Allen'ın polis aracının yanına park edilmişti. Deri koltuklar sıcak ve içerisi havasızdı. Yaz güneşinin hoş kokusunu içime çekmek için camı araladım.

Batı Montana'nın merkezinde yer alan Quincy, Glacier Ulusal Parkı'na yaklaşık bir saat mesafedeydi. Kasaba, yamaçlarında yaprak dökmeyen ağaçların oluşturduğu ormanları olan, karla kaplı dağlarla çevrili bir vadiydi. Ağaçların arasından akarak kendine yol açan Clark Fork Nehri, kenti diğer şehirle ayıran doğal bir sınır oluşturuyordu.

Ben çocukken İhtiyar, bizi nehrin kenarında kamp yapmaya götürürdü. Ailem yaz aylarında birkaç değerli hafta sonunu, İhtiyar'ın favori mekânında geçirirdi. Burada balık tutar, yürüyüş yapar ve marşmelov kızartırdık.

Her yerde Quincy'den bir hatıra vardı.

İhtiyar'ı ziyaret etmek, her zaman bir macera gibi gelmişti. Babam burada büyümüştü ve Quincy onun için ev demekti. Ebeveynlerim burada yaşadığını görmeyi çok isterlerdi. Muhtemelen Bozeman'dan buraya peşimden gelirdi.

Gerçi eğer ölmemiş olsalardı, Quincy'e taşınacağımdan şüpheliydim.

Eğer ölmemiş olsalardı, birçok şey çok farklı olurdu.

Her yerde Quincy'den bir hatıra vardı.

Bunun iyi mi kötü mü olduğuna henüz karar verememiştim.

Geçmiş bir kenara iterek Main Caddesi'ndeki kaldırımlarda dolaşan turist akınına baktım. Glacier'a yakın olduğumuz için Quincy, şehir dışından gelen ziyaretçilerle sonbahara kadar hareketli olurdu.

Belediye başkanı olarak İhtiyar, küçük kasabasına gelen para akışını severdi. Kasaba sakini olaraksa turistlere sinir olma eğilimindeydi. Bu zamandaki ziyaretçi fazlalığı, yaz aylarında kamp için bizi dağlara götürmeyi sevmesinin nedeniydi.

Aslında sırf Quincy'i keşfetmek için sonbahar ve kış aylarında da ziyarette geldiğimiz yıllar olmuştu. Çocukluğumdan beri

değişen pek bir şey olmamıştı. Tanıdık olan şeyler huzuru da peşinde getiriyordu.

Çoğu küçük Montana kasabasında olduğu gibi Main Caddesi, kasabaya giriş çıkışı sağlayan otoyolun bir parçasıydı. Her şey, sağlam bir kalbin atar damarları gibi Quincy'nin merkezinden ayrılarak kollara dağılırdı. Gelgelelim asıl ticaretin döndüğü yer burasıydı, hepsi kasabanın çekirdeğinde toplanmıştı.

Restoranlar, barlar, perakende mağazalar mevsimlik ziyaretçiler için oldukça ilgili çekiciydi. Aralardaki boşlukları ofisler ve bankalar dolduruyordu. Annemin en sevdiği mağaza her zaman antika dükkânı olmuştu. Babamınki de hırdavatçı. Market ve iki benzin istasyonu, Main'in bir tarafında ayraç görevi görüyordu. Diğer tarafta da *Quincy Çiftlik ve Tahıl* vardı.

Quincy halkı bu caddeyle gurur duyardı. Vitrinler sanatsaldı, dikkat çekiciydi. Yaz aylarında lamba direklerine asılan çiçek sepetleri, tatil çelenkleri ve kışın parıltılı ışıkları...

Bu kasabayı seviyordum.

Benim kasabam.

Quincy'nin benim kasabam oluşunu hâlâ tam olarak kabul lenememiştim. Belki de kendimi yerel halktan ziyade turistlere benzettiğim içindi.

Yaya geçidinde yavaşlayarak bir çiftin kavşaktan geçmesini bekledim. Aralarında sevimli bir gülümsemeyle bakan, sarı süveter giymiş bir kız çocuğu vardı. Ailesi bir-iki-üç diye sayarak kızlarını aralarında sallıyordu.

Bir zamanlar ben de o küçük kızdım.

"Benim neyim var böyle?" Kafamı salladım, kendimi geçmişten sıyrarak eve giden bir sonraki caddeye döndüm.

Babam ve annem son iki gündür sürekli aklımdaydı. Muhtemelen Quincy'de olduğum içindi. Muhtemelen bir hafta içinde çok fazla şey değiştiği içindi.

Yeni bir ev.

Yeni bir iş.

Taşınmak doğru bir karardı ama bu, işimi hiç kolaylaştırmamıştı. Bozeman'daki arkadaşlarımı özlemiştim. Eski departmanımı ve mesai arkadaşlarımı özlemiştim.

Elbette, bir de İhtiyar vardı. Onu her gün görmek harikaydı. Zamanla buraya uyum sağlayacaktım. Yine de yeni olmak yalnızmışım gibi hissettiriyordu.

Pazar günü Griffin'le yatmamın sebebi bu muydu?

Yüzüncü kez, restorandaki yüzünü düşünerek Griffin adına utandım.

İhtiyar ve Harrison Eden, tüm yemek boyunca koyu bir soh-bete dalmışlardı. Griffin, neredeyse tek kelime bile etmemişti. Ben, babasıyla küçük sohbetler ederken orada öylece oturmuş, öfkeli bakışlarını tabağına dikmişti.

Omuzlarındaki gerilim yemek boyunca katlanarak artmıştı. Yakışıklı yüzüne pişmanlık öyle bir yayılmıştı ki neredeyse kaçmak için karnım ağrıyormuş gibi yapacaktım.

Neyse ki o, benden önce kaçmıştı. Kulüp sandviçini yer yemez masadan kalkmak için kendine bir bahane bulmuştu.

Giderken kışını kontrol ettiğim için kendime hâlâ kızgındım.

Eğer şanslıysam yeniden karşılaşmadan önce birkaç ay geçirdi. Belki o zamana kadar kamyonetinin arka koltuğundaki çıplak vücudunu düşünmeyi bıraktırdım.

Griffin Eden, tek gecelik bir hataydı ve Quincy'deki kimse-nin, kasabadaki ilk gecemde onunla yattığımı öğrenmemesini umuyordum.

Evim usta elinden çıkmış, tek katlı ve güvercin grisi rengindeydi. Garaj yoluna park edip tuğla döşeli veranda basamaklarını çıkararak ön kapıya doğru ilerledim.

Bu evi satın alma sebebim kapısıydı. Bir de piyasada sadece üç yer olması. Bu iki yatak odalı ve tek banyolu ev, benim yalnız yaşamım için mükemmeldi. Büyük bir yere ihtiyacım yoktu. Fazla yatak odası ofisim olacaktı çünkü misafir odasına da ihtiyacım yoktu. Nadiren misafirim olurdu.

Hızla içeri girerek oturma odasındaki felaketi görmezden geldim. Kutular odanın ortasındaki kanepede sıkış tıkiş duruyordu. Pazar gününden beri dokunulmamıştı çünkü her akşamım dava dosyalarını incelemekle geçmişti.

Yatak odam da aynı durumdaydı hatta belki de daha kötü bir hâldeydi.

Odanın bir tarafında ağzı açık üç bavul duruyordu. İçindekiler parke zemine dağılmıştı. Burada bir yerlerde askılar vardı ama henüz onları bulamamıştım. En yakın kıyafet yığınınını talan ederek yeni bir gömlek buldum. Ardından lekeli bluzumu çıkartıp büyüyen kirli çamaşır yığınınına attım.

Yeni çamaşır makinem ve kurutucum cuma günü gelecekti. Sipariş ettiğim geri kalan tüm mobilyalar da gecikmişti. Bu yüzden yatağım da gardırobumla birlikte yerdeydi.

Belki bu gece askıları arardım. Ya da aramazdım.

Üzerimi değiştirdiğimde bayat kahve gibi kokmuyordum. Hızla dışarı çıkarak Durango'na bindim, sokağa saparak ilerledim.

Sonra Main Caddesi'ne doğru geldiğim yoldan geri döndüm.

Kavşakta yavaşladığımda bir siren sesinin havayı yarmasıyla birlikte mavi ve kırmızı ışıkların parladığını gördüm.

Bu Allen'in polis arabasıydı.

Konsoldaki telefonuma uzandım fakat ekranda hiç bildirim olmadığını gördüm. Allen, bugün evrak işleriyle ilgileniyordu. Devriyede değildi, o hâlde nereye gidiyordu? Bir şey olmuştu. Peki, neden kimse beni aramamıştı?

Beni karakola götürecek yola dönmek yerine, sağa dönerek Allen'ı, Main Caddesi'nden aşağıya doğru takip ettim.

Kasabanın sınırına ulaştığında, gazı kökledi ve tam gaz ilerlemeyi sürdürdü.

Ona yetişmek için acele ederken kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir elimle direksiyonu kontrol ederken diğer elimle merkezi aradım.

“Quincy Polis Departmanı.” Memur Smith cevap vermişti.

“Selam, ben Winslow.”

Homurdandı.

“Allen'ı kasabanın dışına doğru takip ediyorum. Nereye gittiğini söyleyebilir misin?”

“Kasabanın dışından bir telefon geldi. Dağlarda acil durum varmış.”

“Peki.” Daha fazla açıklama için bekledim ama bir açıklama yapmadı. “Acil durum ne?”

“Biri Indigo Dağı'nın eteklerinde bir ceset bulmuş.”

Nefesim tutuldu. “N-ne? Neden beni aramadın?”

“Aklımdan çıkmış.”

Şerefsiz. “Memur Smith, ofise geldiğimde sen ve ben bir konuşma yapacağız,” dedikten sonra aramayı sonlandırdım. Allen'a yetişmeye konsantre olabilmek için telefonumu yanıma attım.

Bir virajı dönmek için yavaşlarken fren lambaları yandı. Önümde yol işareti ya da tabela yoktu, bu yüzden çakıllı yolda çıkan toz dumanını takip ettim. Her geçen dakika dağlara da yaklaşıyordum. Bir uçurum, diğerlerinden farklı olarak göze çarpıyordu. Dikey yüzü aşağıdaki ağaçların ve çayırların üzerinde yükselirken göz korkutuyordu.

Çitin diğer tarafında, çimlerin üstüne küme hâlinde üç tane

kamyonet park edilmişti. Allen, yaklaştığında yavaşlayıp polis arabasını dikkatlice hendeğe yanaştırdı.

Arkasına park ettim, telefonumu kaparak cebime soktum. Dışarı çıkmadan önce küçük bir not defteri ve kalem almak için çantamı karıştırdım.

“Şef.” Allen, yolun kenarında ona katılmam için bekledi.

“Neler oluyor?” Memur Smith’in yaptığı açıklama en iyi ihtimalle eksikti.

“Edenların çiftlik işçilerinden biri, bu sabah bir cesetle karşılaşmış.”

“Burası Eden Çiftliği mi?”

Saçma bir soruydu. Allen’in bakışlarını kamyonların yanında duran adamlara doğru takip ettiğimde Griffin’i anında fark ettim.

O tanıdık siyah kamyonetin yanında dururken bacakları dimdikti. Ellerini yumruk yaparak kalçasına dayamıştı. *Defol git* sözcüklerini şapkasının siperliğine kazısa tam olurdu.

Sırtımı dikleştirdim. “Yolu göster, Allen.”

“Tabii, şef.”

Uzun çimenlerin içinden ilerleyerek, hendekten geçen dört sıra dikenli telle çevrili çite doğru yürüdü. Eğilerek geçebilmem için bir eliyle ikinci teli yukarı kaldırırken ayağıyla üçüncü teli aşağı bastırıp bir boşluk açtı.

Teli geçtikten sonra Allen’in yerini alarak telleri tuttum. Griffin’e doğru yürürken yolu gösterme sırası bendeydi.

“Winslow.” Sesi sabitti. Ne hissettiği anlaşılmıyordu.

“Griffin.” Benim sesim de kulağa aynı geliyordu. Yapmam gereken bir iş vardı. “Bize cesedi gösterebilir misin?”

Sıra hâlindeki kamyonetlerin önünden onu takip etmemiz için başıyla işaret etti.

En sonda duran kamyonetin lastiğine genç bir çocuk yaslanmıştı. Deri kovboy şapkası takan, gür bıyıklı ve ona göre daha yaşlı olan bir adam yanına çömelmişti.

Yerde oturan çocuk solgun görünüyordu. Yanaklarında göz-yaşı izlerinin lekeleri vardı. Cesedi o bulmuş olmalıydı. Olay yerine ilk kimin geldiğini bilecek kadar tecrübe sahibiydim.

“Kızı Conor buldu,” dedi Griffin, çitin köşesine doğru yürürken sesini alçaltarak. Çitin ötesinde, uçurumun dibinde küme hâlinde kayalar vardı.

“Daha sonra ona birkaç soru sormak zorundayım.”

“Tabii.” Başını sallayarak. “Conor bizim için çalışıyor. Onu buraya çitleri tamir etmesi için göndermiştim.”

“Saat kaçtı?”

“On civarıydı. Bu sabah ilk olarak birkaç saat ahırda çalışmıştık.”

“Cesede dokundu mu?”

“Büyük ihtimalle,” dedi iç çekerek. Ardından çitlere doğru giden yolu gösterdi.

Buradaki direkler ahşaptı. Teller, aşağı çekmek için çok gergindi, bu yüzden botumu alttan ikinci tele yerleştirdim ve bacaklarımı çitin üstünden geçirdim. Diğerlerinin yetişmesini bekleyerek yavaşça uçuruma doğru ilerledim.

Muhtemelen Conor ve Griffin’in yürürken ezdiği çimler bir yol oluşturmuştu. Diğer taraftan arazinin kalanı dokunulmamış gibi görünüyordu.

Griffin ve Allen, düz alanda yaptığım gibi kayaların dik yüzeyinde düzenli adımlarla ilerlerken hemen arkamdaydılar. Varış noktasına ulaşana kadar tırmanmaya devam ettik.

Ta ki parçalanmış bir cesede ulaşana kadar...

Zihnimin kan gördüğünde panikleyen kısmını kapattım.

Dehşet verici bir ölümle gelen duyguları görmezden geldim. Güçlkle yutkundum –işimi yapıyordum– ve olay yerini araştırmaya koyuldum.

Ceset genç bir kadına aitti, yüzü çimlere dönüktü. Esinti birkaç saç telini havalandırıyordu. Ölüm, parçalanmış vücudunun altını karartmıştı. Biriken kan gölü ve etrafa sıçrayan damlalar-daki kanın çoğu kurumuş, sertleşmişti. Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Etek kısmının ayak bileklerine değdiği yer zarar görmemişti. Elbisenin üst kısmıysa bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kolları yanlara doğru açılmış, bir bacağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Baldırlarındaki pürüzsüz, gri tenden sadece birkaç parça kalmıştı. Diğer taraftaki uzuvlarından kemikler dışarı fırlamıştı.

“Bir tane daha,” diye fısıldadı Allen.

Omzumun üzerinden baktım. “Bir tane daha da ne demek?”

Üzerimizdeki tepeyi işaret etti.

Uçurumun tepesiyle aramızda kayalarla ayrılmış bir patika vardı. Arabayı kullanırken fark etmemiştim. Patika bir döneme-cin ardında, muhtemelen tepeden aşağı devam ettiği için gözden kaybolmuştu ama bittiği yer tam olarak üzerimizdeydi.

Kız itilmiş miydi? Atlamış mıydı?

“Neye bakıyorum, Allen?”

“İntihar,” diye açıkladı.

Lanet olsun. “Neden öyle dedin?”

Allen ve Griffin bakiştılar.

“Ne var? Neyi kaçırıyorum?”

“Burada yenisin.” Griffin, yeni kelimesini öyle bir küçüm-semeyle söylemişti ki sanki o dört harfi alıp yüzüme fırlatmış gibi hissettim. “İndigo Dağı’nın eteklerinde bulunan ilk ceset bu değil.”

“Burada daha önce kaç tane ceset bulundu?”

“İki.”

İki. Bununla üç yapıyordu. *Lanet. Olsun.* Neler oluyordu böyle? Neye bulaşmışım ben?

“Son on yılda bir dizi intihar vakası yaşadık.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bir dizi intihar derken neyi kastediyorsun?”

“Toplamda yedi tane.”

“Yedi mi?” Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. “Bu neredeyse yılda bir demek.”

Allen’in omuzları düştü. “Domino etkisi gibiydi. Bir çocuk yapar, diğerleri de aynısını yapmaya karar verir.”

Tepeyi işaret ettim. “Geldikleri yer burası mı?”

“Her zaman değil,” diye cevapladı Griffin.

Kızın çıplak ayaklarına ve büzgülü yazlık elbisesine baktım. Şort ya da kot pantolon giymiş olsaydı, bunun bir dağ yürüyüşü kazası olduğunu düşünebilirdim.

“Kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordum.

“Lily Green,” diye cevap verdi Griffin. “Conor öyle olduğunu sanıyor en azından. Hemen hemen aynı yaşta. Sanırım arkadaşlardı.”

Kızın yüzünden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Öyleyse Conor onu nasıl tanımıştı? Belki bileğindeki mavi kelebek dövmesinden.

“Allen, olay mahallinin fotoğraflarını çeker misin?”

“Evet. Ben, şey... Son vakada buradaydım.”

Son vaka. Midem sıkıştı. “Peki. Karakolu arayıp adli tabibi çağırayım da cesedi kaldıralım. Kimliğini ne kadar hızlı teşhis edebilirsek yakınlarına o kadar hızlı haber verebiliriz.”

“Tamamdır, şef.”

“Çalışanıyla şimdi konuşmam gerekecek,” dedim Griffin’e. Kayalardan aşağı inerek cevap verdi.

Onu takip ederken başım dönüyordu.

On yılda yedi intihar. Bu çılgıncaydı. Çok fazlaydı. İntihar oranları kırsal kesimlerde şehirlere göre daha yüksek olurdu ama on yılda yedi intihar... Bu gerçekten fazlaydı.

Bunun küçük çocuklarda olduğunu biliyordum ve Allen haklıydı. Bazen domino etkisine dönüşürdü. Birkaç yıl önce aynısını Bozeman’daki lisede de yaşamıştık. Üç çocuk intihara teşebbüs etmiş, ikisi ölmüştü.

Müdür ve öğretmenler ikinci ölümden sonra dört gözle etrafı izlediler. Çocukların yakından izlenmesini sağladılar, diğer öğrencilerin risk altında olabilecek arkadaşlarını bildirmelerini teşvik ettiler.

Yedi intihar.

Hem de böylesine küçük bir yerde.

Nasıl olur da bundan haberim olmazdı? İhtiyar bunu bana neden söylememiştii? Bu neden mülakatlarım sırasında gündeme gelmemiştii? Geçmişteki cezai suçlarla ilgili bir sürü soru sormuştum. Belki de bunları suç olarak düşünmemişlerdi. Yine de en azından belgelenmiş olmaları gerekmez miydi?

Sorular, Griffin’i çite doğru takip edip kayaları tırmanırken zihnimde dönüp duruyordu. Kamyonetlerin yanındaki iki adama katıldığımızda zihnimde dönen soru işaretlerini bir kenara bıraktım.

“Conor, bu Winslow Covington.” Griffin, genç adamın yanına çömeldi. “Yeni polis şefimiz ve sana bazı sorular soracak.”

Çocuk oturduğu yerden bana baktı. Yüzüne saf ıstırapla karışık bir hüznün yayılmıştı.

Ayağa kalkmak zorunda kalmasın diye yanına çömeldim. “Selam, Conor.”

“Hanımefendi.” Kolunun ön kısmını parmaklarına doğru çektiştirerek burnunu sildi.

“Sana birkaç soru sormamın sakıncası var mı?”

Bıyıklı adam, Conor’un omzunu sıkarak bize biraz müsaade edip kamyonetin bagajına doğru yürüdü.

Griffin de ayağa kalktı ama yanımızdan ayrılmadı. Ben sorularımı sorup notlar alırken tepemizde dikilerek bizi izledi.

Oldukça basitti. Conor, Griffin’in isteği üzerine çiti tamir etmeye gelmişti. Cesedi hareket ettirmeye çalışmamış sadece nabzını kontrol etmek için elini kaldırmıştı. Kimliğini, tahmin ettiğim gibi dövme sayesinde anlamıştı. Ardından hemen Griffin’i aramıştı.

“Teşekkür ederim, Conor.” Ona üzgün bir şekilde gülümsedim. “Muhtemelen sonraki aşamada sana birkaç sorum daha olacak.”

“Tamam.” Bir gözyaşı damlası yanağına süzüldü. “Lily ve ben liseye birlikte gitmiştik. İlk yılımızda çıkmıştık. Sonra ayrıldık ama o her zaman...”

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı.

Bir ceset bulmak hiçbir zaman kolay değildi. Sevdiğin birinin cesedini bulmaksa... Bunu hayatı boyunca unutamayacaktı. “Çok üzgünüm.”

“Ben de.” Çenesi titredi. “Keşke benimle konuşsaydı. Keşke onunla konuşsaydım.”

“Bu senin suçun değil.” Griffin’in uzun vücudu yanıma çömeldi. “Jim’le birlikte git, tamam mı?”

“Çit kamyonu ne olacak?”

“Ben hallederim.”

Conor, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Griffin de ayağa kalkıp elini Conor’un koluna dolayarak Jim’in beklediği yere kadar ona eşlik etti.

Uzaktan onları takip ettim. Griffin'in çocuğa sarılıp beyaz bir kamyonetin yolcu koltuğuna oturmasına yardım etmesini izledim. Kapı, Eden çiftliğinin amblemi olan, altında kavisli demir bir çubukla vurgulanmış E harfiyle işaretlenmişti.

Griffin, yaşlı adam başını sallayıp sürücü tarafına geçmeden önce kısa bir süre Jim'le konuştu.

"Conor'la kalacak mı?" diye sordum, Jim ve Conor çift-teker kamyonetle yokuşu inerken.

"Kalacak."

"Bunu bir süre gizli tutmam gerekiyor, böylece doğru kimliği teşhis ettiğimizden emin olup yakınlarına haber verebilirim."

"Lily'nin annesi huzurevinde hemşire. Allen sana bilgileri verebilir."

"Ya Lily değilse?"

"Evet o, Winslow. Kendi insanlarımızı tanırız."

Belirttiği gibi ben onlardan biri değildim. *Ah!*

Çakıllı yolun aşağısında bir toz bulutu yeni bir aracı takip ediyordu. *Umarım adli tıp ekibidir.*

"Burası senin mülkün, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Bu yol hiç kapanıyor mu? Geceleri kapanan kapısı falan var mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Yolun diğer tarafındaki mülk başka bir çiftliğe aitti ama iki yıl önce orayı satın aldım. Artık tamamı Eden mülkü. Sürü merasını ayırmak dışında kapı kullanmamız için bir neden yok."

"Buraya insanlar hiç geliyor mu?"

"Pek sayılmaz. Burası özel mülk." Ellerini yumruk yaparak kalçasına yerleştirdi. "Neden?"

"Bu hafta gidip gelen yabancı araçlar gördün mü?"

“Burası büyük bir çiftlik. Araç trafiğini takip etmek imkânsız.” Çenesini sıktı. “Neden soruyorsun?”

Çakıllı yolun başından sonuna baktım. Görünürde kıza ait olabilecek bir araç yoktu. Kız yalınayaktı. Ayakkabıları neredeydi?

“Sadece temel soruları soruyorum.” Burada olma nedenim buydu.

“Bu kız ölümüne kendi kendine atladı. Annesi muhtemelen endişeden perişan olmuştur. Soru sormayı bırakıp cevap vermeye başlamaya ne dersin?”

“Çiftliği sana bırakmama ve senin de soruşturmayı bana bırakmana ne dersin? Sadece işimi yapıyorum.”

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “İşini yapmak istiyorsan gidip Lily’nin annesine olanları söyle. Yapacağın diğer her şey zaman kaybı.”

Başka bir şey daha söylemeden uzaklaşarak kamyonetine yürüdü. Arka lambalarının kaybolmasını izlerken beni tarlada yalnız bıraktı.

“Pekâlâ, iyi gitti,” diye mırıldandım. “Siktir.”

Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım.

Belki bu, eski şefin işleri ele alma şekli değildi. Belki o cese-
de bir kez bakar ve bunun bir intihar olduğunu anlardı. Ama...

“Artık şef benim.” Bu yüzden işleri benim yöntemlerimle halledecektik.

Griffin Eden istesin ya da istemesin.

4. Bölüm

Griffin

Kapı çaldığında buz gibi bira şişesini daha yeni ağzıma götürmüştüm.

“Tanrım,” diye homurdandım. “Yine ne var?”

Çok uzun bir gündü ve hiç ziyaretçi havasında değildim. Büyük ihtimalle çalışanlardan biriydi –aile üyelerim zili çalmayı bilmiyordu– bu yüzden kapıdaki misafiri görmezden gelmek gibi bir seçeneğim yoktu.

Elimde bira bardağımla, yalınayak kapıya doğru ayaklarımı sürüdüm. Eğer şanslıysam ki bu çok nadir bir olaydı, ziyaretin gerektirdiği şey için botlarımı yeniden giymek zorunda kalmazdım.

Ev ile iş arasına biraz mesafe koymak ya da çalışanların ve ailemin ulaşmasının kolay olmadığı bir çiftlikte yaşamak iyi olurdu diye düşündüğüm anlar vardı. Gelgelelim dünyada bu çiftliğin yerine tercih edeceğim bir yer yoktu. İnsanlar habersizce kapıma geldiğinde bile.

Kapımı açtığımda karşımda... şey... Winslow dışında herhangi birini bulmayı bekliyordum.

Olgunlaşmış yaban mersini rengindeki gözleri, batmakta olan akşam güneşinde daha mavi gözüküyordu. Güzel yüzüne baktığımda bir anlığına nefes almayı unuttum.

“Selam,” dedi.

Şişeyi dudaklarıma götürerek bir yudum aldım.

Bu kadının yanında içki içmek zorunluluk gibi geliyordu. Alkolün en başta bu karmaşaya girme sebebim olduğu düşünülürse pek de akıllıca bir fikir değildi; ama gözlerine ve ipeksi saçlarına bir kez baktığımda aletim pantolonumun içinde sertleşiyordu.

Neden bu kadının yanında kendimi kontrol edemiyordum?

Ben biramı yudumlarken güzel gözlerini kıstı. “Susadın mı?”

Şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırdım. “Öyle de denebilir.”

Yaşadığım yeri nasıl bildiğini sormama gerek yoktu. Karakolun veri tabanına erişimi olmasını geçtim, Quincy’deki herhangi biri bile ona yolu tarif edebilirdi. Main Caddesi’nde üç dakika kalsa bir akrabama denk gelirdi. Kasabada bir Eden bulmak, haziran ayında ağaçta yeşil yaprak bulmak kadar kolaydı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

“Çarşamba günü sorduğum hiçbir soruyu cevaplamadın.”

Çarşamba. Unutmak istediğim gün. Son iki gündür bok giydim. Olay yerinde ona hırladığım gibi etrafımdaki herkese de aynı davranmıştım. Kendimi savunmam gerekirse; arazimde ikinci kez ölü bir kadın bulmuştum.

“Sen de evime gelmeye karar verdin.”

“İsteseydim karakola gelir miydin?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Duruşunu dikleştirerek çenesi-

ni kaldırdı. Ben onunla konuşana kadar gitmeyecekti ve bu defa çekip gitme şansım da yoktu.

İçimi çekerek geri çekildim ve içeri girmesini işaret ettim.

Yanımdan geçip giderken tatlı şeftali kokusu bir şarap gibi etrafımı sardı. Vücudum anında tüm yanlışı yerlerimi sertleştirerek tepki verdi. Biramdan bir yudum daha aldım. Bu sinir bozucu arzunun tek açıklaması şehvet olmalıydı. Biriyle sevişmeyeli uzun zaman olmuştu ve şimdi de azgın bir ergen gibi davranıyordum.

Şehvet. Kesinlikle şehvettendi.

Bir de burnundaki o çiller. Lanet olsun, o çiller benim için yaratılmış gibilerdi.

Uzun bir süre çillerini incelemekle meşgul oldum.

“Kim olduğumu biliyor muydun?” diye ağzımdan kaçırdım.

“Pardon?”

“Willie’nin Yeri’ndeyken. Kim olduğumu biliyor muydun?”

“Hayır. Bana kasabanın dışından geldiğini söylemiştin. Ben de kasabada yaşamadığını varsaydım.”

“Bozeman’dan geldiğini söylemiştin. Turist olduğunu sandım.”

“Gerçekten kim olduğumu bilmiyor muydun?”

“Eğer bilseydim seni kamyonetimde becermezdim. Genel bir kural olarak, yerlilerle yatmam. Kadınlar düzenli ilişki ile ilgilenmediğini anladıklarında işler sarpa sarıyor. Bunun için fazla meşgulüm.”

“Ah, öyleyse şanslısın çünkü bir ilişki arayışında değilim ve bana kalırsa o gece hiç yaşanmadı.”

Sanki hiç yaşanmamış gibi... O gece yaşananlar beynimi yakıyordu ama eğer hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorsa benim için sakıncası yoktu. Quincy’deki kimsenin polis şefine üç orgazm yaşattığını bilmesine gerek yoktu.

“Ziyaretimin asıl sebebine dönelim. Indigo Dağı’na giden yol hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.”

Bu gece tamamen iş havasındaydı. Omuzları dik, ifadesi ciddi. Tıpkı çarşamba günü olduğu gibiydi. Yumuşak dudaklarında büyüleyici gülümsemesinin gölgesi bile yoktu.

Büyük ihtimalle böylesi daha güvenliydi. “Bir bira ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Görevde misin?”

“Bu yüzden buradayım.”

Durduğu yerde dikilip beni izlerken biramı bitirdim ve ikincisini almak için mutfığa gittim. Belki iki Bud Lights duyularımı iyice uyuştururdu da o evimdeyken azgın bir ereksiyon yaşamazdım. Şu an aletim, *siktir et ve onu yatak odana taşı*, demeye hazırdı.

Kamyonetimin arka koltuğunda hareket edebileceğimiz fazla alan yoktu. Büyük boy bir yatakta Winn ve ben biraz eğlenebilirdik.

Tanrım. Dolabı açarken bir elimle yüzümü ovaladım. Benim sorunum neydi böyle?

Winn, ölmüş bir kız hakkında konuşmaya gelmişti ve benim tek düşündüğüm seksti. Lily Green’in parçalanmış bedeninin görüntüsü zihnimde canlandığında kendime geldim ve biradan vazgeçerek buzdolabını kapattım. “Lily’nin annesiyle konuştun mu?”

“Konuştum.” Bir hüznün dalgası, ifadesindeki duygusuz soğukkanlılığı bozdu. “Parmak izi tanımlamayla, bedeninin Lily’e ait olduğunu kısa sürede doğruladık. Çarşamba gecesi annesiyle konuştum.”

“Böyle bir şeyi daha önce yapmış mıydın? Bir aileye çocuklarının öldüğünü bildirmiş miydın?”

Tek bir baş sallamayla onayladı. “Bu, işin en kötü kısmı.”

“Üzgünüm.”

“Bozeman Polis Departmanı’ndaki danışmanım, elimizden geldiğince yükü hafifletmenin bizim görevimiz ve sorumluluğumuz olduğunu, bu işi yaparken dokunduğumuz hayatları nasıl değiştirebileceğimizi asla anlamayacağımızı söylerdi. Bir keresinde, bir kadına içki dükkânı soygunu esnasında kocasının öldüğünü söylemek zorunda kalmıştı. Yıllar sonra o kadına rastladı. Çıkmaya başladılar ve şu an evliler. Bana hep, en karanlık günlerin bile bir gün geçtiğini, kayıplarımızın acısının iyileştiğini hatırlatırdı. Bunun, çocuğunu kaybettiğinde de geçerli olup olmadığını bilmiyorum. Ama umarım zamanla Lily’in annesi de teselli bulur. Umarım bu haberin darbesini olabildiğince yumuşatmayı başarmışımıdır.”

Konuşurken Winn’i inceledim. Sesinde hassasiyet, sözlerinde nezaket ve dürüstlük vardı. Eğer Lily’nin annesiyle de böyle konuştuysa, bu kadar dürüst ve şefkatle, o zaman evet, o darbeyi yumuşatmıştı. Mümkün olabileceği kadar.

Lily’nin intihar haberi, beklendiği gibi Quincy’de hızla yayılmıştı. Bu sabah gazeteye ilan vermek için şehre inmiştim ve Nelsenlar bu haberle ilgili harıl harıl çalışmakla meşguldü. Gelecek haftanın manşetinin ne olacağına şüphe yoktu. Emily daha fazla bilgi için zarf atmıştı ve ben sessiz kaldığımda, sırlar karşılığında pek de üstü kapalı olmayan bir seks teklifi yapmıştı.

Eleman ilanını gazetede değil de internette yayınlamaya karar vermiştim.

Emily, geçen sene yaptığım tek gecelik bir hataydı. Hâlâ bedelini ödediğim bir hataydı. Umarım Winslow da aynı şeye dönüşmezdi.

“Bir not var mıydı?” diye sordum. “Lily’den.”

Sorumu yok sayarak kendi sorularından birini sordu. “Bana Indigo Dağı’na giden yol hakkında daha fazla bilgi verir misin?”

“Çakıllı bir yol. Söyleyecek daha fazla bir şey yok.”

“Dağa çıkan bir patika var. Dün orada yürüdüm. Sen ya da çiftlik çalışanların ne sıklıkla orayı kullanıyorsunuz?”

“Bu neden önemli?”

“Çünkü bu devam eden bir soruşturma.”

“Bir intihar soruşturması.”

“Genç bir kadının ölümünün soruşturması.” İntihar değil de cinayet olabilirmiş gibi konuşmuştu.

“Olayı gerçek olmayan bir şeye çevirip peşinden koşma. Bu her şeyi daha kötü yapar.”

Yumruklarını sıktı. “Bunları soruyorum çünkü o kıza ve annesine işimi yapmayı borçluyum.”

“Cevapların intihar notunda yazıyor olmalıydı.”

Winn gözünü bile kırpmadı.

“Demek not yoktu.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Buraya gelmeden önce ailenin evine uğradım. Baban çiftliğin yönetimini senin devraldığını söyledi. Ben de seninle konuşmayı tercih ettim çünkü bana, günlük işleyişi senin daha iyi bildiğinden bahsetti. Ama oraya geri dönüp sorularımı ailene sormam gerekirse-”

“Hayır.” Kahretsin. Bu babamı bulaştırmak istemediğim bir konuydu.

Indigo Dağı’ndaki ilk intihar yıllar önce gerçekleşmişti. Cesedi babam bulmuştu ve bunu zorla atlatmıştı. Bugün bile ne pahasına olursa olsun o yoldan kaçınıyordu. Bunu ona tekrar yaşatamazdım. Kendim tekrar yaşamak zorunda kalsam bile. “Bunu oturma odasında konuşalım.”

Evim, ailemin beş yüz metrekarelik evine göre oldukça küçüktü. Bu büyüklüğün yarısı benim için gayet uygundu. Açık konsept ve kubbe şeklindeki tavanı, çiftçi kişiliğimi ve ferahlık

hissimi yansıtıyordu. Üç yatak odası ve bir ofis benim için fazlaydı bile. Hepimizin sığması için iki kez ekleme yapmak zorunda kalan annem ve babamın aksine gürültü yapacak altı tane çocuğum yoktu.

Kanepeye doğru yürüdüm. Winslow karşı tarafta, kahve sehpasının olduğu yerdeki koltuğa yerleşirken ben de kanepeye oturdum.

Sehpanın üzerindeki çerçeveli fotoğrafa baktı. “Kardeşlerin mi?”

“Beşi de. Ben en büyükleriyim. Sonra Knox. İkizler Lyla ve Talia. Onların küçüğü oteli yöneten Eloise.”

“İhtiyar pazartesi günkü öğle yemeğinde bizi tanıştırmıştı.”

Şu korkunç, gergin öyle yemeği. “Mateo en küçüğümüz. Ne yapmak istediğine karar verene kadar hem burada, çiftlikte hem de otelde çalışıyor.”

Muhtemelen ya aile işini devralacak ya da kendi işini kuracaktı. Geri kalanımız da öyle yapmıştı. Annem ve babam girişimci ruhlarını hepimize aşılamıştı. Tabii Quincy’e olan sevgileriyle birlikte.

Hepimiz üniversite için uzağa gitmiştik. Kasabadan en uzun süre ayrı kalanlar Knox ve Talia’ydı ama eninde sonunda Quincy’e ve ailemize olan bağımız onları da eve geri döndürmüştü.

Winslow, yüzlerimizi ezberler gibi fotoğrafı inceledi. Birçok insan, özellikle daha gençken beni ve kardeşlerimi ayırmakta zorlanırdı. Yaşlarımız birbirine yakındı. Dövmeleri onu ayırt edici yapsa da Knox ve ben aynı fiziğe sahiptik. Kızlar inkâr edilemez şekilde birbirlerinin aynısıydı.

Yine de Winslow’un kardeşlerimi ayırt ederken sorun yaşayacağından şüpheliydim. Zekiydi ve gerçekten odaklanmıştı. Bir poliste olması gereken özellikleri taşıyordu.

“Peki, şef.” Dirseklerimi dizlerime dayadım. “Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

Koltukta yer değiştirerek arka cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. Çarşamba günü yaptığının aynısıydı. Not defterinin sayfasını açtı ve kalemi sayfanın üstüne bastırdı. “İndigo Dağı’ndaki patika. Ne için kullanılıyor?”

“Bu günlerde hiçbir şey için. Yandaki yeri satın almadan önce sığırları dağa çıkartmak için o patikayı kullanırdık. O zaman bile nadiren olan bir durumdu. Sadece kuraklık zamanında ot sıkıntısı çekiyorsak kullanırdık. Yaklaşık elli dönümüne sahip olduğumuz tepenin, arka tarafına doğru kıvrılan bir kestirme var.”

Kalemi, kâğıdın üzerinde hızla hareket ediyordu. “Sanırım oradayken o kestirmeyi gördüm.”

“Patika şimdi otlarla kaplı. Yan araziye almak bize, dağa doğrudan giden bir yol verdi. O zamandan beri sığırları o patikadan götürmedik.” O araziye satın almamın bir sebebi de sığırları o patikadan götürmekten nefret etmemdi. Çok dikti ve sığırları atlarla takip ederken tek sıra hâlinde gitmemiz gerekiyordu.

“Sanırım o yolu da gördüm. Oraya yol demek cömert bir tabir olsa da. Daha çok ağaçların arasından geçen iki şeritli bir iz gibi.”

“Evet orası.”

“Orayı kullanan var mı yoksa sadece sığırlar için mi?”

“Amcam kullanıyor. Artık orada yaşıyor. Yan tarafı aldıktan sonra dağlara bir kulübe yaptı. Orman servisinin sınırının tam yanında. Yaklaşık bir yıldır orada.”

Bir not daha yazarken kalemi kâğıdın üzerinde gidip geldi. “Peki, patikadan yukarı çıkan ya da aşağı inen birini gördüğünü hatırlıyor mu?”

“Hayır. Evi patikaya yakın bir yerde değil.” Ayrıca Brigss bugünlerde bir şeyleri hatırlamak konusunda sıkıntı yaşıyordu.

“İnsanlar oraya yürüyüş yapmak için geliyor mu?”

“İzin almadan gelmiyorlar. Alsalar da ben izin vermiyorum.”
Indigo Dağı’na gitmeleri için izin vermezdim.

“Öyleyse oraya kimse gitmiyor.”

“Bazen çocuklar gider,” diye itiraf ettim. “İki kızın orada intihar ettiğini bilen meraklı çocuklar var. Geçen sonbaharda bir grup çocuk yakaladım. O zamandan beri oralarda kimseyi görmedim.”

“Lily de o gruptaki çocuklardan biri miydi?”

“Hayır, onlar daha gençlerdi. Lise çağındaki çocuklardı.”

Başka bir not daha karaladı. “Adli tıp ölüm saatinin pazar gecesi ile pazartesi sabahı arasında olduğunu doğruladı. Çalışanlardan herhangi biri o saatlerde bölgede miydi? Ya da belki amcan?”

“Olay yerinde olmadıklarına dair mazeret istiyorsun.”

“İstersen mazeret diyebilirsin. Sadece kızın oraya gittiğini gören birinin olup olmadığını ya da yalnız mıydı değil miydi belirlemeye çalışıyorum. Arabasını otoyolun dışında park hâlinde bulduk. Park ettiği yerden atladığı yere kadar mesafe yedi kilometre. Dün o yolu yürüdüm. Neredeyse üç saat sürdü. Bu süreçte onu gören birisi olmuş mudur diye merak ediyorum.”

“Çalışanlarımdan kimse görmedi.”

“Eğer gece oradan geçtiyse, o zaman bir el fenerine ihtiyacı olmalıydı. Patikada ya da üstünde fener yoktu. Ayrıca ayakkabılarını da bulamadık.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Ayakkabıları nerede? Eğer ayakkabıları olmadan yürüdüyse ayaklarının çizik içinde olması gerekirdi. Ayaklarında çizikler vardı ama yedi kilometre yol yürümenin sonucu olacak kadar da değil. Karanlıkta oraya nasıl çıktı? Saat on birde hava zifiri karanlık oluyor.”

“Adli tıbbın pazartesi sabahı da olabileceğinden şüphelendiklerini söylemiştin.”

“En geç pazartesi sabahı. Yine de bu sadece ölüm zamanı.”

“Belki gün içinde oraya gidip biraz vakit geçirdi. Bilmiyorum.”

Winn, not defterinde yeni bir sayfaya geçti. “Pazartesi sabahı erken saatlerde dağdan inen birini gören var mı?”

“Birinin kızla birlikte oraya gittiğini düşünüyorsun.”

“Muhtemelen.”

“Sonra ne oldu? Onu öldürdü mü?” İç çekerek başımı salladım. “Bu bir intihar, şef. Tıpkı dağdan atlayan diğer kızlarınkı gibi. Neden yaptıklarını bilmiyorum. Kalbim aileleri için derin bir üzüntü duyuyor. Gelgelelim bu da tıpkı diğer ikisi gibi. Bilmiyorum çünkü diğerleri bulunduğunda da oradaydım.”

Gözlerini kırptı.

“Bunu bilmiyordun, değil mi?” diye homurdandım. “İlk cesedi babam buldu. İkincisini ben buldum.”

“Ve şimdi de Lily Green.”

Başımı sallayarak onayladım. “Bu korkunç. Gerçekten korkunç. İhtiyacımız olan şey kasabadaki kızlar için daha fazla olanak sağlamak, olmayan bir katili aramak değil. Eğer buralı olsaydın anlardın ama değilsin.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ardından kapattı. Burun delikleri genişledi.

“Ne var?”

“Yok bir şey.” Oturuşunu dikleştirdi. “Diğer kızlarla ilgili söyleyebileceğin başka bir şey var mı?”

“Eminim her şey raporda vardır.”

“Evet, eminim ki vardır. Ama yine de soruyorum.”

“Benim bulduğum intihar vakası iki yıl önceydi. Eloise’in arkadaşlarından biriydi. Olay hepimizi sarstı. Eloise, kızın zor

zamanlar geçirdiğini biliyordu ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti.” Bu yüzden kız kardeşim hâlâ bu suçluluk duygusunun ağırlığını taşıyordu. “Babamın bulduğu kızın intiharı üstünden de beş yıl geçti. Lyla’nın arkadaşıydı.”

“Çok üzgünüm. Ailen için çok zor olmalı.”

“Öyleydi.”

Winslow not defterini kapatıp ayağa kalktı. “Zaman ayırdığın için teşekkür ederim.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Şimdilik. Kendim çıkarım.” Başka bir şey söylemeden oturma odasından çıktı.

Yapılacak en akıllıca şey gitmesine izin vermek olurdu. Biraz uzak durmak. Ben burada, bu kanepede oturmaya devam ederken kapıdan çıkmasına izin vermek. Yine de ayağa kalktım. Annemin yıllardır içimize işlediği nezaket kurallarının zihnimde beni azarladığını duyabiliyordum. Konuklara kapıya kadar eşlik eder ve uğradıkları için teşekkür ederdik.

Tam kapı koluna uzanmak üzereyken Winn’e yetiştim. Yanından geçtim, oldukça yakınında durarak kapıyı açtım. Başka bir nezaket kuralı. Erkekler, kadınlar için kapıları tutardı.

Nefesini tutup bana baktı. Bir kez daha o tatlı kokusu burnuma doldu. Ağzı aralandı ama bir şey söylemedi. Vücudumuz bir ya da iki santim uzaklıktaydı. O küçük boşluk çatladı, aramızdaki elektrik tıpkı Willie’nin Yeri’nde olduğu kadar güçlüydü. O karanlık, küflü barda otururken fark ettiğimden çok daha güzeldi. Winn’in mavi gözleri benimkilerden ayrılıp ağzıma kaydığı an işim bitmişti.

Biraz daha yaklaştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir lanet fikrim yok.” Ardından dudaklarım dudaklarının üstündeydi.

Dilimi alt dudağının üstünde gezdirdim ve sanki artık kapımın önünde değildik. Willie'nin Yeri'nde, kapıları kilitlenmiş kamyonetimin içindeydik. Kıyafetlerimiz üzerimizden çıkmış, yere serilmişti. Kucağıma ata biner gibi otururken ağzımız birleşmişti.

Günler geçmiş olmasına rağmen hâlâ kalçalarının üzerimde aşağı yukarı nasıl hareket ettiğini hissedebiliyordum. Omzumda bıraktığı tırnak izleri solmuştu ve kahretsin, onları geri istiyordum.

Winn'i göğsüme doğru çekerek kollarımla sarmak için kapıyı bıraktım.

İsteyerek geldi. Ben onun tatlılığının tadını çıkarırken dillerimiz birbirine karışmıştı. Dili yumuşak ve ateşliydi. Daha derine dalmak için ağzımı onunkinin üzerine kapatırken elleri tişörtümü kavrayıp yumruğunu sıktı.

Nabzım damarlarımda zonkluyordu. Ereksiyonum, muhtemelen kalçasındaki silahı kadar sertti. Bir at kışnemesi bizi ayırdığında kapıyı tekmeleyip onu yatak odama taşımama bir saniye kalmıştı.

Winslow, dudaklarını benimkinden ayırdı ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Kollarımın arasından çıkarken gözleri irileşti.

Nefesimi toplamaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu. Daha arzumun sebep olduğu sis bile dağılmadan Winn kendini geriye çekti ve ardına bakmadan hızla uzaklaştı.

Kapı eşiğinde durup kollarımı göğsümde kavuşturdum. SUV'sine atlayıp çakıllı yolu toz içinde bırakarak arazimi çevreleyen korunun içinde kayboldu.

“Siktir.”

Öpücüğünün iz bıraktığı dudaklarımı ovaladım, ardından ikinci bira için içeri girdim.

Sarhoş edici tadını dilimden atmak için her şeyi yapardım.

İkinci şişe işe yaramadı. Üçüncüsü de öyle.

5. Bölüm

Winslow

Onu neden öpmüştüm ki? Geçtiğimiz üç gün boyunca bu soru, trampolinde zıplayan aşırı enerjik bir çocuk gibi beynimde zıplayıp durmuştu. Sekiz gündür Quincy’de yaşıyordum ve dört karşılaşmamızın ikisinde Griffin’i öpmüştüm. Özellikle geceleri uyumak zorlaştığından beri taşınma kararımı sorgulamak –akıl sağlığını sorgulamak– günlük rutinim olmuştu. Bu sabah dişlerimi fırçalarken kısacık bir saniye eve, Bozeman’a geri dönmeyi düşündüm.

Ev diye bir yer olmasa da.

Ayrıca bırakıp gitmek benim tabiatımda yoktu.

Zaman. İhtiyacım olan şey zamandı. İkinci haftamı da ilk haftamı atlattığım gibi atlatacaktım. Eğer önümüzdeki sekiz günü Griffin Eden’ı öpmeden geçirebilirim, belki bu adamı aklımdan da çıkarmayı başarabilirdim.

Tüm zamanımı çalışarak geçiriyordum. Odağım memurlarla her şekilde olumlu bir ilişki kurmaktı. Şu ana kadar karakoldaki işler... Gergindi. Ama eninde sonunda ekip bana ısınacaktı, değil mi?

“Günaydın.” Dinlenme odasına girdiğimde konuşma anında kesildi. Üç polis memuru kahve tezgâhının yanında duruyordu, beni gördüklerinde başlarıyla selam verip odadan çıktılar.

Homurdanma isteğimi bastırdım ve ofisime geçmeden önce kupamı doldurdum. Dinlenme odasından çıkıp kapıyı kapattım. “Bu işi bırakmıyorum.”

Karakoldaki gerginlik daha da arttı. Lily Green, Indigo Dağı ve son on yıldaki intiharların neden bu kadar çok olduğuyla ilgili sorular sormaya başladığımda Janice bile bana ters ters bakmıştı.

Görünüşe göre bunlar eşelenmemesi gereken konulardı. Herkes bana *bu konuyu eşeleme*, der gibi bakmıştı. Belki Griffin haklıydı. Belki de görüldüğü kadarını kabul edip bu işin peşini bırakmalıyım. Acı dolu anıları araştırıp, aileler için durumu daha kötü hâle getirmek istemiyordum.

Gelgelelim içimde bir his vardı.

Tanıdığım en iyi polis bir keresinde bana, her zaman içgüdülerimi takip etmem gerektiğini söylemişti.

Geçen akşam bir saat boyunca düzeltmiş olmama rağmen, dosyalar yine masamın üzerinde darmadağın olmuştu. Son üç ayın davalarını hâlâ bitirememiştim ama buna rağmen Janice’den bir önceki üç ayın dosyalarını da istemiştim.

Janice, hepsini bu sabah getirmişti. Üstteki dosyalar Quincy’deki intiharlara aitti.

Yedi ölüm.

Her dosyayı üçer kez okumuştum. İçimdeki huzursuzluğu geçirmesini ummuştum ama geçirmemişti. Ne kaçınıyordum? Bir şeyi kaçınıyordum, değil mi?

Ofis kapımı kapatıp masama doğru yürüdüm ve kupayı bir kenara bıraktım. Ardından telefonumu alarak bir haftadır aramak istediğim numarayı tuşladım.

“Cole Goodman,” diye cevapladı.

İçten sesini duyunca gülümsedim. “Selam.”

“Siz kimsiniz?”

“Komik,” dedim sesime duygusuz bir ton vererek. “Beni şimdiden unutmuş olmasan iyi edersin.”

Kıkırdadı. “Asla. Bu iş telefonun mu?”

“Evet. Sanırım kişisel telefonum evdeki boşaltılmamış koliden biri tarafından yutuldu. Günlerdir kendisini görmüyorum.”

“Kulağa tam senin yapacağın bir şeymiş gibi geliyor,” diye alay etti.

Cole, kişisel telefonumu kaybettiğim için şikâyet etmemi saatlerce dinlemişti. Önemli olan, ofis telefonumu ya da telsizimi henüz yanlış bir yere koymamış olmamdı.

Düzenli olmak tabii ki saçma değildi. Düzenli olabilirdim. Sadece bir miktar kaosu sorun etmiyordum. Bir yere odaklanınca diğer her şey silikleşiyordu. Kutuları boşaltmak ve telefonumu bulmak, kafamı Lily Green’in ölümüne yormak kadar önemli gelmiyordu.

“Ben de seni düşünüyordum. İlk haftan nasıl geçti?” dedi.

“Biraz şey... İlginçti.”

“Ah hayır, neler oluyor?”

İç çektim ve her şeyi bir bir anlattım.

“Burada kimse benden hoşlanmıyor. Bu iş için çok gençmişim ve işi sadece İhtiyar sayesinde almışım gibi düşünmeye devam ediyorlar.”

“Kolay olmayacağını biliyordun.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Sadece umut etmiştim.”

“Dayan. Sadece bir hafta oldu. Harika bir polissin. Bunu anlamaları için onlara biraz zaman ver.”

Söyledikleri benim de kendime söylediğim şeylerdi ama Cole'dan duymak kendime olan güvenimi artırdı.

Cole, Bozeman'daki danışmanımdı. Dedektifliğe terfi ettiğimde attığım her adımda yanı başımdaydı. Ne zaman zor bir dava alsam, Cole konuşmak için gittiğim kişi olurdu.

Birlikte çalıştığımız yıllarda benim için iş arkadaşından fazlası olmuştu. Aynı zamanda değerli bir dostumdu. Karısı Poppy, Bozeman'daki en sevdiğim restoranın sahibiydi. Çocukları dünyanın en tatlı çocuklarıydı. Ailemi kaybettiğimde onun ailesi, en karanlık günleri atlatmam için yanımdaydı.

“Sizi özledim çocuklar. Tüm Goodmanları özledim.”

“Biz de seni özledik. Poppy bir hafta sonu ziyaretinden bahsediyordu.”

“Çok isterim.” Onlar için gerçekten evdeki kutuları boşaltırdım.

“Karakolda işler nasıl gidiyor?”

“Aslında, eğer biraz vaktin varsa sana bir şey danışabilir miyim?”

“Her zaman.”

Sonraki elli dakika boyunca ona Lily Green ve diğer intiharlar hakkındaki her şeyi anlattım. Lily'nin annesinin yanına gittiğimde ve kötü haberi verdiğimde kadının nasıl kollarıma yığıldığından da bahsettim. Çığlığı o kadar ızdırap doluydu ki o sesi asla unutmayacaktım.

Kalp kırıklığı kötü ve karanlık bir ses gibiydi.

O gece saatlerce Melina Green'in yanında kalmıştım. Eski kocasını arayıp kızlarıyla ilgili haberi verirken elini tutmuştum. Kocasını Missolula'dan iki saatlik yolu gelene kadar yanında beklemiştim. Geldiğinde gözleri kıpkırmızı, kızının ölümü için ruhu paramparça olmuştu. Onlara başsağlığı dilemiş, ardından acılarını yaşayabilmeleri için yalnız bırakmıştım.

Dün kontrol etmek için Melina'nın evine uğramıştım. Kapıyı bornoz ve gözyaşlarıyla dolu bir yüzle açmıştı. Bir kez daha kollarıma yığılmıştı. Ağlarken ona sarılmıştım.

Yine de Melina güçlü bir kadındı. Kendini çabuk toplamış ve Lily'yle ilgili konuşmaya başlamıştı. Bir saat boyunca bana kızının parlak, güzel ruhundan bahsetmişti.

Lily, yirmi bir yaşındaydı ve para biriktirmek için annesiyle birlikte yaşıyordu. Melina'ya bir intihar notu bulup bulmadığını sorduğumda, kontrol edecek kadar duygusal gücünün olmadığını söylemişti. Ancak eski kocası geri dönmeden önce Lily'nin odasına gitmiş ve bir şey bulamamıştı.

"Hassas davranmaya ve anneyi fazla zorlamamaya çalıştım," dedim Cole'a. "Ama benim izlenimim Lily ve annesinin çok yakın olduğu yönünde. Kadın şok geçirmişti. Doğrusu daha çok Lily'nin kendini öldürmüş olmasından dolayı şaşkına dönmüştü."

"Acısını hayal bile edemiyorum," dedi Cole. "Kızı hayattayken göremediği işaretleri ya da kızının ondan bir şey sakladığını düşünmek istemeyebilir. Lily'i tanıyan diğer insanlarla konuşman lazım."

"Benim planım da bu. İşe polislerle ve diğer ofis çalışanlarıyla başladım."

"Peki, onlar ne dediler?"

"Kimse onu yeterince iyi tanıımıyormuş. Polislerden biri, oğlunun Lily'yle birlikte mezun olduğunu ama üniversite için gidince irtibatı kopardıklarını anlattı. Diğerlerinin çoğu onu veznedar olarak çalıştığı bankadan tanıyormuş. Herkes Lily'nin hep gülümsediğini ve mutlu bir genç kadın olduğunu söyledi."

Gerçi öyle olmasının bir anlamı yoktu. Kendini tamamen kaybolmuş ve yalnız hissedip yine de etrafa gülümsemek zorunda kalmanın nasıl olduğunu biliyordum.

"Ya diğer intiharlar?"

"Raporlar yetersiz."

Eski şef, ayrıntılara pek meraklı birisi değilmiş. Ofis çalışanlarının alışkanlıklarını değiştirmeleri gerekiyordu çünkü kısa ve hızlıca yazılmış raporlara izin vermeyecektim.

“Geçen yıl on yedi yaşında bir erkek çocuğu kendini asmış. Ondan öncekilerin hepsi kadın. Üçü –Lily de dâhil– uçurumdan kendi ölümlerine atlamışlar. Biri küvette bileklerini kesmiş. Diğeri bir şişe ilaç yutmuş. On sene önceki ilk intihar eden de kendini babasının tabancasıyla vurmuş. Sanırım baba polismiş.”

Karakoldaki kimse bu konu hakkında konuşmak istememişti.

“Kahretsin.” Cole, derin bir nefes aldı. “Bu küçük bir kasabaya göre çok fazla. Özellikle çoğu kadın olduğu için.”

“Kesinlikle.” Erkeklerde intihar oranı kadınların üç katını geçiyordu. Yine de Quincy’de bu durum tersine dönmüş gibiydi.

“Duyulmamış bir şey değil ama beni kuşkulandırıyor.”

“Beni de. Normalin dışında bir durum gibi değil ama kızların hepsi yirmili yaşlarda. Açıkçası daha genç olmalarını beklerdim. Lise sorunlarıyla mücadele etmelerini filan, bilirsin işte. Bu kızların hepsi çalışan ve yetişkin hayatına atılmışlar. Lise sorunları çoktan geride kalmış olmalıydı.”

“Hepsi Quincy’den mi?”

“Evet.”

“Liseli yaşlarda olmasalar da hâlâ bağılılar. Araları iyi veya kötü olsun, tanıdıkları herkese bağılılık duyuyorlar. Kasabaya da.”

“Doğru.”

“İçgüdülerin ne diyor?” diye sordu.

“Huzursuzum,” dedim. “Belki de bu kızın uğraştığı sorunlarla ilgili bir not, günlük ya da herhangi bir şey bulmuş olsaydık kendimi bu kadar huzursuz hissetmezdim.”

“Aramaya devam et. İnsanlarla konuş.”

“İnsanları sinir ediyorum.”

Güldü. “Telefonunu ya da anahtarlarını kaybetmekte de oldukça iyi olsan da konu birilerini sinir etmeye geldiğinde muhteşemsin.”

“Ha ha,” diye mırıldandım dudaklarımda bir gülümsemeye. Cole’un alaycılığını özlemiştim.

“Onları kızdır, Winnie. Eğer içgüdülerinin çılgılık atmayı bırakmasını sağlayacaksa ihtiyacın olduğu kadar sinir et insanları.”

“Teşekkürler.” Midemdeki endişe düğümü gevşemişti. Cole, sık sık bana bildiğim şeyleri söylerdi ama bu sözlerinin ne kadar etkili olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

“Konuşmaya ihtiyacın olduğunda beni yine ara.”

“Tamam. Poppy’e benim için sarıl. Brady ve MacKenna’ya da.”

“Sarılıyorum. Müsait olduğumuz hafta sonlarını sana mesaj atarım.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Veda edip telefonu kapattıktan sonra sandalyemde geriye yaslanarak karmakarışık dosya yığınına baktım.

Belki de Lily Green’le ilgili çok fazla çıkarım yapıyordum. Quincy küçük bir kasabaydı ve memurlarımın olan bitenler hakkında nabız tutmalarının yeterli olduğunu düşünmek zorundaydım. Cinayet olduğuna dair herhangi bir şeyden şüphe edilecek olsa bunu görürlerdi, değil mi? İhtiyar da görürdü. İntiharlarla ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti.

Ama ya bu intiharları sorgulamama sebepleri hepsinin Quincy’li olmalarıysa? Bu departmanda yıllarca çalışmamış olan tek kişi bendim. Sadece bununla sınırlı da değildi, tüm personel bu şehirde doğup büyümüştü.

Belki onlar için tüm bunlar normaldi.

Eğer intihar değilse bu onlar için yıkıcı bir gerçek olurdu.

Biri kapımı çaldığında, “Girin,” diye seslendim

Janice, kafasını içeri uzattı. “Gazeteci Emily sizinle görüşmek için birinci hatta bekliyor.”

“Toplantıda olduğumu söyleyerek mesajını alır mısınız?”

“Tabii.” Kapıyı kapattı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Sandalyemi sağa sola döndürdüm. Gözlerimi dosya yığının-
dan ayıramıyordum.

Neden? Neden Lily’nin ölümü beni rahatsız ediyordu?

“Not yok.” Bu en büyük eksik kısımdı.

“Arabası.” Neden Indigo Dağı’ndan o kadar uzakta park edilmişti? Onu oraya kim çıkartmıştı?

“Ayakkabıları.” Eğer yürüdüyse ayakkabıları neredeydi?

Cumartesi günü, –beni baş döndürücü bir şekilde öpen adam yüzünden cuma gecesi düzensiz bir uykunun hemen ardından– Indigo Dağı’na geri dönmüştüm. Bölgeyi araştırarak sadece bir değil, iki kez oraya yürümüştüm. Ardından Lily’nin arabasını bulduğumuz yere kadar gitmiştim.

Köşede kalmış hiçbir ipucu, ayakkabısından herhangi bir iz kesinlikle yoktu.

Bugün de yapmak istediğim şey tekrar oraya doğru yola çıkmaktı ama masamdaki dosya yığını azalmıyordu. Bu yüzden soğumuş kahvemden bir yudum aldım ve işe koyuldum.

Sekiz saatin ve sayılamayacak kadar çok dosyanın ardından ihtiyacım olan evraklar listesine, üç evrak daha eklemiş olmama rağmen kayda değer bir ilerleme yoktu. Janice, departmandaki herkesle bire bir toplantı ayarlamıştı ve yarından itibaren her biriyle bireysel olarak konuşmaya başlayacaktım.

Memur Smith hariç hepsiyle ilgili olumlu görüşlerim ve birkaç tane de eleştirim vardı. Bu toplantılar sona erdiğinde yeni arkadaşlar kazanacağımdan şüpheliydim ama bunun bir önemi

yoktu. Bu departman artık benimdi ve kahretsin, işe raporları okunmaya değer hâle getirmekle başlayacaktık.

Janice, iyi akşamlar demek için geldiğinde çok yorulmuştum ve açlıktan ölüyordum. Birkaç dosyayı eve götürmek için toparlarken telefonum çaldı. “Selam, İhtiyar.”

“Akşam yemeği için ızgara hamburger yapıyorum.”

“Yola çıkıyorum. Almam gereken bir şey var mı?”

“Soğuk bira.”

“Tamamdır.” Gülümseyerek kapıdan çıktım. En sevdiği birayı almak için markete uğradıktan sonra kasabanın diğer tarafına geçtim.

İhtiyar, Quincy’nin dışında, nehre yakın bir bölgede yaşıyordu. Büyükanнем ölmeden on beş sene önce ev ona ve büyükan-neme aitti. Tüm hayatım boyunca ev hiç değişmemişti. Dış cephe hâlâ bezelye yeşili rengindeydi. Evin içi bir bej senfonisini andırıyordu.

Büyükanнем tavukları severdi. Horoz ve tavuk heykel figürleri mutfak dolaplarının üstünde gururla duruyordu. Ön kapıdan içeri girmek çocukluğumla karşılaşmak gibiydi. İhtiyar’ın büyükan-neme olan sevgisi, ondan geriye kalan modası geçmiş çiçek desenli perdelere, tığ işi battaniyelere ve çapraz dikişli kırlentlere yapışmıştı.

“İhtiyar?” diye antreden seslendim.

Cevap vermedi, ben de arka verandaya doğru gittim. Verandaya çıktığımda barbekünün duman kokusuyla birlikte tanıdık bir yüz beni karşıladı.

“İşte burada.” Büyükbabamın komşusu ve arkadaşı Frank şezlongdan kalktı. Bir kere ellerini çırpıttıktan sonra kollarını iki yana açtı. “Ziyaretini bekliyordum.”

Güldüm ve yanına giderek ona sarıldım. “Selam, Frank.”

“Yüzünü görmeyi özledim, tatlım. Hoş geldin. Artık bizden biri olduğun için çok mutluyum.”

Onlardan biri miydim? Çünkü bir yabancı gibi hissediyordum ve içimdeki kuruntu bunun her zaman böyle olacağını söylüyordu.

Frank beni bıraktı ve ellerini omzuma koyarak baştan aşağı beni inceledi. “Nasıl da büyüdün. Hâlâ polis şefimiz olduğuna inanamıyorum. Sana baktığımda Rain’in bahçesine gelip çamurdan pasta yapan atkuyruklu küçük kızı görüyorum.”

“Rain nasıl?”

“Bir gün gel ve kendin gör. Ziyaret etmeni çok istiyor.”

“Geleceğim,” diye söz verdim. Hâlâ yanına gitmediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Rain ve Frank ben daha küçükken yan eve taşınmışlardı. Taşındıkları hafta sonu İhtiyar ve büyükanneyi ziyarete geldiğimizde, Mississippi’den gelen U-Haullarının ne kadar havalı olduğunu düşündüğümü hâlâ hatırlıyordum.

Ailemden daha yaşlı ama büyükbabam ve büyükannemden daha gençlerdi. Büyükanne, ben on beş yaşındayken ani bir kalp krizinden öldüğünde Frank ve Rain, İhtiyar’ı benimsemişlerdi. Karısının ölümünü atlatırken yanındaydılar. Oğlunu ve gelinini kaybettiğinde de.

Ben orada değilken de Frank ve Rain, İhtiyar’ın yanındaydı. Ailenin bir parçasıydılar. Frank, büyükbabamın en yakın arkadaşıydı. Şimdi ben de yanlarındaydım, artık bir aile olabilirdik.

“Yemeğe kalacak mısın?” diye sordum.

“Kalamam. Şu eski Jeep’i Rain için tamir ediyorum. Yeni çamurluk az önce geldi, o yüzden gidip biraz onunla uğraşmam gerekiyor.” Düz karnına şaplak attı. “Ve akşam için paella* yapacağına söz verdi.”

*Deniz mahsulleriyle yapılan İspanyol pilavı. -ç.n.

Frank de tıpkı İhtiyar gibi göze çarpan bir fiziğe ve kaslı bir yapıya sahip kır saçlı, çekici adamlardı.. İkisi yazları her hafta sonu birlikte yürüyüşe çıkar, hafta içi de şehirdeki yerel spor salonuna giderlerdi.

“Artık gitsem iyi olacak,” dedi.

“Seni görmek güzel, Frank.”

“Seni de Winnie.”

Bana nazikçe gülümsedikten sonra dönüp İhtiyar’la el sıkıştı. “Yarın işten sonra balık tutmak ister misin?”

“Kesinlikle.”

“Anlaştık.” Frank el salladı, ardından verandanın merdivenlerinden inerek kendi garajına gitmek için çimenliği geçti.

“Kızım bugün nasılmış?” İhtiyar yanıma gelerek beni sımsıkı kucakladı.

“İyiym.” Geniş göğsüne yaslandım. Kulağımın altındaki kalp atışları hayatım boyunca huzur veren sabit bir ritim gibi güçlüydü. “Sen nasılsın?”

“Açım.”

Güldüm ve onu bıraktım. “Nasıl yardım edebilirim?”

“O soğuk birayı getirerek başlayabilirsin.”

O, ızgara hamburgerleri yaparken ben de ekmekleri, sosları ve peçeteleri hazırladım. Ardından verandada yemeğimizi yedik. Bahçenin ötesindeki nehrin sesi kulağa akşam senfonisi gibi geliyordu.

“Akşam yemeğini hazırladığın için teşekkür ederim,” dedim bulaşıkları bitirip evin çevresinde yürüyüşe çıktığımızda.

“Ne demek, sana ulaşabildiğime sevindim. Diğer numarayı aramaya çalıştım ama sesli mesajının dolu olduğunu söyledi.”

Mesajların hepsi büyük ihtimalle Skyler’ dandı. Dört ay önce ayrılmıştık ve ısrarla arayarak sabrımı taşıyordu.

“O telefonu bulamıyorum, üstelik ne zaman kaybettiğimi bile hatırlamıyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi gülerek.

“Nasıl gidiyor?”

“Ben... İyiyim.” Harika değil. Kötü değil. Sadece iyi. “Daha bir hafta oldu.”

“Tatlı Lily Green’in öldüğüne hâlâ inanamıyorum. İçimi acıtıyor.”

“Benim de.” Melina’nın perişan hâldeki yüzü zihnimde belirdi. “Bana intiharlarla ilgili hiçbir şey söylemedin.”

Ellerini ceplerine soktu. “Bozeman’daki işlerle çok fazla uğraştığından seni bu işin içine sokmak istemedim. Ayrıca ne kadar korkunç olsa da bu, hayatın bir parçası. Burada ya da başka herhangi bir yerde.”

“On yılda yedi intihar. Sen de bunun çok fazla olduğunu düşünmüyor musun?”

“Tabii ki düşünüyorum. Her defasında okullardaki danışman kuruluna daha fazla kaynak ayırıyoruz. Halk için ücretsiz iki tane kurul var. Ama eğer çocuklar iletişim kurmak istemez ve zarar gördüklerini bilemezsek nasıl yardımcı olabiliriz ki?”

İç çektim. “Eleştirmeye çalışmıyorum. Sadece çok uzun bir hafta oldu.”

Cebindeki elini çıkartarak kolunu omzuma attı. “Üzgünüm.”

“Bunların intihar olmama ihtimali var mı sence?”

“Keşke evet diyebilseydim. Keşke başka bir açıklaması olsaydı. Tüm ölümler tek tek araştırıldı. Çoğunda bir intihar notu vardı.”

“Lily bir not bırakmamış.”

“Ya da belki sen henüz bulamadın.”

“Aramaya devam edeceğim.”

“Yapacağını biliyorum. Bununla uğraşmak zorunda olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Çok zor ve ağır bir yük. Gelgelelim birinin bu yükü taşıması gerekiyor ve doğru olanı yapacağına dair sana herkesten fazla güveniyorum.”

“Teşekkürler.” Ona yaslandım. Bana olan inancı tereddütsüzdü ve bunu ben kazanmıştım. Bu inancı korumaya da devam edecektim ve işe kızıyla ilgili bulduğum tüm cevapları Melina Green’le paylaşmakla başlayacaktım.

“Konuyu değiştirelim,” dedi. “Cumartesi günü Willie’nin Yeri’ne uğradım.”

“Ah, peki.”

Siktir. Willie bana boşboğaz gibi gelmemişti. Benden ve Griffin’den bahsetmemiş olmasını umuyordum.

“Fotoğrafını gazetede görmüş.”

“Dedikodu müsveddesinden mi bahsediyorsun?” Okuduğum tek gazeteydi ve hepsini okumamış olsam da haber niteliği taşıyan pek bir şey yoktu. İlk sayfada durmak zorunda kalmıştım.

Polis şefi pozisyonumla ilgili sütunda basitçe bana çocuk polis olduğumu söylemiş ve bu işi almamın tek sebebinin İhtiyar olduğunu belirtmişti. Gazete çarşamba günü çıkmıştı. O gün ben Indigo Dağı’ndaydım, sonra da Melinda Green’e gitmiştim.

İhtiyar beni aramış, ulaşamayınca da sinirli bir şekilde Nelson ailesine lanet yağdıran bir sesli mesaj bırakmıştı. Mesajı dinleyip gazeteyi almak için markete uğradığımda ise hava çoktan kararmıştı. Günün sonunda gazeteyi okumak için oturduğumda bildiğim tüm küfürleri sıralamıştım.

“Willie geçen hafta Griffin Eden’la birlikte orada olduğunuzdan bahsetti.”

Lanet olsun sana Willie.

“Evet,” diye mırıldandım.

“Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

“Geçen günkü öğle yemeğinin biraz garip olduğunu düşünmüştüm.”

“Garip az kalır.”

Güldü. “O zaman bilmek istemediğimi varsayacağım.”

“Gerçekten istemezsin.”

“Pekâlâ senden sadece dikkatli olmanı istiyorum. Griffin iyi bir adam ama kırdığı birkaç kalple biliniyor.”

“Benim için endişelenmene gerek yok. Griffin Eden’la ilgilenmiyorum.”

Bu tam olarak doğru değildi.

Griffin ile bir gece geçirmiştım ve artık onu aklımdan çıkaramıyordum. Belki onu öpmeyi bırakmanın bir yardımı dokunurdu. Fazla yakışıklıydı. Tanrım, öpüşebiliyordu da. Kimyası kesinlikle alışılmışın dışındaydı. Adam âdeta manyetikti. Vücudum, hayatım boyunca Skyler da dâhil hiçbir adamın dokunuşuna bu kadar güçlü tepki vermemişti.

Birlikte geçirdiğimiz geceyi tekrar düşünmek bir kaçış yolu olmuştu. Zihnimdeki diğer sesler fazla yükseldiğinde beni nasıl öptüğünü düşünüyordum. Elleri ve dilinin tenimde nasıl dolaştığını...

Bir adamı bu kadar çok düşünmek endişe vericiydi. Gelgelelim onu yakın zamanda görmeyi planlamadığıma göre yatakta yalnızken birkaç yanlış düşüncenin ne zararı olurdu ki?

İhtiyar ve ben yürüyüşümüzün çoğunu sessizlik içinde geçirdik. Quincy sokakları eşsiz bir huzura sahipti. En nihayetinde eve gitmeden önce büyükbabama sarılarak iyi geceler diledim. Bu gece uyumadan önce en azından bir kutuyu boşaltmayı umuyordum. Ama kırmızı kapılı gri evim görüş alanıma girdiği an, eş zamanlı olarak tanıdık bir kamyonet de gördüm.

Aslında iki kamyonet.

Birisi tozla kaplıydı. Diğer parlak siyahtı ve yeni yıkanmıştı.
“Kahretsin.”

Bunun için gerçekten zamanım yoktu. Gecemi mahvedecekti, değil mi?

Arabamı garaj yoluna park ettikten sonra dışarı çıkarak kapıyı çarptım. İki yakışıklı yüz, ön verandada beni bekliyordu. Birisi kollarını göğsünde kavuşturmuştu, solmuş pañfolonunun sardığı bacaklarıyla gergin bir duruş sağlamıştı. Diğer ise takım elbiseliydi. Kravatını bile gevşetmemişti.

Dikkatli bir şekilde birbirine bakan iki adam, kollarımı kavuşturup alt basamakta durana kadar beni fark etmediler.

“Burada ne arıyorsun?”

6. Bölüm

Griffin

Hangimizle konuşuyordu?

O derin mavi gözler, benim tarafıma olmasa da kısılmış bir şekilde bakıyordu. Takım elbiseli, durduğu yerde dikleşti. “Selam.”

“Soruma cevap ver, Skyler.” Winn, merdivenleri çıkarken kolları hâlâ göğsünde kavuşmuş hâldeydi.

“Burada ne arıyorsun?”

“Seni aramaya çalıştım.”

“Aramalarına cevap vermemem konuşmak istemediğimi anlamam için ilk ipucu olmalıydı.”

Ya da telefonunu kaybettiği için cevap vermemiş olabilir miydi? Çenemi kapalı tutarak karşımdaki adamın Winn’in bakışları altında omuzlarının düşmesini izledim.

Winn’in muhteşem ölümcül bakışları vardı. Onu böylesine vahşi görmek çok seksiydi. Özellikle de bütün ciddiyetini bir kenara atıp, Willie’nin Yeri’ndeki gibi flört ettiği sırada gülerken

gardını nasıl indirdiğini gördüğümü hesaba katarsak. Üstelik tüm bunların altında yatan başka bir tarafı daha vardı. Evime not defteri ve kalemiyle gelen, profesyonel ve sivri zekâlı bir kadındı.

Karmaşık. Kendine güvenen. Şefkatli. Winslow Covington'un insanlara gösterdiği yüzlerinin hepsi ayrı ayrı çekiciydi.

Winn, hareket etmeden dikilip takım elbiselinin konuşmasını beklerken gülmemek için kendimle savaştım.

"Seni merak ettim, Winnie."

Parlayan rozetinin yanında, kemere tutturulmuş Glock'unu* okşadı. "Buna gerek yok."

Takım elbiseli, ağzı düz bir çizgi hâlinde bana doğru baktı.

Skyler, sokağa park edip Winn'in verandasına yürüdüğünden beri gözünü dikmiş bana bakıyordu.

Ben daha kapıyı çalmadan ya da ona Winn'in nerede olduğunu sormadan önce bana evde olmadığını söylemişti. Büyük ihtimalle gideceğimi düşünmüştü. Gerçekten neden gitmemiştim ki? Büyük ihtimalle bu adamdan ve özel dikim ceketinden yayılan kibirden hoşlanmadığım içindi.

"Bu adam kim?" diye sordu, parmağıyla beni göstererek.

Winn, sorusunu yok saydı. "Adresimi nereden buldun?"

Winn'e doğru yaklaşırken bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bunu özel bir yerde konuşabilir miyiz? Konu evle ilgili."

"Ne olmuş eve? Sana istemediğimi yüz kez söyledim. Eğer sen istiyorsan benden tamamını satın alabilirsin. Aksi takdirde oyalanmayı bırak ve evi satışa çıkart."

"Winnie."

"Skyler."

Kollarını çözdü ve elini sanki bir sineği kovalarmış gibi salladı. Ardından bana döndüğünde gözlerinde aynı kızgın bakışla

*Bir yarı otomatik tabanca markası. -ç.n.

beni kovmasını bekledim. Gelgelelim ifadesi beklenmedik bir şekilde o kadar yumuşadı ki emin olmak için gözlerimi kapatıp açmam gerekmişti.

Düşmanca bakışı kaybolmuştu. Kasılmış çenesi ve çatılmış kaşları gitmişti. Çarpıcı bir gülümseme, ifadesini değiştirerek güzelliğini çıkarttığı anda...kahretsin, onu tekrar öpmek istedim.

“Selam, bebeğim.”

Bebeğim mi? Ben daha buna bir anlam veremediğim aramızdaki mesafeyi kapattı, parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını ağzımın köşesine bastırdı.

Topuklarının üstüne geri döndüğünde sırtını Skyler’a dönerek yön değiştirdi. Gözlerini büyüterek dudaklarını oynattı. “Lütfen.”

Erkek arkadaş gibi davran.

Asla erkek arkadaş konumunda *olmayacağımı* anladığı süreç benim için sorun yoktu. “Selam, bebeğim.”

“Günün nasıldı?”

Öne doğru eğildim ve kendime engel olamadan dudaklarımı onunkine bastırdım. “Şimdi daha iyi olduğunu söyleyebilirim.”

Üstelik lanet olsun ki bu bir yalan değildi. Onu ne zaman görsem günüm biraz daha güzelleşmiş oluyordu.

“Bu gece kalacak mısın?” diye sordu.

“Planım o yönde.”

“Güzel.” Yanımdan geçti ve anahtarını kilide soktukten sonra Skyler’a bir kez bile bakmadan evin içinde gözden kayboldu.

“Winnie,” diye seslendi.

Winn ise çoktan gözden kaybolmuştu.

Gülerek arkamdaki kapıyı kapattım ve onu takip ettim. Bir kutu labirentinden geçtikten sonra Winn’i mutfakta bulduğumda tezgâha yaslanmış ve burnundan soluyordu.

“Arkadaşın mıydı?”

“Eski sevgilim.”

“Ah, şimdi sahte sevgili oyunu anlaşıldı.”

“Kabul ettiğin için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Duvara yaslandım.

“Bekle.” Bana dikkatli bir bakış attı. “Neden kabul ettin ki?”

Omuz silktim. “Beni rahatsız etti.”

“Beni de rahatsız ediyor,” diye mırıldandı.

“Ortadan kaybolana kadar burada takılmamı ister misin?”

“Eğer sakıncası yoksa.”

“Bilmem gereken bir şey var mı?” Çünkü eğer o piç Winn’i taciz ediyorsa dışarı çıkar ve kuralların değiştiğini anlamasını sağlardım.

“Hayır.” Kafasını salladı. “Baş belası olduğu gerçeğini saymazsak bir zararı yok.”

“Hikâyeniz ne peki?”

Omuz silkti. “Sekiz yıllık bir ilişkimiz vardı. Altı yılında nişanlıydık. Dört ay önce ilişkimizi bitirdik ve o evimizden taşındı. Şimdi satmayı reddediyor.”

Sekiz yıl bir ilişki için lanet derecede uzun bir zaman dilimiydi. Altı yıl nişanlı kalmak ise inanılmazdı. Neden evlenmemişlerdi ki?

“Bu yüzden mi buraya taşındın? Ayrıldığınız için mi?”

“Sebebin bir kısmı da o. Artık değişiklik zamanım gelmişti. İhtiyar, eski şefin emekli olmaya karar verdiğini söylediğinde en azından başvurmaya karar verdim. Dürüst olmak gerekirse işe alınacağımı düşünmemiştim.”

“Covie başkan olsa bile mi?”

“İhtiyar beni seviyor ama bu kasabayı da seviyor. Bu işi yapamayacağını düşündüğü birini polis şefi pozisyonuna getirmezdi. Ayrıca ben yapabilirim, Griffin.”

Onun hakkında ne kadar şey öğrenirsem o kadar şüphe ediyordum. “Dün Melina Green’i ziyarete gittiğini duydum.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Conor. Dün o da gitti ve anlaşılan seni birkaç dakikayla kaçırmış.”

“Nazik bir çocuk.”

“Sen de nazik birisin.”

Bakışlarını yere indirdi. “En azından ona, yalnız olmadığını gösterebilirim.”

İçten ve kendiliğinden gelen bu davranışı, onu diğer şeften farklı kılıyordu. Eski şef her zaman halktan uzak dururdu. Belki bunu bilerek yapmıştı. Arkadaşlarını veya ailesindeki insanları tutuklamak zor olmalıydı. Belki uzak durmak, yasayı çiğnediği için bir arkadaşını tutuklamaktan daha kolay gelmişti.

Ya da sadece soğuk bir piçti. Babamın izlenimi bu yöneydi. Winslow, soğuk olmaktan oldukça uzaktı.

Durduğu yerde onu incelerken evin içindeki sessizlik daha da artmış gibiydi. Omuzlarında büyük bir yük, gözlerinde yorgunluk vardı.

“Berbat bir haftaydı, değil mi?”

“Evet, öyle de denilebilir.” Tezgâhın üzerindeki kutu yığınının baktı ve iç çekerek ağır ağır yürüyüp en üsttekini açtı. “Gördüğün gibi tüm hafta boyunca kutuları boşaltmak önceliğim değildi.”

Lily Green’le ilgili sorular sormayı ve yas tutan annesini ziyaret etmeyi kendi hayatının önüne koymuştu. “Burası güzel bir ev. Çevre de güzeldir. Lisedeki dostlarımdan biri üç sokak aşağıdaki yeşil evde oturuyor.”

“Bu şekilde mi nerede oturduğumu öğrendin?”

“Hayır, anneme sordum. Emlakçın, annemin en yakın arkadaşlarından biri.”

“Burada mahremiyet ne kadar da önemliymiş,” diye mırıldandı.

“Burası küçük bir kasaba. Mahremiyet görecelidir.”

“Sanırım bu doğru.” Kutudan bir bardak çıkarttı ve doğrudan bulaşık makinesine yerleştirdi.

“Yardım ister misin?”

“Hayır ama teşekkürler.” Bir süre sonra bardakları boşaltmayı bitirdi. Yapılacak bir iş varken kenarda beklemek tabiatımda olmadığı için boş kutuyu elinden aldım. Ardından paketleme kâğıtlarını katlayarak kutunun içine bıraktım.

“Bunu nereye bırakmamı istersin?”

“Koridorun ilerisinde, yatak odamın dışında boş kutu yığını var.”

“Tamamdır.” Kutuyu ve kâğıtları alarak o tarafa doğru ilerledim.

Botlarım parke zeminde normalden iki kat fazla ses yapıyor-muş gibi geliyordu. Dar koridorun sonunda iki oda vardı. Sağ taraftaki yatak odasıydı. Yatak yere bırakılmış, battaniyeler toplanmamıştı. Üç bavul, ağzı açık ve içindekiler dışarı taşar hâlde karşı duvarın önündeydi.

Gerçekten çok düzenliymiş. Bu karmaşanın içinde yaşamak onu rahatsız etmiyor muydu? Çünkü beni kesinlikle rahatsız ederdi.

Yatak odasının karşısında başka bir kutu karmaşası daha vardı. Elimdekini de yassı karton yığına ekledim ve mutfığa geri döndüm.

Bulaşık makinesi çalışıyordu. Winn de oturma odasına dönmüştü. Yanında, deri koltuğun ortasında, daha önce taşıdığı çanta ve bir sürü dosya vardı.

Kanepe odadaki hatta belki de evdeki tek mobilyaydı. Avize-
nin altında tuhaf bir açıyla duruyordu. Kanepenin koluna yasla-
nan Winn, açılmamış bir kutuyu sehpa olarak kullanıyordu.

Eski nişanlısı diğer mobilyaları almış mıydı? Yoksa hâlâ ta-
şınmaya devam mı ediyordu? Tam bunları sormak üzereyken
çantasının altındaki karton dosyayı gördüm. Biraz yaklaştım ve
dosyanın üzerindeki ismi okudum.

Harmony Hardt.

Indigo Dağı eteklerinde bulduğum kız.

Tıpkı dosyadaki fotoğraf gibiydi. O fotoğraf sonsuza ka-
dar beynime kazınacaktı. Kanla kaplı koyu renk saçlar. Çarpık
uzuvlar. Kan. Ölüm.

“İntiharları araştırıyorsun,” dedim.

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü araştırmam gerekiyor.”

“Onlar intihardı, Winn.”

Ne kabul etti ne karşı çıktı. Sadece sessiz kaldı.

“Bu çok üzücü,” dedim. “Korkunç. Neden başka bir açıklama
aradığını anlayabiliyorum. Çoğu yabancı da aynısını yapardı.”

“Biliyor musun, bana sürekli yabancı olduğumu hatırlatıp
duruyorsun ama ben burada tamamen yeni değilim. Burada çok
fazla zaman geçirdim, özellikle de çocukken. Burası babamın
büyüdüğü yeri.”

“Quincy’i ziyaret etmekle burada yaşamak arasında fark
var.”

“Peki ama şu an burada yaşıyorum.”

“Evet.” Bu, duyduğum doyumsuz çekimi daha karmaşık hâle
getiriyordu.

Winn, ayağa kalktı ve kanepesine oturarak sırtını arkaya yasladı ve pencereden dışarıya. Eski nişanlı hâlâ dışarıdaydı. Yüzünü telefona eğmiş, parmakları ekranın üzerinde resmen uçuyordu.

“Hâlâ burada,” dedi gözlerini devirerek. “Ayrıca senin burada ne işin vardı ki?”

Telefonunu kotumun arka cebinden çıkarttım. “Bu benim evimdeydi.”

“Kahretsin.” Oturduğu yerden kalkarak yanıma gelip telefonu elimden aldı. Sonra çantasının üstüne doğru fırlattı. Sanki tekrar kaybolup kaybolmaması umurunda değilmiş gibiydi. “Cebimden düşmüş olmalı. Şu an biraz dağılmış hâldeyim ama eninde sonunda nerede olduğunu bulurdum.”

“Telefonuna ihtiyacın yok mu?”

“Pek yok. Bu Skyler’ın durmadan aradığı kişisel telefonum.” Az önce kalktığı kanepeye ilerleyerek hızla az önceki yerine oturdu. “Kalabilirsin. Ama eğer gitmen gerekiyorsa sorun değil.”

Beni evde bekleyen tek şey ödenmesi gereken fatura yığınydı. Bu kadın, ofisimde geçireceğim saatlerden çok daha eğlenceliydi. Bu yüzden aletimin fikir üretmeyeceği bir mesafe bırakarak yanına oturdum.

“Peki, bitirmenizin sebebi neydi? Nişanınızı yani.” Bu beni ilgilendirmezdi ama yine de sormuştum. Belki onu daha iyi anlarsam aklımdan çıkartmayı da başarabilirdim. Tabii bunun için ayrıca birkaç yıl boyunca onu öpmeyi bırakmam gerekiyordu.

Günler geçmiş olsa da dudaklarının cazibesi ilk zamanki kadar güçlüydü.

Winn, tehlikeli olduğu kadar büyüleyiciydi de.

“Olduğunu sandığım gibi bir adam değildi,” dedi.

Bu pislik büyük ihtimalle başka birini becermişti. *Aptal.* “Üzgünüm.”

“Evlenmiş olmamızdan daha iyi.”

“Doğru.”

Skyler sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi kapıyı çaldı.

Winslow’un burun delikleri genişledi. “Gerçekten inatçı.”

“Neden burada?”

“Senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum. Evden taşındıktan sonra benimle hiç konuşmadı. Daha sonra ortak arkadaşlarımızdan Quincy’ye taşındığımı duymuş. Bu konuda bazı *endişeleri* vardı. Ev için burada olduğunu iddia edebilir ama bu konuda benim yapmam gereken bir şey kalmadı. Ayrıca emlakçımız bana ulaşmanın en iyi yolunun elektronik posta göndermek olduğunu biliyor.”

“Endişeleri neydi?”

“Skyler istediğini elde etmeye alışık biri. Sanırım onun hasretini çekmemi bekliyordu. Belki de onu affedeceğimi düşünüyordu. Belki geri dönmesi için yalvarmamı bekledi, bilmiyorum. Muhtemelen ona daha fazla zaman ayırmamamdan hoşlanmıyordur. Sekiz yılını aldı ve ben hiçbir erkeğe yalvarmam.”

Bu tam olarak doğru değildi. Kamyonetimin arka koltuğunda parmağımı klitorisinde gezdirdiğimde yalvarmış ve boşalmak istemişti. Bu düşünceyle birlikte aletim seğirdi.

“Onunla biraz uğraşmak ister misin?” diye sordum.

“Aklında ne var?”

Sırtım. “Hemen döneceğim.”

Ön kapıyı açtığımda Skyler’ın başını kaldırarak bana baktı. Yine telefonuyla ilgileniyordu.

Çenemi kaldırdım, yanından geçerek kamyonetime yürüdüm. Bu sabah birkaç şey almak için markete uğramıştım. Prezervatiflerin yanından geçerken aklımda Winslow vardı bu

yüzden hevesle –ya da belki de kullanmayı dileyerek– bir kutu kapmışım. Elimde prezervatif kutusuyla kamyonetin kapısını kapatıp eve döndüm.

Skyler elimdekini anında fark etti. Çenesi kasıldı.

“Hâlâ burada mısın? İyi geceler dilerim.” Ona sırtıtarak baktım, ardından içeri girip kapıyı kilitledim.

Ben kanepede yanına otururken Winn oturuşunu dikleştirdi. İkimiz de dinledik. Ayak sesleri verandanın merdiveninden indi. Birkaç dakika sonra kamyonetinin motorunun çalıştığını duyduk.

“Bu gerçekten çok tatmin ediciydi,” dedi gülerek. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Rica ederim.” Bu tam olarak açıkça ayrılmam gereken zamandı; ama onun yerine kanepeye biraz daha yayıldım ve kolumu arkaya attım.

Winn’in gözleri elimdeki prezervatif kutusuna kaydı. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Eğer hayır dersem yine de soracak mısın?”

“Evet.”

“Sor bakalım,” dedim gülerek.

“Willie’nin Yeri’ndeyken turist olduğumu sanmıştın. Senin olayın bu mu? Turistler mi?”

“Benim olayım güzel kadınlar. Yine de evet, burada yaşamayanlarla işler daha az karmaşık, beklentisiz oluyor.”

Homurdandı. “Evindeyken beni neden öptün?”

“Neden öpücüğüme karşılık verdin?”

Dudağının bir köşesi kıvrıldı. “Prezervatifler kimin için?”

“Senin için.” Yalan söylemenin anlamı yoktu. Kafamda takılıp kalmıştı.

Güzelliği, zekâsı, cinsel çekiciliğiyle farklı bir kadındı. Öz güveni de burnundaki çiller kadar çekiciydi. Zarif bir nezaket-

le kayarak aramızdaki boşluğu kapattı. Bacağını üstüme atarak dizlerini kalçalarımın yanına yerleştirdi. Zarif ama güçlü elleri siyah tişörtümün kumaşında gezindi. Amını sertleşmiş aletime bastırdı, karnını kemer tokama sürttü.

“Bana ağzını ver,” diye emrettim.

Öne eğildi, dudakları dudaklarımı sıyırdı. Elimle başını sabitledim. Aletim sertleşirken dilimi ağzının içine kaydurdım.

Winn içini çekerek kalçasını benimkine bastırdı.

Karanlık olmadan buradan ayrılmaya dair tüm umudum buharlaşıp gitti.

7. Bölüm

Winslow

Sarsılmış bir şekilde uyandığımda boğazıma bir çığlık saplanmıştı. Şakaklarımda ter damlaları vardı.

Gözlerimi kapatarak hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Kâbusu aklımdan atabilmek için zihinsel gücümün her bir parçasını kullandım.

Ailem eskiden, “Bu sadece bir rüya, Winnie,” derdi.

Bu bir rüya değildi.

Kan, kesilmiş vücut parçası gerçektir. Cansız gözler. Kendi çığlığım beş yıl geçmiş olsa da hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

Bu kâbuslar bir gün bitecek miydi? Buraya taşındığımdan beri daha kötü olmuşlardı. Her gece bana musallat oluyorlardı.

Yanımda yatan Griffin yön değiştirdi. Son sevişmemizden sonra üstümüze çektiği çarşaf aşağı kayarak geniş omuzlarını, sırtının heykelsi hatlarını ve kıcının hemen üstündeki gamzeleri ortaya çıkarttı.

Pamuklu kumaşın altından kayarak çıktım ve hâlâ yere seri-

li hâlde olan yataktan kalktım. Parmak uçlarıma basarak kapıyı sessizce açtıktan sonra odadan ayrıldım.

İş kıyafetlerim, Griffin'in kıyafetleriyle birlikte oturma odasına saçılmıştı. Tişörtünü yerden alarak burnuma bastırdım. Deterjan ve dün gece yıldızları görmemi sağlayan adamın doğal baharat kokusu gibi kokuyordu. Başımdan geçirmeden önce kokusundaki huzuru yeniden içime çektim. Tişört kalçama değerek kığımın altına kaydı. En azından komşuların uyanık olmasına ihtimaline karşı giyinik olacaktım.

Bu evin en sevdiğim kısmı cumba pencereleri idi. Camın önünde uzanamayacak ama oturup geceyi izlemeye yetecek genişlikte bir bankı vardı. Bu sokağın sakinliğinde, uyuyan evlerin ve parlayan veranda ışıklarının sessizliğinde huzur vardı.

Kâbusum zihnimi zorlarken şakaklarım zonkluyordu. Onu zihnimden uzaklaştırarak Griffin'in kamyonetine baktım. Yolcu kapısındaki Eden Çiftliği'nin amblemini inceledim, sonra gözlerimi kapatıp Griffin'i kanepemde çıplak hâlde, karın kaslarını ve çelik gibi aletiyle hayal ettim.

Sekse odaklanmak, muhtemelen geçmişimle başa çıkmanın en doğru yolu değildi ama bu gece doğru olanı umursamıyordum. Sadece kâbusun defolmasını istiyordum. Bu yüzden Griffin'in boşalırken sakallı yüzündeki rahatlamayı, vücudundaki kasılmayı ve pazılarının nasıl şiştiğini düşündüm.

Kanepede çok sert sevişmiştik. Bittikten sonra gitmesini bekliyordum ama beni yatak odama taşımıştı. Daha önce hareket alanı dar yerde yaptığımız seksin güzel olduğunu düşünmüştüm ama bana, o büyük bedenin nasıl bir gücü olduğunu göstermişti.

Beni defalarca boşaltmıştı ve en sonunda neredeyse bayılacak noktaya gelmişim.

Dudağımın kenarında bir gülümseme belirdi.

Onunla yatmak hiç şüphesiz doğru bir karar değildi. Büyüleyici ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olan aptalca bir karardı. Öz kontrol genelde uzman olduğum bir alan olsa da konu Griffin'e gelince anlaşılan tüm kurallar geçersizleşiyordu.

Griffin Eden baştan çıkarıcıydı. Çekici, sağlam ve cüretkârdı. Ayrıca yatağımda cırılçıplaktı.

Dizlerimi yukarı çekerek tişörtünü baldırlarımın üzerine doğru uzattım. Üç defa esnemek, bana vücudumun ne kadar yorgun olduğumu gösterme şekliydi ama uyumak istemedim. Rüya geliyordu. Yüzeye çıkmak için hazır bekliyordu. Bu yüzden kafamı cama yasladım ve karanlığı izledim. Tek başıma.

Kâbus –bir anı– bana her zaman yalnız hissettirirdi.

Nefesim camı buğulandı ve evin soğukluğu kollarımdaki tüyleri diken diken yaptı. Çıplak ayakların yerde sürtünme sesi odayı doldurduğunda, pes edip sıcak bir duş almak için gizlice odama gitmek üzereydim.

Griffin, çarşaf beline sarılı şekilde koridora çıktı. Beni tişörtünü giymiş, pencerenin önünde otururken gördüğünde adımları yavaşladı.

“İyi misin?”

“Sadece uyuyamadım,” diye yalan söyledim.

Kimse kâbuslarımı bilmiyordu. Skyler bile bilmiyordu. Uyandığımda ışığı açmadığım sürece gecenin bir vakti neden uyandığım hiç sorun olmamıştı. Işığı açarsam uyanabilirdi ve onun çalışması gerekiyordu.

Griffin, başını salladı ve pantolonunu almak için eğildi. Çarşafı yere bırakarak pantolonunu bacaklarına geçirdi. Üst düğmesini ve kemerini açık bıraktı. Darmadağınık çikolata kahvesi saçlarından elini geçirerek yanıma geldi. Meme uçlarımı yetenekli ağzıyla emerken bu saçları ben karıştırmıştım.

“Gitsem iyi olacak.” Uykudan yeni kalktığı için kalınlaşmış derin ve buğulu sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Başımı sallayıp çıplak göğsüne baktım. “Tamam.” Göğüs kaslarındaki tüyleri çok seksiydi. Elimi kaldırarak parmaklarımı kalın tellerin arasında gezdirdim. Kalp atışları, bu adamla ilgili diğer her şey gibi sağlam ve güçlüydü.

“Tişörtümü verecek misin?”

“Peki, sen alacak mısın?”

Elleri tişörtün kenarına gitti. Yukarı kaldırdı ve başımın üstünden geçirerek çıkarttı. Ardından kendi üstüne geçirerek sert karnını ve kalçalarına doğru inen heykelsi V şeklini kapattı.

Bu adam her fanteziden daha iyiydi. Her roman kahramanından ya da film yıldızından daha iyiydi. Beni yatağa götüren her sevgiliden daha iyiydi. Çok fazla kişiyle birlikte olmasam da.

Pencereden gelen soğuk hava çıplak tenimin üzerinden süzülse de oturduğum yerden kıpırdamadım. Kutuların arasındaki botlarını bulmadan hemen önce çarşafı alıp omuzlarıma bırakana dek olduğum yerde bekledim.

Garip bir sessizlik odaya yerleşti. Sıradan sevişmeler benim tarzım değildi. Yirmili yaşlarımda başında bile sadece sevgilim olan adamlarla yatmıştım. Ve bir de Skyler’la.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Ne yapacağımdan emin değildim. O yüzden olduğum yerde kıpırdamadan Griffin keme-rini bağlarken çıkan sesi dinledim. Barda arabama binip uzaklaşmak daha kolay olmuştu.

Annem bir keresinde bana, tek gecelik ilişkilerin bana göre olmadığını söylemişti. Ben de tıpkı onun gibi âşık olan kadınlardandım. Griffin’le yaşadığım bu kaçamaktan hoşlanıyor olmam, annemin yanıldığı anlamına mı geliyordu? Aramızda aşk değil, sadece şehvet vardı.

Annemin hiçbir konuda yanılmış olmasını istemiyordum. Bunun benim için mükemmel bir anı olarak kalmasını istiyordum. Aklımda sadece başımıza gelen o kâbustan önce beni çok seven güzel bir kadın olarak yer edinmesini istiyordum.

“Hey.” Griffin, elini omzuma koyarak çarşafın üzerinden tenimde daire çizmeye başladı. “İyi misin?”

“Evet.” Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Sadece yorgunum.”

“Emin misin?”

Başımı salladım ve koltuğun kenarına kaydım. “Skyler buradayken, kaldığın için teşekkür ederim.”

“Sana bir problem yaratacak mı?”

“Bilmiyorum.” Doğrusu Griffin’in prezervatiflerle yaptığı gösteriden sonra Skyler’ı tekrar göreceğimden şüpheliydim.

“Peki, şey... Bu?” İkimizi işaret etti. “Düzenli bir şeye dönüşmesi muhtemelen iyi bir fikir değil. Meşgulüm.”

Meşgul. Bu kelime sinirlerime dokunuyordu ama önemli değildi. Ben de *meşguldüm*.

“Aynı fikirdeyim.”

Orgazmlar mükemmeldi ama sadece seks için bile olsa herhangi bir ilişki için fazla yaralıydim.

“Güzel.” Sanki tartışmamı bekliyormuş gibi cevabımla birlikte rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Arkamdan kapıyı kilitle.”

Ben polis şefiydim, karatede siyah kuşağım vardı ve bir tabancanın nasıl kullanılacağını biliyordum; ama bu adam koruyuculuğunu göstermek istiyordu. Bunun hoşuma gitmesinden nefret ettim.

“Görüşürüz, Griffin.”

“Hoşça kal, Winn.” Bir kez arkasına baktı sonra kapıdan çıktı.

Pencerenin önünde, kamyonetinin arazinin aşağısında gözden kaybolmasını izledim. Ardından kapıyı kilitledim ve yatak odasına gittim. Oda Griffin ve seks kokuyordu.

Yataktaki çarşaf buruşmuştu ve yorgan yatağın ucuna kadar tekmelenmişti. Kenara atılmış bir yastığın yanındaki siyah çalar saat üç buçuk olduğunu gösteriyordu. Uykuya geri dönmemin imkânı yoktu, şimdi olmazdı. Çarşafı omzumdan yere bıraktım ve sıcak bir duş almak için banyoya yöneldim.

Banyodan çıktıktan sonra kot pantolonumla beraber her polis memuru üniformasının bir parçası olan siyah, düğmeli gömleği giyerek karakola gittim.

Gece vardiyasındaki ekip sadece çekirdek kadroydu, bu yüzden bana ayrılan park alanına park ettiğimde ortalık sessizdi.

Kapıdan içeri girdiğimde kapıdaki görevli şaşkınlıkla irkildi. “Ah, selam şef.”

“Günaydın,” dedim gülümseyerek. “Umarım siz çocukların biraz kahvesi vardır.”

“Daha yeni bir demlik hazırladım.” Başını salladıktan sonra anahtarımı kullanmak zorunda kalmamam için kapıyı açarak beni içeri aldı.

Elimde dumanı tüten bir kupayla ofisime çekildim. Dünden kalan dosya yığını masanın üzerinde beni beklediğinden vakit kaybetmeden işe daldım.

Saat altıdaki vardiya değişiminde istasyon canlanmıştı. Onlara katılmak için ofisimden çıktığımda birden fazla memur irileşmiş gözlerle bakışlarını bana çevirdi.

Konuşmalar kesilmişti. Kahkahalar azalmıştı. Gece vardiyasındaki ekibin özet raporlarını vermesini dinledikten sonra tek başıma olduğum odama geri döndüm. Böylece tüm ekip vardiya değişimi öncesi patronsuz birkaç dakika geçirebilirdi.

Belki bir gün beni de aralarına alırlardı.

Belki bir gün beni aralarına almamalarından rahatsız olmazdım.

“Tak, tak.” Janice, kapıdan kafasını uzattı. “Günaydın.”

“Selam.” Gülümsedim ve el sallayarak karşılık verdim.

Yüzümü inceledi. “İyi misin?”

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine bir soru ağzımdan kaçtı. “Bir şey itiraf edebilir miyim?” İçeri girerek masanın karşısına oturdu. Yanında getirdiği klasör kucağında duruyordu.

“Bu benim patron olarak ilk işim. Muhtemelen bunu çoktan biliyorsundur.”

Başını salladı. “Evet.”

“Bunu daha önce yapmadığım bu kadar açık mı?”

“Hayır ama hepimiz gazeteyi okuduk.”

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. Muhabir özgeçmişimi tamamen atlayarak tek özelliğim Covington soyadımmış gibi göstermişti.

“Karakolda olmaya alışık olsam da aynı şey ofis için geçerli değil. Sohbetin içinde olmaya alışığım, resmî raporları dinlemeye değil. Olaylara dâhil olmaya alışığım. Memur olmakla şef olmak arasındaki farkın bu kadar sarsıcı olmasını beklemiyordum.”

“Bu anlaşılabilir bir durum.” Janice, yumuşak bir gülümsemeyle bana baksa da herhangi bir tavsiyede bulunmadı.

Vereceği bir tavsiyesi olduğundan da değildi çünkü ben bir polis memuru değildim. Şeftim.

Bu, onlardan farklı bir tarafta, yalnız başıma olmam anlamına gelse de bu gerekli bir sınırdı.

“Her neyse.” El sallayarak onu geçiştirdim ve klasörü işaret ettim. “Benim için neyin var?”

“Adli tıptan Lily Green’in otopsi raporu geldi. Allen’in masasına bırakmadan önce görmek istersin diye düşündüm.”

“Evet, lütfen.”

Lily Green'in ölümüyle ilgili resmi olarak atanan memur Allen'di. Gelgelelim müdahale etmemi pek umursamıyor gibiydi. Melina Green'e kızının ölümünü benim bildirmemi teklif ettiğimde hemen kabul etmişti.

Janice'in raporu teslim etmesinin ardından ele alınması gereken öğelerin listesini gözden geçirdik. Daha sonra odamdan ayrılarak beni otopsi raporuyla yalnız bıraktı.

Neredeyse tahmin ettiğim gibiydi. Ölüm nedeni düşmeye bağlı gelişen aşırı bedensel travmaydı. Kanında yabancı madde yoktu. Düşmeden kaynaklanan izler dışında başka bir iz ya da yaraya da rastlanmamıştı.

İlgi çekici tek not Lily'nin cinselliğiyle ilgiliydi. Muayene eden hekim, ölümünden yirmi dört saat önce seks yaptığını çünkü cildinde kayganlaştırıcı kalıntısı olduğunu ancak sperm olmadığını belirtmişti.

"Hah." Dava için notlar aldığım defterimi çıkarttım ve notlarımı karıştırdım.

Melina Lily'nin erkek arkadaşının olmadığını söylemişti. Belki de bilmiyordu. Eğer Lily biriyle görüşüyorduyse erkek arkadaşının Lily'nin ruhsal durumu hakkında bir fikri var mıydı? Ölmeden önce yanında mıydı, arabasını o mu kullanmıştı? Onu Eden Çiftliği boyunca devam eden ıssız, çakıllı yola erkek arkadaşı mı götürmüştü?

Her ne kadar bu soruların ve cevaplarının peşine düşmek istesem de beklemek zorunda kalacaklardı. Günüm toplantılar ve telefon görüşmeleriyle doluydu. Şef olmanın beklenmedik başka bir yan etkisi de buydu. Sürekli toplantı yapmayı beklemiyordum ve soruşturmalardan yönetim kısmına geçişe alışmak biraz zaman alacaktı.

Personelin ve halkın bana ilk haftamda verdikleri süre dolmuştu çünkü idari işler sel gibi üstüme yağıyordu.

Sonunda saat dörde doğru sabahtan beri ilk kez kendimle baş başa kalabilecek vakti buldum. Takvimime göre yarın sabaha kadar yapılacak bir şey yoktu. Geri dönülmesi gereken elektronik postalar vardı ancak bu masadan kalkıp gitmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden çantamı kaptım ve istasyondan kaçtım.

Melina Green'in evine giden yol artık tanıdıktı. Beyaz çitin önüne park ettiğimde bir çiçek yatağının yanındaki çimlerin üzerinde diz çökmüştü.

"İyi günler," diye seslendim.

Omzunun üstünden bana baktı, sarı saçları hasır şapkasının altında örgü şeklinde toplanmıştı. Titrek bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Bahçe kapısını açtığımda yanıma geldi.

"Merhaba, Winnie."

"Nasılsın?" Kollarımı açtığımda sarılmak için yanıma geldi.

"Yavaş yavaş. Bana öyle söylemiştin, değil mi?"

"Yavaş yavaş."

Bu, ailem öldükten sonra Poppy'nin bana söylediği bir şeydi. Ona her kalp atışında yeniden açılan bu yarayla nasıl başa çıkacağımı sormuştum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum onu bırakarak.

"Otları temizliyordum. Her ne kadar bütün gün pijamalarımın içinde kalmak cezbedici olsa da..." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ağlamaktan başka bir şey yapmam lazım."

"Bunu anlayabiliyorum. Sana yardımcı olmama ne dersin?"

Önümüzdeki otuz dakikayı iki çiçek tarhını temizleyerek geçirdik. Öğleden sonra güneşi, üzerimdeki siyah gömlekle ne kadar yakıcı olsa da Melina'nın yanında kaldım. Çimleri ve minik deve dikenlerini kopartırken ter kaşımdan yanağıma doğru süzülüyordu.

“Sana Lily hakkında bir şey sormalıyım. Sakıncası var mı?”

“Hayır.” Başını salladı. Gözleri elindeki malaya ve kökünden kestiği yabani otlara odaklanmıştı. Bıçak kumlu toprağı sert bir şekilde deldi. Kaybını kendini meşgul ederek atlatıyordu. Ben de aynısını yapmıştım. Çünkü meşgul olduğunuzda düşünmek için fazla zaman kalmıyordu. Acı çekmek için daha az zaman oluyordu.

Geceye kadar, anılar rüyalarına sızana kadar...

“Lily’nin erkek arkadaşı olmadığını söylemiştin. Ama yeni biriyle görüşüyor olabilir miydi? Belki ilk ya da ikinci randevuya çıktığı bir adam?”

“Bildiğim kadarıyla yoktu. Neden?”

“Sadece kiminle zaman geçirdiğini öğrenmeye çalışıyorum.” Normalde tamamen şeffaf olmam gerektiğine inanırdım; ama Lily hakkında daha fazla cevap elde edene veya ölmeden önce kiminle birlikte olduğunu öğrenene kadar Melina’yı cevapsız sorularla bırakmak zorundaydım.

“Lily cuma ve cumartesi geceleri arkadaşlarıyla şehir merkezine gitmeyi severdi. Buluşma yerleri genellikle barlar olurdu. Her zaman ince bir çizgide yürüyormuşum gibi hissederdim. O burada yaşıyordu ve burada yaşıyor olmasına bayılıyordum. Yine de bir yetişkindi, bu yüzden parti parti dolaşmasıyla ilgili çenemi kapalı tuttum.”

Eğer Lily de çoğu yirmi bir yaşındaki kadın gibiyse muhtemelen barda bir adamla tanışmıştı. Tanrım, otuz yaşındaydım ve aynısını ben de Griffin’le yapmıştım.

“Çok fazla soru sormadım,” diye devam etti Melina. “İkiden önce eve gelmesi konusunda onu rahatsız etmemeye çalıştım. Belki de benim hatam buydu. Ama bir zamanlar, uzun zaman önce ben de gençtim.”

Gözyaşları akmaya başladı ve Melina onları bahçe eldiveniyle silmeye çalışırken yüzünde topraktan bir iz bıraktı.

“Ben...” Eldivenlerini çıkarttı. “Temizlensem iyi olacak.”

“Tabii.”

İçeri girmek için izin istediğinde ben de bahçeden çıktım. Diğer tüm sorular beklemek zorunda kalacak olsa da Melina bana başlamam için bir yer vermişti. Lily’nin birçok arkadaşıyla konuşmuştum ama hiç yerel barlara gidip sormamıştım. Bir sonraki durağım olacaktı. Ama önce, güneş batmadan Indigo Dağı’na bir kez daha gitmek istiyordum.

Melina’nın evinden ayrıldıktan sonra çakıllı yoldan dağlara doğru ilerledim. Ayakkabılarım yürüyüş yapmak için elverişli değildi ama yine de patikanın başlangıcına park ederek yürümeye başladım. Toprak yolda adım adım ilerleyerek dağa ulaşmayı başardım ancak terden sıırılsıklamdım ve nefes nefese kalmıştım.. Kayalardan esen dağ meltemi kürek kemiklerimdeki teri soğutuyordu.

Uçurumun üzerinden aşağı bakmak için patikanın kenarına ilerledim. Ceset aşağıdaki sivri kayaların üzerinde değildi ama onu hâlâ orada hayal edebiliyordum. Sarı saçlarını, kanla ıslanmış elbisesini...

Sadece bir adım ve kendini aşağıya bırakması. Tek gereken buydu. Bir yolculuk. Bir düşüş.

Ve bir hayat paramparça olmuştu.

“Ne halt ediyorsun sen?” Bir el dirseğimi kavrayarak beni uçurumun kenarından çekti.

Arkamı döndüm ve kalbim boğazımda çarparken Griffin’in burnuna doğru yumruğumu savurdum. Hedefine ulaşmadan önce yumruğumu zar zor durdurabilmişim. Parmak uçlarım yüzünü sıyırdı. Böyle hızlı hareket ettiğimi görünce gözleri irileşti.

“Tanrım, Winn.” Dirseğimi bıraktı. “Senin neyin var böyle?”

“Benim mi? Asıl senin neyin var? Ödümü patlattın. Düşebildim.”

“O zaman lanet uçuruma bu kadar yakın durma,” diye bağırdı elini kalın telli saçlarından geçirerek. “Siktir. Kazara düştüğünü görmeye ihtiyacımız yok.”

“Buraya geçiş yasaklanmalı,” diye çıktım ve elimi hâlâ hızla atan kalbime bastırdım.

“Burada bulunma amacım o.” Parmağıyla patikayı işaret etti. “Tüm patikayı çitle kaplamaya geldim ve arabanın burada olduğunu fark ettim. Uçuruma ulaştığımda ise senin kenardan eğildiğini gördüm.”

Kaşlarımı çattım. “Sadece bakıyordum.”

“Geride durarak bak.” Kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti. “Senin cesedini de aşağıda bulmak istemiyorum.”

Gözlerindeki yalvarış ve yüzündeki korku, öfkemi yok etti. Omuzlarımı düşürdüm. “Pekâlâ, özür dilerim.”

Hayal kırıklığını üzerinden atarak uzun bir nefes verdi. “Sorun değil. Neden *bakıyordun*?”

“Bilmiyorum,” diyerek itiraf ettim. “İntihar olduğunu düşündüğünü biliyorum. Kendim bile ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Ben sadece... İçimde kötü bir his var. Ne olduğunu anlamam lazım. Lily için. Annesi için. Bazen bir şeylere anlam veremediğimde en sondan başlayarak başa doğru ilerlerim.”

Bu yüzden Lily’nin adımlarını anlayana kadar o kenarda durmaya razıydım.

Öyle de yaptım. Orada durdum ve patikanın ötesindeki hiçliğe baktım.

Griffin, ben düşünürken konuşmadan hatta hareket bile etmeden sadece yanımda bekledi.

Lily, buraya korkuyla gelmişti. Umutsuzlukla. Muhtemelen yalnızdı da.

Kenara doğru bir adım yaklaştım.

Griffin, elimi kaptı ve sıkıca tuttu.

Kendimi Lily'nin yerine koyup uçurumun kenarından aşağı bakarken Griffin'in beni çimlere bağlayan görünmez bir zincir olmasına izin verdim.

İyi bir işi vardı. Onu seven bir ailesi vardı. Quincy'de arkadaşları vardı. Yine de bir şey onu bu uçurum kenarına getirmişti.

"Kırık bir kalp mi?"

"Ne?" diye sordu Griffin, beni bir kez daha kenardan uzağa çekerken.

"Yok bir şey," diye mırıldandım. Otopsi raporu gizliydi, bu yüzden Griffin detayları bilmiyordu. "Lily'nin ölümüne kadar ne yaptığını bilmek isterdim." Arkadaşlarıyla ya da erkek arkadaşıyla takılıp takılmadığını. "Onun yaşındaki biri pazar gecesi nerede takılır?"

"Willie'nin Yeri'nde," diye cevap verdi.

"Gelip gelmediğini fark etmiş miydin?"

"Orada olan sadece sen ve ben vardık."

"Başka bir yer var mı?"

Keskin çenesini ovdu. "Şehir merkezindeki barlar. Gençler genelde yaz aylarında turistlerle takılmak için oraya giderler. Ve gerçekten şanslısın."

"Şanslı mıyım? Niye?"

Kolumu tutarak beni uçurumdan bir adım daha uzağa çekti. "Ben de şehir merkezine gitmeyi düşünüyordum."

"Ah, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Patikayı çitle kaplayacağını sanıyordum."

"Planlar değişti."

8. Bölüm

Griffin

“**B**enimle gelmek zorunda değilsin.” Winn, Koca Sam Barı’nın önünde durarak bana baktı. “Meşgul değil misin?”

Evet, meşguldüm ama yine de geçmesi için kapının kolunu tutup açtım. “Önden buyur.”

Kaşlarını çatsa da içeri girdi. Etrafına bakarak vagon tekeri tarzı avizelerden ahşap rafı duvarlardaki çatlaklara kadar her ayrıntıyı incelemeye koyulduğunda, beni tamamen unutmuşa benziyordu.

Sahipleri on sene önce büyük bir tadilat yapmışlardı. Buraya Teksas’tan taşınmışlardı ve yanlarında getirdikleri Teksas sığırı kafaları, barın arkasında asılıydı. Üstü camlı masalar fiçi şeklin-deydi. Tabure döşemeleri siyah, beyaz sığır derisiydi.

Turistler için Western filmleri oynatıyor ve köşedeki müzik kutusundan country müzik çalıyorlardı.

Koca Sam’dan iğrenirdim.

“Burası çok kalabalık,” dedi odayı inceleyerek.

“Genellikle yaz ayları böyle geçer.”

Birkaç tanıdık yüz gözüme çarptı ve bara doğru yürürken hırdavatçıda çalışan adamlardan birine elimi kaldırarak selam verdim.

Aynalı içki raflarından yansıyan ışık sayesinde kel kafasıyla olduğu yerde parlayan barmeni gördüğümde çenemle Winn'e işaret ettim. "Selam, John."

"Griffin." Elimi sıkmak için bar masasının üzerinden uzandı. John, en son bir ay önce uğradığımdan beri beyaz sakalına düzgün bir şekil vermişti. Sakalı artık şişkin bira göbeğine değil, göğsüne kadar uzuyordu. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Başımı Winn'e doğru salladım. "John, bu Winslow Covington."

"Yeni şef." Winn'e elini uzattı. "Quincy'e hoş geldiniz."

"Teşekkürler." Elini sıktıktan sonra bir bar sandalyesine oturdu. "Birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Soruların ne olduğuna bağlı."

Winn'in yanına oturdum ve o sorularına başlamadan önce bir bira ısmarladım. "Bana bir Bud Light, Şef için de votka tonik."

"Görevdeyim," diye mırıldandı John giderken.

"O zaman içme."

Kaşlarını çatarak bana yine o sert bakışlarından birini attı. Bu kadınla ilgili diğer her şey gibi bu da sinir bozucu derecede seksiydi.

"Oldukça hareketli bir yer."

"Eskiden Eden ailesine ait bir işletmeydi. Koca Sam, benim büyük amcamdı." Yeni sahipleri mekânın adını değiştirmemişlerdi. Muhtemelen sevimsiz temalarına uyduğu içindi ama barın bir zamanlar olduğu hâlimden geriye kalan tek şey ismiydi.

"Eskiden mi?"

"Sam, içmekle burayı yönetmekten daha fazla ilgileniyordu. Mekânı iflas etmeden önce şimdiki sahiplerine sattı."

“Ah, John sahiplerden biri mi?”

“Hayır, o müdür. Ama eğer Lily pazar gecesi buraya gelmişse bilgi alabileceğin en iyi kaynak John. Genelde hafta sonları çalışır.”

“Sadece ona sorumu soramaz mıydım? Neden bize içki ısmarladın?”

Omzum ona degecek kadar yakınına eğildim. “Küçük kasabalardaki barmenler her zaman neler olduğunu bilir. Dedikoduları duyarlar. Heyecan verici olayları görürler. Aynı zamanda kendilerini de korurlar. John iyi bir adamdır ama seni tanımıyor ve asla yabancılara güvenmez.”

Dişlerini sıktı. “Bana öyle demeye devam etmek zorunda mısın?”

“Olduğun şey bu. Uyum sağlamak mı istiyorsun? Burada benimle otur. Bir içki ısmarla. İyi bir bahşış bırak. Yabancı olmayı bırakmak mı istiyorsun? O zaman toplumu tanımaya başla.”

“İyi.” John, içkilerimizle dönerken iç çekti. “Teşekkür ederim.”

John, Winn bardağın üzerinden bana bir bakış atarak içkisini dudagina götürürken başını salladı.

Sırıttım ve biramı yudumladım.

“Peki, sorular neler?” diye sordu John, kalçasını bara yaslayarak.

“Lily Green’le ilgili daha fazla bilgi öğrenmek istiyorum. O-”

“Onun kim olduğunu biliyorum.”

Winn sert ses tonu karşısında gerildi. “Cumartesi ya da pazar gecesi onu burada gördün mü?”

“Hayır, burada değildi.”

“Buraya sık gelir miydi? Annesi, yirmi bir yaşına girdiğinden beri hafta sonları yerel barlarda takıldığını söyledi.”

John omuz silkerek, “Buradaki diğer gençlerden fazla değil. Buraya gelirler, içki içip bilardo oynarlar, turistlerle kaynaşırlar.”

“Lily’i birden fazla kez birlikte gördüğün biri var mıydı?”

“Evet,” diye onayladı. “Her zamanki arkadaş grubu.”

Winslow eğer buralı olsaydı o insanları zaten tanırđı. Bu John’un kazığıydı. İsteseydi Lily’nin arkadaşlarının listesini kolaylıkla çıkarabilirdi. Gelgelelim buna gerek kalmadı çünkü Winn onun yerine listeyi saydı.

“Frannie Jones. Sarina Miles. Conor Himmel. Henry Jacks. Bailey Kennedy. Clarissa Fitzgerald. Bu arkadaşları mı?”

John’un yüzündeki kendini beğenmiş ifade kaybolurken gülümsememi gizlemek için içkimi aldım.

“Evet,” diye mırıldandı.

“Lily’i başka biriyle gördün mü? Bir erkek arkadaşla mesela?”

“Hayır. Öyle bir kız değildi. Buraya geldiğinde bir ya da iki içki alırdı. Taksi çağırarak ya da tanıdık birinin arabasıyla dönecek kadar sorumluluk sahibiydi. Buradan bir erkekle ayrıldığı bir gece olduğunu sanmıyorum.”

Winn’in kaşlarının arasında bir çizgi oluştu, sanki bu cevapla hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Neyin peşindeydi? Conor, Lily’nin biriyle görüşüp görüşmediğini bilebilirdi. Melina da öyle.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu John. “Diğer masaları kontrol etmem gerekiyor.”

“Hayır, teşekkürler. Yardımın için minnettarım. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.” John bara hafifçe vurdu ardından başka bir sipariş almak için gitti.

“Neyin peşindesin?” diye sordum sesimi alçaltarak.

“Tepedeyken de söylediğim gibi sadece adımlarını izlemek ve ölmeden önce ne yaptığını öğrenmek istiyorum. Görünüşe göre aradıklarım burada değilmiş.”

“Eğer bir şey olsaydı, John bilirdi.”

Winn, içkisinden bir yudum daha aldı ardından cebinden bir yirmilik çıkarttı. “Hoşça kal, Griffin.” Parayı bara bıraktıktan sonra kapıya yöneldi.

Biramı bıraktım ve arkasından takip ederek kapıdan çıkmadan önce ona yetiştim. “Hadi, Old Mill’e gidelim. Belki de oraya gitmişti.”

“Refakatçiye ihtiyacım yok,” dedi ama kaldırımında ilerlerken yanımda yürümeye devam etti.

“Main’deki iki bar, turistlerin bölgesini Quincy’den ayırıyor.” Eloise Oteli ikisinin tam ortasında kalıyordu. “Nedenini bilmek ister misin?”

“Çünkü içki ruhsatına sahip iki mekân arasında en az üç yüz elli metre mesafe olması gerektiğine dair bir kararname var.”

Güzel ağzındaki bilmiş sırtışa tebessüm ettim. “Biraz araştırma yapmışsın.”

“Hayır. Sadece burada çok, çok fazla zaman geçirdim. İhtiyar tüm gençliğinden bu yana burada yaşadı ve hikâyeler anlatmaya da bayılır. Quincy hakkında çok fazla şey biliyorum. Henüz insanların tanımıyor olsam da. Bir yabancı olsam da.”

Ah, bu kelimedenden nefret mi ediyordu? Onun yerinde olsaydım ben de nefret ederdim.

“Kararname benim büyük-büyük-büyükannemin fikriymiş,” dedim, Old Mill’e giden bu üç yüz elli metrelik mesafeyi yürürken. “Büyük-büyük-büyükbabam Quincy’nin kurucusu. Ailem, kurulduğundan beri bu kasabada yaşıyor. Kasabada sürekli söylenen bir şaka var, bir Eden’a çarpmadan taş bile atamazsın.”

Teyzelerim, amcalarım, kuzenlerimle beraber kasabada sayısız akrabam yaşıyordu. Ailem sülalenin gayri resmî reisliğini üstlenmişti. Büyük-büyük-büyükbabamdan ve onun soyundan

gelen işletmelerin çoğu büyükbabama kalmıştı. O da öldükten sonra onları babama bırakmıştı. Diğer akrabalarımın da bazıları kasabada girişimciydi ama çoğunlukla ailem, kardeşlerim ya da ben, Eden adındaki işletmelerin çoğuna sahiptik ve onları işletiyorduk.

“Old Mill, Quincy’deki ilk bar,” dedim. “Kasaba kurulduktan kısa bir süre sonra faaliyete başlamış. Hikâye; büyük-büyük-büyükannemin, büyük-büyük-büyükbabama barmenin kendisi olması şartıyla barı açmasına izin verdiğini söylüyor. Böylece kuralları o belirleyebilirmiş.”

“Ne kuralları? Kaç tane içki içebileceği gibi şeyler mi?”

Başımı salladım. “Ya da saat kaç kadar içebileceği gibi. Ama başka birinin gelip yeni bir bar açacağından korkuyormuş. Ailemdeki söylentilere göre kendisi oldukça kurnaz bir iş kadınıymış, bu yüzden karamameyi önermiş ve o zamanlar Edenlar’ın büyük bir payı olduğunu söylenebilir.»

“Karamamenin kabul edilmesinden.”

“Kesinlikle. O zamanlar kasabada sadece iki blok varmış. Büyükannem kasabanın büyüklüğünün iki katına çıkmasının yüz yıl süreceğini anlamış. Üç yüz elli metrelik mesafe ona sadece alkollü mekânların kontrolünü değil, aynı zamanda kocasının içme alışkanlığını da kontrol etmesini sağlamış.”

Winn gülümseyerek, “Ve bu değişmedi,” dedi.

“Hayır. Kasaba büyüdü ama karamame sabit kaldı.”

“Willie’nin Yeri’nin neden Main’de olmadığı anlaşıldı.”

“Mesafe yeterince uzak değil, bu yüzden Main’den beş blok ötede açtılar ve yerel halkın takıldığı yer hâline geldiler.” Aynı zamanda benim böyle ilginç bir kadınla tanışmamı sağlayan yer oldu.

Polo tişörtleri, pantolonları ve yeni botlarına bakılırsa turist

olan iki adamın yanından geçtik. İkisi de baştan aşağıya Winn'i süzdüler. Winn'in ağzı ince bir çizgi hâline geldi ve onlara bakmadan bakışlarını önünde tuttu.

Cesur adamlardı. Sadece Winn bir tabanca taşıdığı için değil, aynı zamanda ben sahiplenici bir piç olduğum için. Onlara bir bakış attığımda ikisi de gözlerini kaldırıma indirdiler.

Bu, Winn'le olduğum zamanlarda daima sorun yaratan bir durumdu.

Çok güzeldi. Quincy sokaklarında bu kadar çarpıcı bir kadın görmeyi beklemezsiniz. Düz, uzun saçlarını bugün toplamamıştı ve sırtından aşağı salınıyordu. Güneş gözlükleri olmadan o mavi irisler akşam güneşinin ışığında parlıyordu.

Bir kavşağa geldiğimizde, caddeyi geçip bara girmeden önce her iki yönü de kontrol etti. Kapıyı açarken omuzları dik, yüzü ciddiye.

Old Mill, Koca Sam gibi abartılı dekorasyona sahip bir yer değildi. Daha çok spor barıydı. Willie'nin Yeri'ne uğramayı düşünmediğim zamanlarda buraya maç izlemeye ve bir şeyler içmeye gelirdim. Neon bira tabelalarının arasına düz ekran televizyonlar monte edilmişti. Üç keno* makinesi kapının hemen yanındaki duvarda duruyordu. Üstlerinde çerçeveli Quincy Cowboys forması asılıydı.

Bu gece iki farklı beyzbol maçı oynanıyordu. Barın ses sistemi kapalı olduğu için spikerlerin sesleri duyulmuyordu.

Bara doğru yürürken, "Ailen hâlâ buranın sahibi mi?" diye sordu.

"Hayır, artık değiller. Ailem ben daha küçükken burayı Chris'e sattı."

*Oyuncunun seçtiği sayıların denk gelmesiyle ödül kazandığı bir kumar oyunu. -ç.n.

“Chris kim?”

Barmeni işaret ettim.

“Quincy’de tüm barmenlerin beyaz sakalı olması gerektiğine dair de bir kararname var mı?”

“Bildiğim kadarıyla, hayır.” Güldüm ve kendimden önce onun için bir bar sandalyesi çektim. “Selam, Chris.”

“Selam, Griff.” Başıyla beni selamladıktan sonra Winn’e elini uzattı.

“Sen Covie’nin torunusun, değil mi?”

“Evet.” Narin elini, Chris’in kaba eline uzattı. “Winslow. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de. Peki, sizi buraya getiren nedir?”

“Winn’in sana bazı soruları var. Ama önce bir bira harika olur. Fıçıda ne varsa. Şaşırt bizi.”

“Tamamdır.” John, Willie’ye kıyasla sıcakkanlı olsa da biraz huysuzdu. Chris ise kasabadaki üç barmen arasındaki en iyisiydi.

Winn’in bana burada ihtiyacı yoktu ama çekip gidemiyordum.

Chris’e sorduğu sorular da John’a sorduklarının aynısıydı.

Lily cumartesi ya da pazar günü burada mıydı? Onu bir erkekle birden fazla kez gördün mü? Erkek arkadaşı var mıydı?

Chris’in cevabı Koca Sam’inkilerden farklı değildi. İkimiz de biralarımızı bitirmedik. Hesabı ödemeye yeltendiğinde ona engel olduktan sonra Chris’e veda ederek Main’in diğer ucundaki araçlarımıza geri döndük.

“Lily’nin bütün arkadaşlarıyla konuştun, değil mi?” diye sordum.

“Konuştum. İçlerinden birinin, bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmesini ummuştum ama hepsi Melina kadar şaşkıındı.”

“Conor hâlâ bitik vaziyette. Sanırım Lily’e karşı bir şeyler hissediyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Lily’nin bu hislere karşılık verdiğini sanmıyorum. Uzun bir süredir onun için arkadaştan farklı değildi.”

“Hmm.” Omuzları düştü.

“Bir erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Sessiz kaldı. Bu da evet demekti. Belki de Lily’ ölmeden önce gizemli bir adamla yatmıştı. Peki ya o adam kimdi? Şimdi de içimdeki merakı engel olamıyordum. Eğer Lily birisiyle görüşüyorduyorsa Conor bunu bilirdi. Tabii Lily duygularını incitmemek için ilişkisini saklamadıysa.

“Belki bankadaki mesai arkadaşlarından biriyle yatıyordu,” dedim.

“Biriyle yattığını hiç söylemedim.”

Kendimden emin bir ifadeyle Winn’e baktım. “Söylemek zorunda değildin.”

“Neden benimle kasabaya geldin?” Kollarını kavuşturdu. “Bana geri çekilmemi söylemiştin. Bunu bırakmamı söylemiştin, hatırladın mı?”

“Hatırlıyorum. Yine de Melina’nın iyiliği ve tabii ki Connor’un da iyiliği için onlara bir açıklamadan fazlasını vermeye çalışmana saygı duyuyorum.”

“Ah.” Kollarını tekrar iki yanına bıraktı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Hoşça kal, Griffin.”

SUV’sine binip ortadan kaybolmadan önce arabanın yolcu tarafına geçtim.

“Ne yapıyorsun?” Gözlerini kısarak camın arkasından baktı.

“Willie’nin Yeri’ne birlikte gidebiliriz.”

“Oraya gideceğimi nereden biliyorsun?”

Güldüm. “Benim sürmemi ister misin?”

“Hayır.” Suratını asmasına rağmen kapıları açtı.

Willie'nin Yeri'ne giden beş blokluk mesafe çok kısaydı. Arabasının içinde olmak bana yatağında olmayı hatırlatıyordu. Otoparka girdiğimiz an, arabadaki sıcaklık artmıştı. Sanki aramızdaki çekim bir kıvılcım gibi çakıyordu.

Buraya gelip de Winn'in kamyonetindeki görüntüsünü hayal etmediğim bir an olacak mıydı? *Muhtemelen hayır.*

Winslow, arabasını park ettikten sonra hızla indi ve neredeyse koşarcasına bara doğru gitmeye başladı. Ona yetiştiğimde yanakları kızarmıştı.

"Masa hokeyi?" Kapıyı açarak kolunu tuttum.

"Hayır." Kızarıklık yüzüne yayıldı. "Resmî bir iş için buradayım ve senin de sabah söylediğin gibi; yeniden tekrarlanmazsa iyi olur. Sen *meşgul* bir adamsın."

Bir sürü aptalca şey söylemiştim.

"Griff." Willie, barın arkasındaydı ve içeri girdiğimizde kaşları sertçe çatılmıştı.

"Selam, Willie." Winn oturmaya zahmet etmedi ve, diğer barlarda nazik olmakla ilgili söylediğim söylediğim her şeyi unutmuşa benziyordu. Ya da belki de kibar davranıp bir içki sipariş etmenin Willie'de zaman kaybı olduğunu biliyordu. Winn, sorularını sormaya başladı ve bir dizi homurdanarak alınan *hayırdan* sonra zaman ayırdığı için teşekkür etti.

Kapı açılıp tanıdık bir yüz içeri girdiğinde Winn dönüp gitmek için hazırlanmıştı.

"Harrison." Amcam Briggs bize doğru yürüyüp elini uzattı. "Nasılsın, kardeşim? Bu akşam kasabaya geleceğini bilmiyordum."

Kahretsin. Midemdeki sinirler düğümlenmişti.

Winn gözlerini ikimizin arasında gezdirdi.

"Griffin." Elimi omzuna koydum. "Ben Griffin, Briggs amca."

Gözleri şaşırmış gibi bir anlığına uzağa daldı ve yüzümü inceledi. Kot pantolonu ve kırmızı tişörtü ile normal görünüyordu; ama biri sivri burun diğeri yuvarlak iki farklı bot giyiyordu. Elinde bir dizi anahtar vardı.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Bir bira alırım diye düşünmüştüm.” Kaşları çatık hâlde hâlâ nasıl babam olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

“Ben alırım,” dedim Briggs’i bara doğru yönlendirirken. Ardından Winn’e baktım. “Burada, onun yanında kalacağım.”

“Tabii.” Yumuşak bir bakışla amcama baktı. “İyi akşamlar, Griff.”

“İyi akşamlar, Winn.”

Winn kapıya yürürken ben de barda oturan amcamın yanına gittim. Birlikte oturduğumuz ve bira içtiğimiz saat boyunca bana üç defa babamın adıyla seslendi. Willie’yi hatırlıyor olması iyi bir şeydi ama bana hâlâ tuhaf bakışlar atıyordu.

“Kalksak iyi olur,” dedim. “Seninle gelmemin bir sakıncası var mı? Evini görmeyeli uzun zaman oldu.”

“Daha geçen hafta gelmiştin.”

Ne? “Ah, doğru. Benim hatam.”

Hesabı ödedikten sonra Briggs’in anahtarlarını kaptım. “Ben sürsem nasıl olur? Ben biramı bitirmemiştim.”

“Tamam.” Omuz silkti ve eski Chevy kamyonetini park ettiği otoparka doğru yürüdü.

Direksiyona geçtiğimde içerideki koku yüzünden onun adına utanmıştım. Bardak tutucuda bir kahve fincanı vardı ve sanırım içine koyduğu krema uzun zaman önce bozulmuştu.

Camları açarak patikaya doğru yola çıktım ve daha bu sabah Winn’in arabasını bulduğum çakıllı yolu geçtim. Bir sonraki kavşaktan Indigo Dağı’na dönerek dağın eteklerine doğru ilerlerken birkaç kez Briggs’e baktım.

Bugün her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. Yanaklarındaki yumuşak deri sarkmıştı. Bıyıkları beyazlamıştı.

Briggs, babamdan beş yaş büyüktü. Tüm hayatı boyunca çiftlikte yaşamıştı. Babam bize ağaç ev yaparken yardım etmek için ya da ilk atımı sürerken beni izlemek için oradaydı.

Büyükbabam çiftliği ve mülklerini oğullarına devretmek istediğinde Briggs, babamın devralmasını istemişti. Yönetim kısmı hiçbir zaman tutkusu olmamıştı. Nadiren kullandığı yüklü bir banka hesabına sahip olmak ve kalben istediği basit çiftlik hayatını yaşamak onun için yeterliydi.

Amcamın kulübesi tartışmasız çiftliğin en güzel yerinde, dört mevsim yeşil kalan bir korudaydı. Sundurmanın etrafında orantısız boyutlarda kesilmiş bir odun yığını vardı ve basamaklara yaslanmış bir balta duruyordu.

“Odun mu kesiyorsun?”

Başını sallayarak onayladı. “Kıştan önce başlamam lazım.”

“İyi plan.” Gerçi doğru çift botları bile giymeyi başaramıyorken, kendi başına odun sobasını yakması fikrine pek sıcak bakmıyordum.

Park ettim ve kahve fincanını alarak eve giderken içindekileri yere döktüm. Ne bulacağıma dair hiçbir fikrim olmadan onu içeriye kadar takip ettim. Gelgelelim kulübe her zamankinden daha temiz ve düzenliydi.

“Çiftlikte işler nasıl gidiyor, Griffin?” diye sordu, elimdeki kupayı alıp lavaboya bırakarak.

Bu, tüm akşam boyunca bana kendi adımla seslendiği ilk seferdi.

“İyi. Yoğun. Bu yıl için çitleri tamir etmekle uğraşıyoruz.”

“Bunlarla uğraşmak her zaman güzel bir duygudur,” dedi gülererek. “Biraz kalıp akşam yemeğinde bana eşlik etmek ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Ona gülümseyerek baktım. “Gitsem iyi olur.”

“Uğradığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Bara geldiğini hatırlıyor muydu acaba?

Kahretsin, bu çok zordu. Kalbim sıkıştı. Mavi gözleri, her sabah aynaya baktığımda gördüğüm gözlerin aynısıydı. O, bir çocuğun sahip olmayı isteyebileceği en iyi amcaydı. Kardeşinin çocuklarına –bana– kendi çocukları gibi davranmıştı.

Sadece bir kez, kısa süreliğine evlenmişti ve karısı üçüncü yıl dönümlerinde onu terk etmişti. Sahip olduğu tek aile bizlerdik. Ben, kardeşlerim ve anne babamız. Tek bir basketbol ya da futbol maçımı bile kaçırmamıştı. Her mezuniyetimde yanımdaydı.

Onu böyle görmek... Siktir, çok zordu.

“Sonra görüşürüz,” diyerek veda ettikten sonra kendimi oradan dışarı attım.

Eve gitmek için hiç hazır değildim. Özellikle de bir aracımın olmadığı düşünülürse. Arabam şehir merkezinde kalmıştı.

“Siktir.” Telefonumu çıkarttım ve babamı aradım. “Selam, gelip beni alarak kasabaya götürür müsün?”

“Şimdi mi?” Sesi sanki ağzı doluymuş gibi geliyordu.

“Evet. Şimdi. Briggs amcanın kulübesindeyim.”

“Kamyonetin nerede?”

“Kasabada. Ayrıca seninle konuşmam gerekiyor.”

“Tamam.” Telefon kapanmadan önce ayak sesleri ve annemin boğuk konuşmasını duydum.

Yolun aşağısına doğru yürümeye başladım. Motorun gürültüsünü duymadan ve babamın yeni kamyonu ağaçların arasındaki virajdan çıkmadan önce yaklaşık bir buçuk kilometre yürümüştüm.

Gömleğinde bir damla barbekü sosu vardı.

“Yemeğini böldüğüm için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Kamyoneti geri döndürerek eve doğru sürdü.
“Neler oluyor?”

Derin bir nefes aldıktan sonra ona amcamdan bahsettim.

“Lanet olsun,” dedi direksiyonu sıkarak. “Onunla konuşacağım.”

“Konuşmaktan fazlasını yapman gerekiyor.”

“Ben halledeceğim.”

“Belki de büyükbabamın doktorunu aramalıyız. Amcamı bir huzurevine sokup sokamayacağımızı...”

“Ben halledeceğim dedim,” diye tersledi.

Tanrım. Ellerimi kavuşturdum. “Peki.”

Kamyonetin içindeki gerginlik artmıştı ve babam, Main Caddesi’ndeki aracımın yanına park ettiğinde peşinden arabadan indiğinde de tek kelime etmedi. Ben daha anahtarı cebimden çıkartmadan motoru körükledi ve hızla uzaklaştı.

Kamyonetimin kapısını açtım ve çok sert kapatarak içeri atladım. “Lanet olsun.”

Amcam geçen yıl da birkaç defa böyle anlar yaşamıştı. Aile yemeğinde isimlerimizi karıştırarak başlamıştı. Ama bu hep olurdu, değil mi? Annem sinirlendiğinde, başı belada olan çocuğuna gelene kadar hepimizin ismini söylerdi.

Amcamınki hariç diğer hatalar alışkanlıktan kaynaklıydı. Bu kış kasabaya gitmişti ve Knox, Main’de park hâlindeki arabasına rastlamıştı. Amcam arabayı nereye park ettiğini unutmuştu. Altı ay önce Talia markette ona rastladığında amcam tişörtünü ters giymişti.

Yine de bu akşam... Bu akşam en kötüsüydü. Gerçekten barda oturduğumuz süre boyunca babam olduğuma inanmıştı.

Bu, babamın ve amcamın lanetiydi.

Belki büyükbabam bunamamış olsaydı bu kadar endişelenmezdim ama ergenlik yıllarımda büyükbabamın akıl sağlığının bozulduğuna tanık olmuştum. Onun, tanıdığım adamın hayaletine dönüşmesini izlemiştim.

Bu, babamı ve amcamı mahvetmişti.

Şimdi ailem hepsini sil baştan yaşayacaktı.

Midem deli gibi guruldadı. Önceden kalma yemek artıkları evde beni bekliyordu. Yapılacak bir yığın iş de öyle. Gelgelelim Main'den aşağı doğru sürerken kamyonetim kendini kırmızı kapılı gri eve getirdi.

Bunun için zamanım yoktu. Çiftlik kendi kendine yönetilmiyordu ve yapılacak bir sürü boktan işim vardı. Yine de kaldırıma park ederek ön camdan gözüken Winn'e baktım.

Daha önce giydiği siyah gömleği düz, beyaz kolsuz bir tişörtle değiştirmişti. Siyah sutyeninin askıları omuzlarından görünüyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve koridordan aşağıya büyük bir karton kutuyu sürüklerken uçları omzuna değiyordu.

Zili çaldığımda bir şeyin yere düştüğünü ve ardından ayaklarını sürüyerek attığı adımların sesini duydum.

"Selam." Terlemiş alnına bir saç teli yapışmıştı. "Amcan nasıl?"

"İyi değil," dedim. "Büyükbabam demans hastasıydı. Alzheimer. Onunki yetmişli yaşlarına gelene kadar belirti göstermemişti. Amcamdaysa belirtileri çok erken aldık."

"Çok üzgünüm." Beni içeri alarak kapıyı kapattı.

Bu sabah olduğu gibi kutularla dolu oturma odasını inceledim. "Eşyalarını mı yerleştiriyorsun?"

"Sayılır. Karyola çerçevem bugün geldi."

"O hâlde, sonsuza dek yerde uyumayı planlamıyorsun."

"Sipariş sırasına alınmıştım. Yatağım taşınmadan önce geldi ama karyola çerçevesi gelmedi."

“Bozeman’dakine ne oldu?”

“O Skyler’ındı,” dedi dudağını aşağı doğru kıvrarak. “Tüm mobilyaları yeni bir başlangıç yapabilmek için orada bıraktım.”

“Ah.” Kafamı salladım. “Peki, çerçeve nerede?”

“Kutunun içinde. Daha yeni yatak odasına götürdüm.”

“Aletlerin var mı?”

“Ah... Evet.” Kutulardan birinin üstüne dokundu. “Bir yerlerde tornavidam var. Bunlardan birinin içinde. Ya da belki ofisteki kutulardan birinde.”

Aletlerini bulmak için etrafına bakındı.

Tek kelime etmeden kamyonetime doğru ilerleyerek arka koltuğun altına bıraktığım alet çantasını aldım. İçeri girdiğimde Winn, yatak çerçevesinin kutusunu açmıştı.

“Kullanım talimatları nerede?” diye sordum.

Donanım paketine tutturulmuş broşürü gösterdi. “Ben yapabilirim.”

“Yardım edeceğim.”

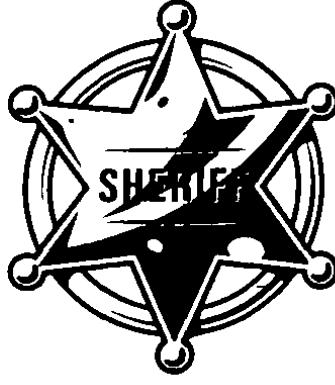
“Neden?”

Sırıttım. “Böylece yatağa girmene yardım edebilirim.”

“Bunu bir daha yapmak istemediğini sanıyordum.”

“Bir gecemi daha ayırabilirim. Ne dersin, şef?”

Kâğıdı elimden alarak bir kenara bıraktı. “Bir gece daha.”

9. Bölüm

Winslow

Griffin'in dili ağzımın içine girdi ve geri çekilmeden dilimin üzerinde gezindikten sonra botlarını giymek için eğildi.

Dün gece giydiği solmuş siyah beyzbol şapkasının altındaki saçlarını düzeltmesini izleyerek bir adım geride bekledim. Ya-tağımdan çıkmadan önce oynadığım saçlarının uçları ensesinde kıvrılmıştı.

Ona karşı koymak çaba gerektiriyordu. Ellerimi geniş göğ-sünde gezdirip bir öpücük daha almak için yalvarmamak zordu. Yine de kanepenin kol yerine yaslandım çünkü eğer bir işe yara-yacaksa, sınırlar kilit noktaydı.

“Görüşürüz.” Griffin, yanıma gelerek alnımı öpecekmiş gibi eğildi ama son saniye karar değiştirerek şapkasının kenarını ayarlayıp uzaklaştı.

Hayal kırıklığına uğramamalıydım. Tatlı jestleri ve alnıma bıraktığı minik öpücükler bu ilişkinin bir parçası değildi. Sadece seksten zevk alıyorduk. Başka bir şey değildi.

Sınırlar.

“Görüşürüz.” Onu kapıya kadar takip ederek dışarı çıkana kadar eşikte bekledim. Botları kaldırıma basmadan önce veranda merdivenlerinde ses çıkarttı ve o uzun adımlarla evimden uzaklaştı.

Onun gidişini izlemek günlük rutinim hâline gelmişti. Bir haftadır her gece buraya geliyordu. Her sabah şafaktan önce gidiyordu ve ben de yine gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Ya da her gece acaba bu son gece mi, diye düşünüyordum.

Bazı geceler ben işten geldikten hemen sonra gelmişti. Diğer geceler karanlık çöktükten sonra gelip beni kutuları boşaltırken bulmuştu. İşimi yarıda kesip beni yatak odama taşımıştı ki bu oturma odamın hâlâ karton kutularla dolu olmasının ve valizlerimi boşaltmadan yaşamaya devam etmemin nedeniydi. Mutfaktaki kutular boşaltılmıştı ama evin diğer yerleri neredeyse hâlâ aynıydı.

Seks dikkat dağıtıcıydı. Mükemmel bir şekilde dikkat dağıtıyordu. Bu kaçamağın kalıcı olma ihtimali yoktu. Bu yüzden kutular, Griffin ve ben diye bir şey kalmayana kadar bekleyebilirdi.

Kamyonentinin önünden yürüyüp direksiyona geçmeden önce omzunun üzerinden baktı ve karanlıkta bile dudaklarındaki seksi sırıtışı gördüm.

Evet, bu gece geri gelecekti.

Bundan zevk alan tek kişi ben değildim.

Kapıyı kapatıp yatak odama dönmeden önce kamyonetin motorunun çalışmasını bekledim. Çarşaf lar buruşmuştu. Griffin’in baharat, deri, toprak kokusu havaya karışmıştı. Dün gece, göğsüne uzanırken vücudum gevşemiş ve tamamen doymuş bir hâlde o kokuyla uyuyakalmıştım.

Dün gece çıldırmış gibiydik. Beni o kadar yoruyordu ki bütün hafta kâbus görmemiştim.

Eğer yeni yatağım konuşabilseydi, *ah, Tanrım, Griff*, diye bağırırdı.

Sınırlarımı bu kadar kolay yok edebilmesinin sebebi neydi? Skyler'la kendimi hep seksten uzak hissedirdim. Onunla yatar-ken rahat hissetmem yıllar almıştı ve Skyler yaratıcı bir sevgili değildi. Belki Griffin'le farklı olmasının sebebi bağlanmanın olmamasıydı. Uzun vadeli bir ilişki için üzerimde herhangi bir baskı kurmuyordu. Belki de kendi zevkimin önceliğim hâline gelmesinden dolayıydı.

Lanet olası adam. Griffin'in tatmin etmek için yaratılmış bir vücudu vardı. Elleri beni kıvrandırıyor, dudakları titrememe sebep oluyor ve aleti emrine amade bir köle hâline getiriyordu.

Banyoya girip duşu açarken gülümsedim. Ilık su ağrıyan kaslarımın bir kısmını yumuşattı. Quincy'ye taşındığımdan beri normal sabah koşularımdan birine gitmemiştim. Düzenli egzersiz yapmamıştım çünkü seks egzersizin yerini almıştı. Belki yarın biraz enerjim olursa ve Griffin beni geç saate kadar ayakta tutmazsa tenis ayakkabılarımı bulup mahallemde birkaç tur koşardım. Ya da karakoldaki küçük spor salonunu deneyebilirdim.

Bir eliptik ve bir dizi serbest ağırlıktan fazlası yoktu ancak birkaç memur düzenli olarak kullanıyordu. Belki kardiyo yaparken bağ kurabilirdik.

Şüpheliydi ama bu noktada her şeyi denerdim.

Bir sürü çamaşır yıkadıktan ve dün gece okuyamadığım dava dosyalarını okuduktan sonra –sarhoş birinin çıkarttığı karışıklık, küçük bir hırsızlık ve geçen Noel'de bir Noel Baba dekoruna yapılan saldırı– karakola gittim.

Memur Smith, lobideki yerinde beni her zamanki standart soğuk karşılaması için hazır bekliyordu.

“Günaydın, Memur Smith.”

Cevap yoktu.

Pislik herif.

Adı Tom'du ama ikimiz de birbirimize soyadlarımızla seslenmeye devam ediyorduk. Her geçen gün benden daha fazla nefret ediyor gibiydi.

Eninde sonunda beni tanımak zorunda kalacaktı, değil mi? Belki uzun bir süre burada olacağımı fark ettiğinde bu tavrını değiştirdi. Ya da... Erken emeklilik. Değişmesi için birkaç hafta daha geçmesini bekliyordum. Değişen bir şey olmazsa ona erken emeklilik teklif edecektim.

Masam her zamanki gibi bir felaketi andırıyordu, toparlamak için tüm sabahı harcamıştım. Dosyaları halletmek, elektronik postaları ve uzun *yapılacaklar* listemi incelemek için saatler harcadım. Sonunda, öğlene doğru kahverengimsi gri ahşap görülebiliyordu.

“Bunu gerçekten evde de yapmam gerekiyor.” Yerleşmek. Temizlemek.

Sandalyemi arkamdaki pencereye doğru döndürdüm, camın ötesindeki ormanı izledim.

Karakol, çam ve köknar ağaçlarından oluşan bir koru arasına inşa edilmişti. Korudaki ağaçların gövdeleri o kadar geniş ki kollarımı etraflarına saramazdım. Dallar, binanın üzerinde güneşin içeri girmesini engelleyen bir gölgelik sağlıyordu.

Kendimi işe kaptırmakla o kadar meşguldüm ki pencereden dışarı bakarak hiç vakit geçirmemiştım. Gelecekte düzelteceğim bir hataydı.

Ay ışığının altındaki sessiz sokağım gibi bu ağaçlarda da huzur vardı.

Artık yerleştiğime ve bir rutini oluşturmaya başladığıma göre evimi düzene sokmanın zamanı gelmişti, böylece geceleri kapıdan içeri girdiğimde huzurlu bir nefes alabilirdim.

Kapı çalınınca bakışlarımı pencereden ayırmak zorunda kaldım.

“Vay,” dedi İhtiyar gözleri irileşerek ofisime girdiğinde. “Meşgulmüşsün.”

“Verimli bir sabah oldu,” diye karşılık verdim gülümseyerek. “Burada ne arıyorsun?”

“En sevdiğim polis şefimi yemeğe davet etmeyi düşünmüştüm.”

“Harika. Açlıktan ölüyorum. Sonra da adliyeye gitmem gerekiyor. Araç kaydımı ve ehliyetimi değiştirmeliyim.”

Yaptığım değişikliği resmileştirecek adımlardı.

Durango’ın araç kaydından sonra genellikle garajda kalacaktı. Eski şefin Explorer’ı sigara gibi koktuğu için kullanmakta tereddütlüydüm ama ayrıntılı bir temizlikten sonra koku kaybolmaya başlamıştı.

“Şehir merkezinde buluşalım mı?” diye sordu.

“Nerede?”

“Eden Cafe’de.”

Orası Griffin’in kız kardeşinin işletmesiydi. Sinirlerimin gerilmesine rağmen başımı salladım ve karakoldan çıkarken İhtiyar’ı takip ettim. Son öğle yemeği randevumuzdaki gibi Main Caddesi’ne park edip yürümek zorunda kaldık.

“Çok şirin,” dedim yeşil binaya bakarak.

Dükkânın ön kapısındaki *Eden Cafe* yazısı altın harflerle süslenmişti. Siyah camlı pencereler haziran güneşinde parlıyordu.

Kaldırımında sandviç şeklinde bir kara tahta duruyordu, el yazısıyla bugünün spesiyallerini yazmışlardı. Kapının dışında bile kahve, vanilya, şeker ve yağ kokusu burnuma doldu.

“Şimdi gerçekten açım.”

“Buraya daha önce gelmedin mi?” diye sordu.

“Evde ya da karakolda kahve yapıyordum.” Dinlenme odasındaki memurlarla birkaç karşılaşmanın aramızda bir bağ kurma şansı vereceğini umuyordum. “Ayrıca yiyecek de olduğunu bilmiyordum.”

“Lyla’nın yemekleri inanılmazdır. Pazar sabahı burada kahvaltı için buluşalım. Göbekli olmamın sorumlusu onun hamur işleri.”

Alay ederek göğsüne hafifçe vurdum. “Lütfen.”

Gülerek kapıyı benim için açtı. Kapının üstünde bir zil çaldı ve içeri adımımızı attığımız anda neredeyse Frank’le çarpışıyordum.

“Selam,” dedi Frank gülümseyerek ve beni hızla kucakladı. “Nasıl gidiyor tatlım?”

Onun gülümsemesine karşılık vererek “Her şey yolunda,” dedim. “İhtiyar ve ben öğle yemeği için geldik.”

“Ben de öyle. Daha yeni içeri girdim ve bir masa arıyordum.”

“Bize katıl,” dedi İhtiyar tezgâhı işaret ederek.

İçeriye doğru onları takip ettim. Kafenin içi de dışıyla aynı tonda boyanmış ve ona karanlık, modern bir hava vermişti. Tezgâhın yanında hamur işleri, kekler ve diğer unlu mamullerle dolu cam kutular vardı. Duvar boyunca bir avuç ahşap masa sıralanıyordu ve biri hariç hepsi doluydu.

Tezgâha en yakın masada yakışıklı bir yüz gördüğümde adımlarım sendeledi.

Griffin, bu sabah benim evimde giydiği kıyafetlerin aynısını giyyordu. Solmuş şapkası hâlâ asi saçlarını kapatıyordu. Yanında iki güzel kadın vardı. Birinin saçları Griff'inkiyle aynı tonda; kıvrıcık, kahverengiydi. Yeşil bir önlük giymişti. Lyla. Yüzünü evindeki aile fotoğrafından tanıdım.

Diğer kadının uzun sarı saçları, parlak bukleler hâlinde omuzlarının üzerinden sarkıyordu. Askılı atlet ince kollarını sergiliyordu ve kot pantolonu daracıktı. Elini Griffin'in koluna koydu ve damarlarımda bir kıskançlık çağıladı.

Ayaklarımı odanın öbür ucuna gitmeye zorlayarak gözlerimi kaçırdım. Bizimki kaçamaktı. Bir geleceğimiz yoktu. Asla özel olmaktan bahsetmemiştik. Her geceyi benim yatağında geçirdiğinden beri, yattığı tek yatağın benimki olduğunu düşünmüştüm. Onunla çıkıyor muydu? Bu yüzden mi bu kadar meşguldü? Bakmayı reddederek bakışlarımı ileriye çevirdim.

İhtiyar ve Frank'i kafenin içinde takip ederken midem bulandı ve açlığım tamamen yok oldu.

"Merhaba, Covie." Lyla masadan kalktı ve köşeyi dönerek tezgâhın arkasına geçti.

"Merhaba, Lyla." Frank el salladı.

"Frank." Adını söylerken bakışlarını İhtiyar'dan ayırmadı.

"Lyla, bugün özel bir gün." İhtiyar ona kocaman bir gülümseme gönderdi. "Torunum Winslow Covington ile tanışmanı istiyorum. Bugün, büyüülü yemeklerinle ilk kez tanışacak."

"Merhaba!" dedi Lyla gülümseyerek, elini uzatırken mavi gözleri parlıyordu. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum. Babam sürekli senden bahsediyordu."

Ama kardeşi değil. Çünkü ben onun için bir sırdım. Masadaki sarışın ise değildi.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum.” Elini sıktım, ağabeyinin masada kulak misafiri olduğunu önemsemediymiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Rol yapmak anlamsızdı.

Griffin’in yakıcı bakışlarını sırtımda hissediyordum.

“Bugün ne yiyorsun?” diye sordu Lyla.

Üçümüz de günün özel spesiyalini sipariş ettik ve İhtiyar ödedikten sonra bir sıra numarasıyla geri döndük.

Griffin ayağa kalktı ve masaya biraz para bıraktı.

Sarışın da ayağa kalkarak yanına yaklaştı.

Kolları birbirlerine değdi.

Görüş alanıma yayılan yeşil sisle çenemi o kadar çok sıktım ki ağzımı tekrar açıp, sipariş ettiğim tavuklu sandviçi yiyebileceğimden şüpheliydim. Kiskanmaya hakkım yoktu, yine de orada öfkeyle durdum. Sadece Griffin’e ve o kadınla bir çeşit ilişkisi olmasına, üstelik bundan bahsetme zahmetine girmemesi gerçeğine değil, aynı zamanda kendime de kızgındım.

Bir kez daha yakışıklı bir adam tarafından kandırılmışım.

“Merhaba, Griffin,” dedi İhtiyar yürüyerek. “Nasılsın?”

“İyi, Covie. Sen?”

“Açım. Neyse ki Lyla genellikle bu sorunu çözüyor.”

“Ben de aynı nedenle geldim,” dedi Griffin sırtıtarak ama gülümseme gözlerine ulaşmadı. Bakışları Frank’e kaydı ve ifadesi sabitleşti. “Frank.”

“Eden,” diye mırıldandı Frank, sonra kalan son boş masayı almak için uzaklaştı.

Ne oluyordu böyle? Neyi kaçırmıştım?

“İşte kahven, Covie.” Lyla elinde bir fincanla döndü. “Masanıza koymamı ister misin?”

“Ah, ben alırım.” Fincanı elinden aldı ve gülümsedi, dikkati tamamen Griffin ve Lyla’daydı.

Sarışın, Griffin'in Frank'e yaptığı gibi İhtiyar'a iğneleyici bakışlarla baktı.

Kesinlikle bir şeyi kaçırıyorum.

İhtiyar, sarışının varlığını görmezden gelerek kahve fincanını dudaklarına götürdüğünde, sessizlik uzayıp garip bir hâl aldı.

Sonunda Griffin boğazını temizledi ve bakışlarımız ilk kez buluştu. "Winslow Covington, bu Emily Nelsen."

Emily Nelsen.

Muhabir.

Pekâlâ, lanet olsun. *Gittikçe daha iyi oluyor.*

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum," diye sahte bir gülümsemeyle yalan söyledim.

"Aynen," dedi ve Griffin'e biraz daha yaklaştı.

Griffin gerildi ancak uzaklaşmak için bir hamlede bulunmadı. Piç.

İhtiyar, "Masamıza gitsek iyi olur," dedi. "İyi günler, Griff."

"Size de." Bakışları bir an benimkiyle buluştu, sonra hızla geri çekti ve kapıya yöneldi.

Emily de peşinden koşturdu.

Bakma. Bakma.

Griffin sadece bir yatak arkadaşıydı. Sıradan bir kaçamak. Artık kesinlikle ama kesinlikle bitmiş bir kaçamak.

Seksi kaybetmiş olmanın ve dikkatimi dağıtacak bir şey olmamasının eksikliğinin yasını daha sonra tutabilirdim, bu yüzden Frank'in yanına gitmek için İhtiyar'ı takip etmeye başladım.

Kafenin ön duvarı tamamen pencereden yapılmıştı ve camın ötesinde, Main Caddesi vardı. Emily'nin, Griffin'in kamyonuna yürüdüğünü kaçırmak imkânsızdı.

"Lanet olası muhabir," diye mırıldandım. "Gerçekten mi?"

Griffin, onca insan arasında neden benimle tanışmadan önce adımı lekeleyen kahrolası muhabirle birlikte olmak zorundaydı?

Bakmamak için çabalamaktan vazgeçtim ve her hareketlerini izledim.

Griffin ona dönüp bir şeyler söylediğinde yüzündeki ifade sert olsa da bu pek bir anlam ifade etmiyordu. Yüzünde çoğu zaman böyle bir ifade olurdu.. Kahkahası ve gülümsemesi nadir bir durumdu. Yine de birkaç kez olmuştu. Benimleyken.

Emily'ye yaklaşarak bir şeyler mırıldandı. Emily'nin yüzündeki somurtkan ifade söylediği şeyden pek hoşlanmadığını gösteriyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona acınası, yalvaran bakışlar attı.

Griffin başını salladı, omuzları çökmüştü. Sonra, kamyonuna yürüyüp içeri girmeden önce ona küçük bir baş selamı verdi.

Griffin'in arkasından aceleyle yolcu kapısına gitti ve kafeye bakarak kendini beğenmiş bir sırıtışla arabaya bindi. Camdan baktığımı gördüğüne şüphe yoktu. Sürtük.

Geçen gece Griffin'in söylediği o meşhur söz neydi? *Bir Eden'a çarpmadan Quincy'de taş atamazsın.* Şu anda, bu Eden'a bir kaya atmayı umursamıyordum.

Griffin, park alanından çıkıp Main Caddesi'nden aşağı inerken gözlerimi kamyonetinden ayırdım.

"Şu kahrolası Nelsenlar," dedi İhtiyar.

"Kahrolası Edenlar," diye mırıldandı Frank karşılık olarak.

Lyla elinde tuttuğu üç su bardağı ile masaya gelmek için o ânı seçti. Yanakları kızarmıştı ve hem Frank'i hem de İhtiyar'ı duyduğuna emindim. Frank fark etmedi ama İhtiyar özür dilercesine gülümsedi. "Teşekkürler, Lyla."

"Rica ederim, Covie," dedikten sonra tezgâha geri döndü.

"Edenları sevmiyor musun?" diye sordum Frank'e. Bu durum göz önüne alındığında, Edan mekânında olması oldukça mantıksızdı.

“Ah, Lyla’yı seviyorum. Talia ve Eloise’i de. Yine de, Harrison ve Griffin’den pek hoşlanmıyorum. Bütün kasabanın kendilerine ait olduğunu düşünüyorlar.”

Sesinin tonuna bakılırsa, kıskandığı ortadaydı. Söz konusu hoşlanmamaktan daha fazlası gibi duruyordu ama ne olduğunu duymak da istemiyordum. En azından bugün.

Griffin, bana bir kere bile Quincy’nin sahibi olduğu izlenimini vermemişti. Ayrıca bana başka bir kadınla samimi olduğu izlenimini de vermemişti. Açıkça görülüyordu ki söz konusu belli bir Eden olduğunda, muhakeme gücünden yoksun kalıyordum.

Aman Tanrım.

Midem bulanmıştı.

Pazartesi günü saat ona kadar gelmemişti. İlk önce onunla mı buluşmuştu? Benim yatağıma girmeden önce onun yatağına mı girmişti?

“İyi misin Winnie?” diye sordu İhtiyar.

“İyiyim.” Başımı sallayarak suyumdan bir yudum aldım. “Yalnızca yoğun bir hafta geçirdim.”

“Karakolda işler nasıl gidiyor?”

“İyi.” İyi olacaktı. Eninde sonunda.

Belki de Griffin’le buradaki karşılaşmamızın bir anlamı vardı. Daha birkaç saat önce evdeki hayatımı nasıl düzenlemem gerektiğini düşünmemiş miydim? Griff sürekli aklımdaydı ve düzenli olarak akşamlarımı da istila ediyordu. Quincy’de bir hayat kurmam gerekiyordu. Yuvaya benzemesi gereken bir evim vardı. İş arkadaşlarımla kalıcı ilişkiler kurmak, ateşli bir kovboyla kısacık bir ilişki kurmaktan daha önemliydi.

Buraya iyileşmek için taşınmıştım. Yeni bir hayat kurmak için. Skyler’la ayrılmamızın yarattığı kalp ağrısını onarmak için. Griffin’le yatağa atlamak, bu hedeflerin hiçbirine ulaşmama yardımcı olmayacaktı.

Bitmek zorundaydı.

Bu akşam.

Bu gece geldiğinde, onu geri çevirecektim.

Yataktan sıçrayarak kalktım. Kalbim hızla çarpıyordu. Midem bulandı.

Yatak odasının duvarları griydi ama aklımda beliren sadece kırmızıydı.

Kan kırmızısı.

Banyoya koşarken odanın ortasına fırlatıp attığım ayakkabıma takıldım ve duvara çarpmaktan son anda kurtuldum. Bir elimle ağzımı kapatarak ayaklarımın üstünde durmayı başardım.

Tuvaletin kenarına eğilip, midem boşalana kadar öğürdüğümde dizlerim fayans zemine çarptı. Saçlarımı gözümün önünden çekerken gözyaşları yanağımdan aşağı süzölmeye başlamıştı. “Lanet olsun,” diye inledim yüzümü ellerimin arasına almadan önce.

Bir aydır gördüğüm en kötü kâbustu. Belki yıllardır gördüklerim arasında en kötüsü bile sayılabilirdi. Bu kâbusu daha önce de görmüştüm. Kazanın olduğu yerdeydim.

Babamın ezilmiş kolunu kaldırıma düşmüş hâlde bulduğum kâbustu. Annemin kafasının vücudundan ayrıldığını gördüğüm rüyaydı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Burnumdaki parçalanmış et, yanmış lastik ve kazınmış metal kokusunun gitmesini istiyordum. *Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey.*

Aklıma gelen ilk görüntü Lily Green’di. Vücudu Indigo Dağı’nın altındaki kayaların üzerinde paramparça hâldeydi.

Yine midem bulandı ama midemde kusarak çıkartacağım bir şey de kalmamıştı.

“Kahretsin.” Siyah beyaz noktalar oluşana kadar avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Kendimi yerden kaldırarak titreyen bacaklarımın üzerinde durdum ve ayaklarımı sürüyerek lavaboya gittim. Yüzüme su çarptıktan sonra dişlerimi fırçaladım ve ardından ışıkları açtım.

Evdeki tüm ışıkları.

Yatak odasından mutfığa giden yolda, gördüğüm her ışığı açtım. Fırının üzerindeki saate göre gece yarısıydı.

Ev sessiz ve sakindi. Odada yankılanan kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum. *Güm, güm.*

Bu gece tekrar uyumamın imkânı olmadığından kendime bir demlik kahve hazırladım. Elimde dumanı tüten bir kupayla yatak odama gittim ve düzenlemeye başladım. Kâbusu ve Griffin’i düşünmeyi reddederek kendimi önümdeki işe verdim.

Geçen hafta boyunca, benim yatağında uyuduğu her gece ben de düzenli bir uyku çekmiştim. Şanslı sayılırdım. Eğer burada olsaydı, hâlâ kâbusun etkisinde olduğumu görecekti. Ya da belki de bu kötü rüyalar en zayıf ânımı bekliyordu.

Bazen, beynimdeki görüntülerin kendilerine ait hastalıklı bir zihni varmış gibi geliyordu. Onlarla ne kadar çok savaşırsam, o kadar sert bir karşılık veriyorlardı. Buraya taşındığımdan beri gördüğüm her kâbus acımasızdı. Sanki yeni yastıklarına süzülüp üzerime atılmayı bekliyorlardı.

Elbette Griffin bu gece yoktu. Belki de muhabiriyle birlikteydi. Belki değildi.

Artık bir önemi de yoktu.

Bu gece aramızdakileri bitirmem için bana gelmemiştii ve sanırım bu kadarı yeterliydi.

Bu yüzden yalnız başıma evimi yerleştirmek için çalışmaya başladım. Çünkü olduğum şey buydu.

Yalnız.

10. Bölüm

Griffin

Winslow'dan uzak durmak için kendime koyduğum kısıtlama, kendi kendimi felce uğratmak gibiydi.

Son iki gecedir, neredeyse kendimi eve hapsedmişim. Elektronik postamdaki gelen kutum boştu, masam temizdi. Dün gece, yemekten sonra ona gitmeyi o kadar çok istemişim ki ahırdaki tezgâhları temizlemek için üç saat harcamışım.

Kendimi meşgul ediyordum.

Mesafemi koruyordum.

Tenim onun sıcaklığını arıyordu. Parmaklarım seğiriyor, elimi çaresizce saçlarının arasından geçirmek istiyordum. O uyurken ona o kadar çok sarılmak istiyordum ki bu düşünceyle birlikte kollarım ağrıyordu.

Mavi gözlerini özlemişim. Burnundaki çilleri özlemişim.

Geceler acımasızdı. Uykusuzdu. Gelgelelim gündüzler çok daha zordu. Öğlen olmuştu ve yapmak istediğim tek şey kamyonetimi geri döndürmek, şehre inmek ve nerede olduğunu bulmaktı.

Kendi kurallarımı çiğnemeyi reddettim.

Çiftlik de ailem de dikkatimin tamamına ihtiyaç duyuyorlardı. Başka bir şey için zamanım yoktu.

Böyle olmamalıydı. Hayatımda hiçbir kadını bırakmak için bu kadar çaba sarf etmemiştim. Özellikle de karşılıklı verilen hiçbir söz olmadığında. Kahretsin, üniversitedeyken aylarca çıkmama rağmen ayrıldığımızda, aklımdan daha kolay silinen sevgililerim olmuştu.

Öyleyse neden Winslow Covington aklımda takılı kalmıştı?

Güzelliği eşsizdi, zekâsı da en az zarif vücudu kadar çekiciydi. Yatak odasında verdiği tepkiler ve bedenlerimizin bir araya gelme şekli, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu fiziksel bir şey olmalıydı, değil mi? Kimya ve hormonlar mantığımla dalga geçiyordu fakat çıplak, yumuşacık teni aklıma geldiğinde kendimi yine sertleşirken bulmuştum. Son iki gündür olduğu gibi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım.

“Ne?” diye sordu kamyonumun yolcu koltuğunda oturan Mateo.

“Yok bir şey.” Elim boş ver dercesine salladım. “Bugün geldiğin için teşekkürler.”

“Elbette.” Geniş omuzlarından birini silkti.

Yirmi iki yaşında, tam olarak gelişmemişti. Ama gelişecekti. Eğer annemin yemeklerini yemeye ve bu yaz olduğu gibi çiftlikte çalışmaya, gelişen kaslarını çalıştırmaya devam ederse yakında benim kadar iri olacaktı.

Kardeşlerimden en çok Mateo’yla benziyorduk. Hepimizin aynı kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı ama Mateo ile ben, aynı burunla köprücük kemiklerini paylaşıyorduk. Onun âdemelması da tıpkı benimki gibi belirgindi. Bu Winn’e kadar pek düşünmediğim bir özellikti.

Özellikle ben onun vücuduna gömülmüşken dilini boğazıma sokmayı seviyordu.

Kahretsin. Neden onu düşünmeyi bırakamıyordum?

“Bugün için plan ne?” Mateo, kolunu açık pencereye dayadı. Çim ve toprak kokusu güneş ışığıyla birlikte havaya yapışmıştı.

Haziranda Montana’daki bir toprak yolda araba kullanmak yerine olmayı tercih edeceğim pek fazla yer yoktu.

Winslow’un yatağı zihnimi en üst sırayı almakla tehdit ediyordu.

“Indigo Dağı’na giden yoldaki çitleri kontrol etmek istiyorum. Conor başlamıştı ama... Biliyorsun.” Lily Green’den beri oraya kimseyi göndermeye cesaret edememiştim.

“Evet,” diye mırıldandı Mateo. “O nasıl?”

“Onu sıkı çalıştırıyoruz.” Çiftliğin diğer tarafında ve buradan mümkün olduğunca uzakta.

“Lily’yi her zaman sevmişti. Ayrılıklarının ardından bile. Hep en sonunda bir araya geleceklerini düşünmüştüm.”

“Çok üzgünüm.” Belirsiz bir gülümsemeyle ona baktım.

Lily, Mateo’dan bir yaş küçüktü ama Quincy Lisesi’nin öğrenci mevcudu düşünülürse birbirlerini iyi tanıyor olmalıydı.

“Onunla gerçekten bir süredir konuşmamıştım. Yine de her karşılaşmamızda bana gülümserdi. Kucaklaştık. Gerçekten tatlı bir kızdı. Sanki ayda bir gördüğün biri değil de yıllardır görmediğin kayıp bir arkadaşın gibiydi. Zorluklar yaşadığını bilmiyordum. Kimse bilmiyordu.”

Belki de yaşamıyordu.

Bu, içimde saklı kalmış düşünce o kadar hızlı ve sert bir şekilde zihnimde belirdi ki irkilmeden edemedim.

Şüphelenmek Winslow’un işiydi. Bunları beynime o yerleştirmişti ve şimdi, ne zaman Lily’nin konusu açılrsa, önceki varsayımlarım çöpe atılmış gibi geliyordu.

Ölümünde bilinenden fazlası mı vardı? Ya intihar etmediyse?

Winn, barlar arasındaki geçişlerimizde Lily'nin görüştüğü ya da ilişki yaşamış olabileceği bir erkek arkadaş arıyordu. Belki Lily yakın zamanda biriyle yatmıştı. Belki de o adam, onun kafasını karıştıracak bir şey yapmıştı. Ya da belki de Indigo Dağı'nda yalnız değildi.

Belki gerçekten daha fazlası vardı.

“Lily biriyle çıkıyor muydu?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla hayır. Onu ne zaman barda görsem, genellikle diğer kızların yanındaydı.”

Muhtemelen Winn'in, Koca Sam'de John'a sıraladığı kızlardı. Yerel kızlar. Mateo'yu tanıdığım kadarıyla, onlara ilgi gösterdiğini düşünmüyordum.

Küçük kardeşim de bu konuda benim yolumda ilerliyordu. Düzenli bir ilişkiyle ilgilenmiyordu ve turistler sabah uyandığında tek gecelikten daha fazlası olmak için onu taciz etmezlerdi.

Bu ona verdiğim bir tavsiyeydi.

Evet, tavsiye vermiştim ama buna kendim uymuyordum.

“Covie'nin torunuyla birlikte olduğunu duydum. Winslow,” dedi Mateo sırtarak. “Geçen hafta hız cezası aldım. Onu benim için sildirebilir misin?”

Winn'le buluşmalarımızı gizli tutabileceğimiz düşüncesi, suya batırılmış bir tuvalet kâğıdı gibi parçalara ayrılıp dağılmıştı. “Öyle değil.”

“Yatak arkadaşlığı mı?”

Bu tabir sinirlerimi öyle bir dokunmuştu ki direksiyondaki ellerim kasıldı. Söylediği yanlış sayılmazdı ama kara tahtaya sürtünen çivilerin kulağımı tırmalaması gibi rahatsız ediciydi. “Bunu nereden duydun?”

“Dün gece Old Mill'de Emily Nelsen ile karşılaştık. Nerede

olduğunu sordu. Ona muhtemelen evde olduğunu söyledim ve sonra o, senin nasıl aynı anda Winslow Covington'ın da evinde olabileceğine dair bir yorum yaptı."

"Lanet olası Emily." Başımı salladım.

Son iki gündür Winslow'un evinden kaçmamın sebebi oydu ama görünüşe göre pek bir faydası dokunmamıştı.

Çarşamba günü öğle yemeğinde Lyla'nın sandviçlerinden almak için Eden Cafe'ye gittiğimde onu Emily ile konuşurken görmüştüm. Ona karşı kibardı. Doğrusu Lyla her zaman nazik biri olmuştu. Belki de benden daha zeki olduğu için böyleydi. Dostlarını yakın düşmanlarını yeşil önlüğünün kıvrımları kadar yakın tutuyordu.

Emily, Lyla'ya asla kaba davranmamıştı ve liseden aynı yıl mezun olmuşlardı. Bir ara belki de arkadaşlardır, diye düşünmüştüm ama pek dikkat ettiğim de söylenemezdi. Ardından

bir yıl önce, bir gece her şeyi batırarak Emily'yi becermişim ve o zamandan beri tek yaptığı Lyla'nın etrafında dolanmaktı.

Kız kardeşim akıllıydı. Emily'nin neden kışını öptüğünü biliyordu.

Kız kardeşimi ziyaret ettiğimde, onların masasına oturmak gibi bir hata yapmışım. Bu çok bilgilendirici olmuştu. Emily, kafedeki herkes hakkında dedikodu yapmakla kalmamış, aynı zamanda kamyonetimi Winslow'un evinde üç gece üst üste gördüğünü de söylemişti.

Tahmin etmeliydim. Lanet olsun, tahmin etmem gerekiyordu. Nasıl olmuştu da Emily'nin o mahallede yaşadığını unutacak kadar aptal olabilmişim? Elbette aracımı tanıyacaktı. İhtiyacım olan son şey Quincy'nin etrafında dedikoduların yayılmasıydı. Winn'in de ihtiyacı olan son şey buydu.

O yüzden uzak durmuştum.

En akıllıca karardı. İkimiz için de.

Winn şu anda yeterince savaş veriyordu. Karakolda. Toplumda – Emily’nin makalesi sağ olsun. Dedikodu kazanıyla da savaşmasına gerek yoktu.

“O iyi bir polis,” dedim Mateo’ya. “Bence şeflik pozisyonu için doğru bir seçimdi.”

Winn’e bir yabancı olduğu için yaptığım onca boktan şeye rağmen buraya uyum sağlıyordu. İşini ciddiye almıştı ve iyi bağlantıları vardı. Frank Nigel ile olan dostluğu beni heyecanlandırmasa da.

O pislik gidip kendini becerebilirdi. Hayatım boyunca sebepsiz yere ailemle bir sorunu olmuştu. Lyla’nın kafesinden bir latte alır, Lyla rahatsız olana kadar onunla flört eder, sonra Yelp’e boktan bir inceleme bırakırdı. Knox’un The Eloise’deki restoranına uğrar ve dinleyen herkese yemeğin vasat olduğunu söylerdi.

Hepimizin arkasından konuşurdu – Buna ben ve babam da dahildi. Yüzümüze karşı konuşmaktan çekinmezdi. En azından şehirde birbirimize rastladığımızda numara yapmayı bırakmıştı. En son elimi sıkmaya çalıştığında, o orospu çocuğuna hiç ihtiyacım olmadığını açıkça belirtmiştim.

Frank’in Covie ile olan dostluğu, uzun süreli belediye başkanımızın kara lekesiydi. Nasıl bu kadar iyi arkadaş olduklarını hiç anlamıyordum. Komşuluk bağı olduğunu düşünüyordum ve Winn’in , Frank’in zehirli sözlerini dinlemediğini umuyordum.

Mateo ve ben yol boyunca devam eden hendeğin kenarına ulaştığımızda köşe direğinde gevşek bir tel sarktığını fark ettim. Kamyoneti park ettim, koltuktan bir çift deri eldiven aldım ve yüzümü güneşten koruması için şapkamı taktım. Sonra kardeşimle dikenli telleri onarmak için işe koyulduk.

İki saat sonra yolun yarısını geçmiştik.

“Daha fazla çöp.” Mateo, uzun çimenlerin üzerinde duran bir jant kapağını aldı. Bu mülkü aldığımdan beri paslanmış hurdaları ve eski parçaları topluyordum. Ambarın etrafına dağılmış hâlde bırakılan tüm eski arabaları alıp götürmek için Missoula’ya bir ay boyunca sürekli gidip gelmek zorunda kalmıştık.

“Sadece kamyonetin arkasına at. Yemin ederim ki buranın eski sahipleri, beni sinirlendirmek için koca bir araba galerisini söküp parçalarını buraya saçmışlar.”

“Çit çakmaktan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Mateo, çit pensesini alırken. Güldüm. “Bu, çiftçi olmanın bir parçası.”

“Bu, senin bir parçan.”

Bu çiftlik şimdiye kadar istediğim tek şeydi. Çocukluğumdan beri burada yaşayıp burada öleceğimi biliyordum. Kalbim toprağa ait, ruhum toprağa bağlıydı. Planlı bir çalışma günü bana huzur verirdi.

Botlarım kir içinde olduğunda çok kolay mutlu olabildiğim için kendimi şanslı bir adam olarak görüyordum. Bu bir iş değildi. Bu bir tutkuydu. Bu benim özgürlüğümüdü.

Kardeşlerim çiftliği severdi ama çiftçilik, onların hayali değildi.

“Ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?” diye sordum. Dokuz yaş büyük olduğum için kendimi genellikle bir kardeşten çok bir amca gibi hissediyordum. Benim Briggs’e gittiğim gibi o da tavsiye almak için bana gelirdi.

“Hayır.” Yeni bir teli, çelik bir çit direğine tutturmak için bir klipsi kıvrırırken inledi. “Bilmiyorum. Ama bunu istemiyorum.”

“Çiftlikte çit çakmak dışında yapılacak başka şeyler de var.”

“Bu her zaman senin olayındı.”

“Sadece benim olmak zorunda değil.”

“Biliyorum. Bunun bir parçası olmak isteseydim, bunu gerçekleştirecektin. Ama ben sadece... Yapamam. Ve henüz ne istediğimi bile bilmiyorum. O yüzden çözene kadar hem burada hem otelde çalışacağım.”

“Teklifim her zaman geçerli.”

“Teşekkürler.” Başını salladı ve az önce düzelttiğimiz bölümden geri çıktı. Lastiklerin çakıllarda çatırdayan sesi havayı doldururken omzumun üstünden arkaya baktı.

Briggs’in kamyoneti bize doğru gelirken arkama döndüm. Amcam direksiyonun başındaydı ve onun arkasında, pencereye dayalı, iki tüfek vardı.

“Neden turunculara* bürünmüş?” diye sordu.

“Lanet olsun.” Bacağımı çitten geçirmek için üstteki teli aşağı ittim, sonra Briggs kenara park ederken Mateo’yla yola doğru yürüdüm.

“Merhaba çocuklar.”

“Merhaba Briggs.” Kapısına yaslandım. “Bugünkü planın ne?”

Başparmağıyla tüfeklerini işaret etti. “Indigo Dağı’nın altında avlanmayı düşündüm. Dün bir katır geyiği** sürüsü gördüm. Önümüzdeki birkaç hafta içinde kar yağmadan daha fazla kurutulmuş et yapmak iyi olur.”

“Bu ne boktan bir şey,” diye mırıldandı Mateo.

İç çekerek babamın bunu görmezden gelmeyi bırakmasını isterdim. Bu, giderek sıklaşıyordu. “Briggs, henüz av mevsimi değil.”

“Ekim ayındayız.”

“Hazirandayız.”

* Güvenlik rengi olarak da bilinir. Tüfekte yapılan avcılıkta diğer renklerle kontrast oluşturduğu için turuncu renk seçilir. —ç.n.

**Güney Amerika’ya özgü bir geyik türü. —ç.n.

“Hayır değiliz.” Kaşlarını çattı. “Senin sorunun ne? Ekim ayındayız.”

“Hazirandayız.” Arka cebimden telefonumu çıkardım ve takvimimi açarak gösterdim.

“O lanet telefonlara güvenmediğimi biliyorsun.” Kahkaha attı. “Dalga geçmeyi bırak, Griff.”

Yüce İsa. “Şu anda ava çıkamazsın, Briggs. Mevsimi değil.”

“Bana, kendi çiftliğimde ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme.” Sesi yüzüne yayılan kırmızılıkla eş zamanlı olarak yükseldi. “Lanet olsun size. Sahibiymişsin gibi bu alanın her yerini yönetmeye çalışıyorsun. Kaç yıldır burada çalışıyorum! Burası benim yerim. Bana ve kardeşime ait. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum.” Ellerimi kaldırdım. “Sadece etrafına bir bak. Sana ekim gibi mi görünüyor?”

Çayırlardaki yeşil çimenlere ve kır çiçeklerine doğru bakarken alnı kırıştı. “Ben, şey...”

Briggs, direksiyona bakarak uzaklara daldı. Sonra bir anda elini kaldırdı ve direksiyona vurdu. “Kahretsin.”

Gerildim.

Mateo irkildi.

“Kahretsin!” Briggs, konsola başka bir darbe indirerek tekrar kükredi.

Ondaki bu ani patlama gerçek amcamdan— nazik ve sakın doğasından— o kadar farklıydı ki tepki vermem biraz zaman almıştı. Hayatım boyunca bağırdığını hiç görmemiştim. Bir kez bile. O ve babam bu yönden birbirlerine çok benzerlerdi. Her ikisi de her zaman öfkelerini dizginlemeyi başarabilmişti. İkisinin de atlarla ve çocuklarla arasının bu kadar iyi olmasının nedeni buydu.

Bu adam benim amcam değildi.

Bu öfkeli, sinirli adam aklının kayıp gitmek üzere olduğunu fark etmişti.

Üstelik bu konuda yapacak bir şey yoktu.

Elimi omzuna koydum. “Okçuluk mevsiminin çok yakında olduğunu biliyorsun. Muhtemelen evde takvimine bakarken günleri karıştırmışsındır. Bu bana da her zaman oluyor.”

Başını salladı, gözleri odağını çoktan kaybetmişti.

Mateo’yla birbirimize baktık. Konuşmak için ağzını açtığı anda başımı sallayarak onu susturdum. Şimdi soruların sırası değildi, daha sonraya da kalabilirlerdi. Babamla, Briggs’in akıl sağlığı hakkında yapılacak başka bir konuşmayla birlikte.

“Susadık ve bugün suyu yanımıza almayı unuttuk,” diye yalan söyledim. Kamyonetimdeki erzak dolabı doluydu. “Hızlıca bir şeyler içmek için senin evine gelmemizin bir sakıncası var mı?”

Briggs cevap veremedi. Mateo önünden dolaştı ve amcamın kamyonetinin yolcu tarafına geçti. “Orada görüşürüz.”

Çitin etrafından dönüp kendi kamyonetime binmeden önce amcamın kamyonetini geri çevirip çakıllı yoldan aşağı inmelerini bekleyerek başımı salladım. Onları Briggs’in kulübesine giden dağ yolunun yarısında yakaladım. Kulübeye vardığımızda Briggs kamyondan indi ve turuncu şapkasını çıkarttı. Neden taktığı konusunda kafası karışmış gibi başını salladı, sonra Mateo’yla beni içeri yolladı.

Daha önce sahip olduğu öfkenin sebebi her neyse, yok olmuş gibiydi.

“Dağda işler nasıl?” diye sordum Briggs’in yuvarlak yemek masası sandalyelerinden birine yerleşirken.

“İyi. Emeklilik monotonlaşıyor. Ama epeyce yürüyüş yaptım. Formda kalmaya çalışıyorum.”

“Hangi yollarda yürüdün?” diye sordu Mateo suyundan bir yudum almadan önce.

“Çoğunlukla Indigo Dağı civarında. Zorlayıcı bir yer ama yerinde sayarak kazanamazsın.”

Bugün tepeden ikinci kez bahsetmişti. On yıl önce, muhtemelen buna çok fazla takılmazdım. Ama şimdi, o üç kızdan sonra... Pek çoğumuz oraya gitmeyi bırakmıştık.

Yaşadığımız trajedi, oranın güzelliğini karartmanın bir yolunu bulmuştu.

“Orada başka birini gördün mü?” Sorumun altında Winslow’un şüpheleri vardı.

“Hayır. Her zaman tek başıma oluyorum. Neden?”

“Sadece merak ettim.”

Briggs birini görmüş olsaydı, hatırlar mıydı?

Sularımızı bitirdik ve bardakları lavaboya götürüp bıraktım.

Briggs, evin etrafındaki çimleri budamakla uğraşmıştı. Topladığı kurumuş yapraklar minik bir tepe oluşturmuştu. Sebze filizleri zengin, kara topraktan çimlenmeye başlamıştı. Etrafında üzerinden atlayıp, mahsullerini yememelerini umduğu iki metrelik bir geyik çiti, çitin yanında da her biri kirli ve yakut kırmızısı çiçeklerle dolu bir çift kovboy çizmesi vardı.

“Çizmelere bayıldım, Briggs. Zekice.”

Gülerek koltuğundan kalktı ve gelip yanımda durdu. “Ben de zekice olduğunu düşünmüştüm. Oldukça güzel bir çift çizme ama benim büyük ayaklarıma göre çok küçük. Bir süre önce patikada buldum. Atmak için fazla güzel olduğunu hissettim, bu yüzden onları saksılarıma dönüştürmeye karar verdim.”

Midem düştü. “Onları buldun mu?”

“Evet. Avlanmak için dışarı çıkmıştım.”

“Nerede?”

“Ah, bilmiyorum. Buradan çok uzakta olmayan bir patikada.”

Büyük olasılıkla Indigo Dağı’ndaki patikadan bahsediyordu. Çünkü kahverengi deri kumaş boyunca pembe dikiş vardı. Pembe dikişli bir sürü erkek botu vardı ama burun kısmının narin kare ucu ve topuk kemeri... Bunlar kadın botlarıydı.

Winslow, Lily Green’in ayakkabılarını arıyordu.

Ve İçimdeki his onları bulduğumu söylüyordu.

“Gitsek iyi olur,” dedim Mateo’ya dönerek. “Su için teşekkürler, Briggs.”

“Her zaman uğrayabilirsin. Burada yalnızlık çekiyorum.”

Başımla onayladım, boğazıma bir yumru oturmıştu. “Hey, bir süreliğine o çizmeleri ödünç almamın sakıncası var mı? Annem de kendine böyle bir şey yapmak isteyebilir.”

“Hiç de bile. Eğer hoşuna giderse tamamen onun olabilir.”

“Teşekkürler.” Botları alıp evden çıktım.

Tozlu olsalar da yeni gibilerdi. Briggs’in çiçek koyduğu deri kısmı ve tabanı sertti. Üzerinde tonlarca parmak izi bırakmamayı umarak bağcıklarının her birine parmağımı soktum, sonra onları kamyonetime götürdüm.

“Briggs amca berbat durumda.” Biz yola çıkarken Mateo uzun bir nefes verdi. “Buradaki tüm yol boyunca bana Griffin deyip durdu.”

“Babamla konuşacağım.” *Tekrar.*

“Büyükbabamın yaşadığı şeyi mi yaşadığını düşünüyorsun?”

Başımı salladım. “Evet, öyle düşünüyorum.”

“Peki ne olacak?”

“Bilmiyorum.” Ama babam en sonunda bir şeyler yapmazsa devreye girecek ve yapılması gerekeni ben yapacaktım.

Briggs’in bir doktora görünmesi lazımdı. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyordu. Belki ilaç yardımcı olurdu. Belki de olmazdı.

Bizi annemle babamın evine geri götürerek Mateo'yu dükkâna bıraktım. "Geliyor musun?"

"Hayır, şehre gitmeliyim." Uzak kalma kararımı paramparça ettiği için Briggs'i suçlayabilirdim.

Ama dürüst olmak gerekirse, kararlılığımın kırılması zaten an meselesiydi.

"Peki." Mateo, arka koltuktaki çizmeleri işaret etti. "Bunları içeri götürmemi ister misin?"

"Hayır. Onlar annem için değil."

Winn içindi.

11. Bölüm

Winslow

“Burada ne işin var? Ve neden botlarında çiçekler var?”

Griffin, her birinin tepesinden sardunyalar çıkan botlarla ofisime girdi. Masama baktı, onları koymak için boş bir yer arıyordu. Hiç boş yer yoktu.

“Burası temizdi,” diye mırıldandım, klasörleri ve kâğıtları karıştırırken. Boğuştüğüm karmaşa geri dönmüştü. İşte hayatımın özeti.

Her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşündüğüm an, karmaşa yeniden gizlice hayatıma giriyordu.

Tıpkı Griffin gibi.

Son iki günü ilişkimizin sona ermesini kabullenmeye çalışarak geçirmiştım. İyiydi. Güzel bile denilebilirdi. Doğru karardı. Griffin’i arkamda bırakmanın ve bu işe odaklanmanın zamanı gelmişti.

Quincy’de olmamın sebebi buydu, değil mi? Akşamlarımı dışarıda kasabada dolanarak ve yatak odamda nasıl orgazm ede-

ceğini bilen muhteşem bir adamla kilitli olmadan geçirmeliydim. Onunla geçirdiğim haftaları aklımda, önümüzdeki on yıl boyunca toz içinde kalacakları bir rafa sıkıştırmıştım.

Gelgelelim o elinde çiçeklerle ofisimin kapısından girmişti ve birdenbire tek istediğim daha fazlası olmuştu.

Daha fazla gece. Daha fazla hafta.

Daha fazla...

Botları masanın üzerine bıraktıktan sonra dirseklerini dizlerine dayayarak boş bir sandalyeye oturdu. Şapkasının altından yukarıya baktığında, mavi gözlerinde görmeye alışkın olduğum parıltının olmadığını fark ettim. Yıpranmış görünüyordu, dünyanın yükü o geniş omuzlara yüklenmiş gibiydi.

Bu ziyaret benimle ilgili değildi, değil mi? Bu bir özür değildi ve bu çiçekler her neyse, yatağıma geri dönmesi için bir hediye değildi.

Bekleyerek ona biraz zaman verdim. İnsanlar genellikle nefes almaları için bir dakika verdiğinizde konuşmaya başlardı.

“Amcam. Briggs.”

“Willie’nin Yeri’ndeki bunama hastası.”

Başını sallayarak onayladı. “Bu botlar evindeydi. Onları bir yerde bulduğunu söyledi. Indigo Dağı civarında yürüyüş yaparken.”

Vücudum gerildi. “Ne zaman?”

“Emin değildi. Baskı yapmadım. Onları bulmuş ve çiçek saklılarına dönüştürmüştü.”

Muhtemelen bulabileceğim tüm kanıtları silmiş olması dışında eşsiz bir fikirdi.

Kıvrımlı derideki desenler, karmaşık pembe ve mercan dikişleriyle kadın çizmesiydi.

Griff, “Onlara dokunmamak için elimden geleni yaptım,” dedi.

Masadan telefonumu aldım ve çekebildiğim her açıdan birkaç hızlı fotoğraf çektim, ardından karakolun içinde ilerleyerek Griffin'i koltuğunda tek bıraktım. "Allen."

Masasından başını kaldırdığında onu ofise davet ettim.

"N'aber, şef?" Başını sallayarak Griffin'e selam verdi. "Griff."

"Bu çizmeler Indigo Dağı'nda bulundu," dedim. "Çiçekler olmadan. Çiçekleri çıkarıp kanıt olarak kataloglar mısın? Parmak izi alıp ne bulacağımıza bakalım. Ama sanırım bunlar Lily Green'in."

"Anladım. Annesini onun olup olmadığını teyit etmesi için kontrol etmemi ister misin?"

"Lütfen."

Allen ofisten çıkıp elinde iki kanıt torbasıyla geri geldi. Her birine birer çizme koymasına yardım ettikten sonra çıkarken kapıyı arkasından kapattım.

"Amcanı ziyaret edeceğim," dedim Griffin'e sandalyeme dönerken.

"Gideceğini tahmin etmiştim." Griffin ayağa kalktı ve köşedeki kitaplığa doğru yürüdü.

Onu görmenin bu kadar güzel hissettirmesinden nefret ediyordum. Solmuş kot pantolonu, güçlü uyluklarını sararak kıcının kıvrımına göre şekil almıştı. Giydiği tişört, bütün sabah dışarıda çalışmış gibi tozluydu.

Sabunu ve terinin kokusu odayı doldurdu. Dün çarşaflarımı yıkayarak onu yatağımdan silmiştim. Şimdi bu karardan pişman olmuşum çünkü bu koku sarhoş ediciydi.

Orta raftan çerçeveli bir fotoğraf aldı. "Bu kim?"

"Cole."

"Cole." Gözleri kısıldı. "Başka bir eski sevgili mi?"

“Bir danışman. Bozeman’da birlikte çalıştık. Ayrıca benim ustamdı.”

Fotoğrafta Cole ve ben, ders aldığım şehirdeki dövüş kulübünde beyaz karate forması giyerek birlikte duruyorduk. Bozeman’da dedektifliğe terfi ettiğim zaman Cole, dövüş sanatları öğrenmemi önermişti. Sadece formda kalmanın bir yolu olarak değil aynı zamanda kendimi korumam içindi.

“Siyah kuşağın var.”

“Evet.”

“Ve bunlar da ailen.” Yan raftaki fotoğrafı işaret etti.

Soru değildi, sanki onları daha önce görmüş gibi söylemişti.

Polis akademisinden mezun olduğum gün, annem ve babam yanımdaydı. Siyah bir üniforma giymiş ve şapka takmışım. Üçümüzün yüzündeki gülümseme de göz kamaştırıcıydı.

“Baban Covie’ye benziyor,” dedi. “Onu daha önce kasabada görmüştüm. Sen de annene benziyorsun.”

Bunun nasıl bir iltifat olduğunu bilemezdi. Annem, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. İçi de öyleydi, dışı da.

Onlar öldükten bir süre sonra fotoğraflarını depoya kaldırmışım. Onları zamanın içinde donmuş, gülerek, gülümseyerek ve mutlu görmek çok zordu. Yatak odama girer, raftaki fotoğraflarını görür ve gözyaşlarına boğulurdum. Ama sonra kâbuslar başlamıştı, bu yüzden fotoğrafları geri koymuştum. Çünkü onları görmek, özlemek canımı acıtsa bile bu acıyı, ölümlerini milyonlarca kez görmekten daha fazla tercih ederdim.

Griffin raftaki son fotoğrafa geçti, İhtiyar’la balık tutarken çekilmiş bir fotoğraftı. Liseli yaşlardaydım. “O zamanlar daha fazla çilin varmış.”

“Yazları güneşten dolayı artıyordu. Bu fotoğraf, her gün güneş kremi sürmeden önceydi.”

Homurdandı, ardından bir kez daha öne eğilerek yerine oturdu. Gözleri masamın kenarına sabitlenmişti ve bir kez daha o hazır olana kadar bekledim. “Hâlâ Lily’nin ölümünün intihar olmayabileceğini düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Günler geçmişti ama içimdeki huzursuzluk hâlâ yerli yerindeydi ve mantığım sesini yükseltmeye başlamıştı. İntihardan başka bir şeye işaret eden hiçbir kanıt yoktu. Bir noktada, peşini bırakmak zorunda kalacaktım.

Belki botlar yardımcı olabilirdi.

Belki olmazdı.

Griffin bakışlarını kaldırdığında gözlerinde çaresizlik vardı. Sanki başka bir cevap vermeme ihtiyacı varmış gibi bakıyordu.

“Hâlâ tam oturmayan bir şeyler var,” dedim. “Kim olduğu fark etmeksizin, onu tanıyan biriyle konuştuğumda sadece şok olduklarına tanık oluyorum. Arkadaşları. Ailesi. Onun zorluklar yaşadığına dair kimsenin bir fikri yokmuş.”

“Evet, benim duyduklarım da aşağı yukarı böyle.”

“Bu, yaşadıklarını saklamadığı anlamına gelmez. Akıl sağlığı genellikle iyi saklanan bir sırdır. Ama güvendiği bir kişiyi bulmayı beklerdim.” Ya böyle bir kişi yoktu ya da henüz bulamamıştım.

Eğer öyle birisi varsa, muhtemelen Lily’nin ölümünden önce yanındaki kişi oydu. En azından ben bundan şüpheleniyordum.

Onun olduğunu varsayarsak, belki o çizmeler bahçe dekoruna dönüştürülmemiş ve tüm parmak izleri silinmemiş olsaydı bir ipucu verebilirdi.

“Çizmeleri getirdiğin için teşekkürler.”

“Daha fazla başını ağrıtmayayım.” Ayağa kalktı ve kapıya doğru bir adım attı.

“Griff,” diye seslendim, dönmesini bekleyerek. Omuzlarımı ve sırtımı dikleştirdim.

Sormak üzere olduğum sorudan nefret ediyordum. “Başka bir kadınla mı yatıyorsun?”

“Pardon?” Çenesini sıktı.

“Çarşamba günü gördüğüm o kadın. Emily.” Muhabir. “Yatıyor musunuz?”

Ellerini yumruk yaparak kalçalarına yerleştirdi.

“Korunmuş olsak da onlar tam koruma sağlamıyor. Doğum kontrolü için ilaç alıyorum ama gerekirse test yaptırmak için bilmek istiyorum.”

Griffin, kaşlarını kaldırdı sonra iki uzun, sert adımla yanıma gelerek ellerini masaya dayadı. O kadar aşağı eğildi ki bakışlarındaki öfke, bana sıcak hava dalgası gibi çarptı. “Aynı anda iki kadınla yatmam.”

Ciğerlerimdeki hava rahatlamayla boşaldı. Şükürler. Olsun.

Bu ilişkiyi bitirmek en iyisiydi ama bu karar tam olarak duygularıma yansımamıştı. Griffin ve sarışın *Emily*’yi ne zaman hayal etsem, kıskançlık beni saatlerce yiyip bitiriyordu.

“Ben öyle bir adam değilim,” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

“Tamam.”

“Hiç de *tamam* değil. Bu soruyu bana sormamalıydın.”

“Eh, Eden Cafe’de oldukça rahat görünüyordunuz.”

“Ona dokundum mu?”

“Hım...” Emily dokunmuştu. Ama Griffin ona dokunmamıştı, değil mi?

“Hayır, ona dokunmadım. Onu öptüm mü?”

Sertçe yutkundum. “Hayır.”

Sinirliydi. Gerçekten çok sinirliydi ve sinirden çıldırmış hâli hoşuma gitmişti. Karakteri sorgulaniyordu ve iyi adamlar için

düzgün bir kişilikten başka hiçbir şey önemli değildi. “Hayır, çünkü kadınları kullanmam. Anladın mı?”

“Açık ve net.”

“Güzel.” Masayı ittikten sonra ofisten dışarı fırladı. Koridor-da yankılanan ayak sesleri benim kalp atışlarım kadar sertti.

Dış kapının açılıp kapandığını duyana kadar nefes almadım. Sonra dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

Muhabirle aralarında hiçbir şey olmamıştı. Sandalyeye yayılmadan önce rahatlayarak derin bir nefes aldım. Griff’e kızarak geçirdiğim günler bir hiç içindi. Belki de ona güvenmem gerekirdi.

Bu sonuca varmış olmamın tek sorumlusu Skyler’dı. Beni seveceğine, eşim olacağına, dostum olacağına söz veren adam tarafından ihanete uğramak iz bırakmıştı.

Griffin, Skyler değildi. Karşılaştırılamazlardı. .

Griffin dürüst ve düzgündü. Ayrıca klitorisimle neler yapacağını çok iyi biliyordu. Bilgisayar faremi hareket ettirip işe geri döndüğümde gülümseme hâlâ dudaklarımdaydı. Belki yarın masamın yüzeyini tekrar görebilirdim.

Ve belki de Griffin’i kasabada bir daha gördüğümde ona taş atmak istemezdim.

Şarap şişemdeki mantar tıpayı çıkarttığım anda birisi kapıma vurdu. Basit bir vurma değildi. Tam anlamıyla çekiç gibi yumrukluyordu.

Bu kasabada sadece bir kişi kırmızı kapımı yumruklar gibi çalardı.

Bardağımı doldurdum, sonra elime alarak kapıya yöneldim. “Kapı zilim var.”

Griffin, kaşlarını çattı. Açıkçası, koca bir öğleden sonra ve akşam, karakoldaki sinirini azaltamamıştı. “Peki, ya sen?”

“Ben mi?” Şarabımdan bir yudum aldım ve o ters ters bakarken dilime keskin, güçlü tadın dolmasına izin verdim.

“Başka biriyle yatıyor musun?”

Neredeyse yudumlarken boğuluyordum. “Hayır.”

“İyi.” İçeri girerken o iri vücut beni kenara çekilmeye zorladı.

Kapıyı arkasından kapattım ve oturma odasına girip etrafa bakınırken onun peşinden gittim.

“Kolileri boşaltmışsın.”

“Büyük bir kısmını.”

“Mobilyaların nerede?”

“Sipariş sırasında.” Tıpkı yatağımın da olduğu gibi.

Sipariş ettiğim her şey gecikmişti, bu yüzden sahip olduğum tek şey kanep ve sehpaydı. Kutularda bulunan kitaplar duvarın önünde yığılmıştı. Televizyon yerde duruyor ve ünitesini bekliyordu. Yıllar boyunca topladığım biblolar ve sanat eserleri açılıp bir kenara bırakılmış, dün kargoya verilen kitaplığa yerleştirilmeyi bekliyordu.

Yatağımın yanı sıra gelen tek mobilya çalışma masamdı. Dün gece saat ikide uyandıktan sonra monte etmiş, sonra da sabahın erken saatlerini ev ofisimi kurmakla geçirmiştım.

Griffin hepsini inceleyerek kanepeye gitti ve oturdu.

“Bir kadeh şarap ister misin?”

“Olur.”

Bardağımı ona uzattım ve dudaklarına götürmesini izledim. Sonra mutfığa gittim ve kendime bir bardak daha doldurdum.

Oturma odasına döndüğümde beyzbol şapkasını çıkarmıştı ve parmaklarını saçlarının koyu tutamları arasında gezdiriyordu. “Emily kamyonetimi dışarıda park hâlinde görmüş.”

“Bu ne anlama geliyor?” Kanepede yanına oturdum ve bacaklarımı altına kıvrıarak oturdum. İşten sonra, koşuya çıkma niyetiyle tayt ve tişört giymiştim ama koşu yerine bu şarabı seçmiştim.

“Yaklaşık bir yıl önce tanıştık,” dedi. “Daha fazlasını istedi. Ben istemedim. Benim hatamdı ama olmuştu işte. Tam olarak neyin ne olduğunun farkındaydı. Tek seferlik bir şeydi. Bu konuda sorunu olmadığını söylemişti. Ama sonra...”

“Değişti.”

“Emily boşboğaz biridir. Ailesi, büyükbabanı pek sevmiyor.”

“Evet, anlattı.” Yıllar önceki bir küçük kasaba draması yüzünden. “Benim hakkımda yazdığı makaleye göre bu oldukça bariz.”

“Bizden bahsederse başkaları da konuşur.”

“Ah. Ve insanların bilmesini istemiyorsun.” Harika. Sanki buraya taşındığımdan beri egom yeterince darbe almamışım gibi. Önce karakol, şimdi de de Griffin.

“Öyle değil, Winn.”

“Önemli değil.” Önemliydi. Çok önemliydi. Uzun ve o anda gerekli olan bir yudum şarap içtim, keşke o koşuya çıksaydım ve tüm bu konuşmayı kaçırmış olsaydım diye düşünmeden edemiyordum.

“Hey.” Griff uzanıp bardağı dudaklarımdan ayırdı. “İnsanlar benim hakkımda konuşursa bu sikimde bile olmaz. Kahretsin, zaten konuşuyorlar ama senin hakkında konuşmalarını istemiyorum. Benimle takıldığını ve işine konsantre olmadığını ya da babamın, seni işe alma sebebinin ilişkimiz olduğunu söylemelerini istemiyorum. İnsanların seni polis şefi olarak görmesini istiyorum. Yeternekli bir polis olarak. Yatağımı ısıtan kadın olarak değil.”

“Ah.” Kalbim o kadar kabarmıştı ki canım yandı. Benim itibarımı umursadığını bilmiyordum. Benim... Bir yabancının. “Senin yatağında hiç yatmadım.”

“Hayır, yatmadın. Ama bu önemli değil. İnsanlar konuşacak. Kendi versiyonlarından bir gerçek uyduracaklar.”

Bu, babamın her zaman lanet ettiği küçük kasaba hayatıydı. Liseden sonra Quincy’den ayrılmasının nedeni buydu.

İnsanlar gerçek veya kurgu fark etmeksizin kendi fikirlerini üretirlerdi. Sırf Emily Nelsen’in dedikodusu en eğlencelisi olduğu için dünyadaki tüm Emily Nelsenlere inanırlardı. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve dedikodu kazanına düşmek korkusuyla yaşamak beş yıllık planımda yer almıyordu.

“Umurumda değil.” Omuz silktim. “Ayrıca, zaten ağzını açtığını tahmin ediyorum.”

“Oldukça.”

“O zaman bitmiş demektir.” Bir yudum daha almak için bardağımı kaldırdım ama dudaklarıma ulaşmadan Griffin bir kez daha beni durdurdu, bu sefer tamamen elimden aldı.

Bardağımı kendisinininkiyle birlikte yere koydu, sonra bir elini bileğime doladı ve beni kanepeden kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?”

Kolları sırtıma dolandı ve beni göğsüne bastırdı. “Eğer insanlar bizim seks yaptığımızdan bahsedeceklerse, biz de seks yaparız.”

Gülümsedim ve dudaklarını benimkilere değdirdiğinde, zevkle inleyerek onu ağzıma aldım. Ah, onu nasıl özlemiştim. Kabul etmek istediğimden daha fazla.

Beni yerden kaldırdığında, geniş omuzlarına tutunarak bacaklarımı kalçalarına doladım.

Dillerimiz birbirine dolanmış hâlde bizi yatak odama kadar götürdü ancak eşikten geçerken duraksadı. “Bu oda aynı değil.”

Bacaklarımı çözdüm ve ayak parmaklarım yere değdi. Duvarlara itilen bavullar artık yoktu. İçindekiler asılmış, katlanıp rafa konmuş ya da kirli sepetine atılmıştı. Bir zamanlar taşıdık-

ları giysilerle birlikte bavullar da dolabıma özenle yerleştirilmişlerdi. “Eşyalarımı boşalttım.”

“Bütün evi mi?”

“Evet.”

Cevabımda daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi beni inceledi. Bakışlarının yoğunluğu altında kıvrınmamak çaba gerektiriyordu. Ama geceleri neden uyuyamadığımı tartışmanın zamanı değildi.

Bir elimi sert göğsüne doğru kaldırdım ve pürüzsüz, pamuklu gömleğinin üzerinde gezdirdim. Griff elimi geniş avucunun altına sıkıştırdı. “Beni özledin mi?”

“Sen, beni özledin mi?”

“Evet.” Boşta kalan elini göğsüme koydu ve boynuma gitmeden önce mememin üzerinde gezdirdi. Elleri o kadar büyük ve parmakları o kadar uzundu ki dokunuşu boğazımda ensemeye kadar uzuyordu. Ani bir hareketle beni kendine çekti, ıslak ve sıcak ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Kotuna uzandım, düğmeyi ve fermuarı açabilmek için elimi kaydurdım ve içine soktum. Sonra aletine uzandım, baksırının altında sertleşmiş ve kalındı.

Elimi kadifemsi gövdesine sarıp onu okşadığım an, Griffin beni yatağa atmak için kalçalarımın altından kavrayarak kaldırdı.

Ağzı çenemde sıcak, edepsiz öpücükler bırakırken bana ağırlığını vererek üstüme uzandı. Sonra taytımı üzerimden çıkardı.

Ayağa kalkarken, “Üstünü çıkar,” diye emretti, bu esnada gömleğini çıkartmak için başının arkasına uzanmış ve gömleğini çıkartmıştı.

Griffin’in vücudu, sağlam hatların ve erkeksi gücün bir şaheseri idi. Geniş göğsüne yayılmış tüyleri ona ayrı bir hava katıyordu. Kaslı kolları, kuvvetli karın kaslarından daha bronzdu. Bu, vücudunu güçlü tutmak için çalışan bir adama aitti. Sprey bronzlaştırıcılara ihtiyacı olmayan bir adamdı.

“Winn. Üstünü çıkart. Hemen.”

“Patroncuk.” Onun otoriter tarafını seviyordum. O soyunurken ben de üstümü çıkardım.

Çizmeleri haliya büyük bir gürültüyle düştü, ardından pantolonu kalın bacaklarından aşağı inerek botlarının yanına katıldı. Ben ona bakarken o da her santimimi içine çekermiş gibi bana baktı.

“Biriyle birlikte olup olmadığımı sordun,” dedi. “Olmadım. Birkaç ay önce de kontrole gittim.”

Ağzım sulandı, aletini sertçe çekerek serbest bıraktı.

“Hap kullanıyorum.”

“Seni korunmasız sikmek istiyorum, Winslow. Tabii eğer bununla bir sorunun yoksa.”

Winslow. İsmimi hep severdim. Erkeksi bir isimdi ama onun derin sesinde, kulağa çok saf ve yumuşak geliyordu. Bana Winslow demeye devam ederse, gitmesine izin vermek zor olacaktı. “Sorunum yok.”

Üzerime gelip beni yatağın daha da derinlerine bastırduğunda kelimeler ağzımdan zar zor çıkıyordu. Meme ucumu ağzına aldı ve gözlerim kapandı, parmaklarım koyu saç tutamlarının arasından geçti.

Kadınlığım zonklayana dek diliyle bana eziyet etti. Göğüslerimi emdi, tenimi yaladı. En sonunda, “Daha fazla,” diye mırıldandım.

Elini aramıza sokarak nasırlı parmaklarını karnımda gezdirdi. Avucunu klitorisime bastırdıktan sonra uzun parmaklarından ikisi ıslak kıvrımlarımda gezdirerek vücudum titreyene kadar benimle oynadı.

“Griff.”

Kulak mememi ısırıldı. “Parmaklarıma mı boşalmak istersin yoksa aletime mi?”

“Aletine.”

Aramızdaki eli kayboldu ve sonra aleti oradaydı. Kalçalarının hızlı ve yetenekli bir hareketiyle içime girdi.

Tırnaklarım kürek kemiklerinde kenetlendi ve kadınlığımın duvarları onu sıkıca sararken bağırdım. “Aman Tanrım.”

“Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun.”

“Hareket et, Griff. Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Emrime itaat etti, kendini içime yeniden gömmek için geri çekildi ve ben aramızda prezervatif olmadan, her şeyi hissetmenin tadını çıkarttım. Her. Santimini. Tekrar tekrar, uzuvlarım titreyene, sırtım kavislenene ve vücudum hayatımın en yoğun orgazmına teslim olana kadar bizi bir araya getirdi.

Gözlerimin arkasında yıldızlar çaktı. Tırnaklarım omuzlarına saplandı. Nefes alamayarak Griffin’in aletini sıkıca sararken vücudum titredi. Düşünemiyordum. Hissetmekten başka bir şey yapmıyordum.

“Siktir, Winn,” diye hırladı tenime karşı, hareketleri asla yavaşlamıyordu. Sonunda tamamen boşalana kadar orgazmımı uzattı, kendini vücuduma tekrar tekrar itti. Sonra da yankılanan bir kükremeye içime boşaldı.

Üzerime çöküp ağırlığını bana verdiğinde kollarımı ona doladım, bizi döndürmeden önce bir anlığına ona tutundum. Pozisyonlarımızı değiştirirken kollarım hâlâ vücuduna sarılı halde, göğsünün üzerine uzandım. Kolları beni asla bırakmadı.

Kalplerimiz birlikte ama farklı ritimlerle atıyordu.

“Çok güzel,” dedi nefes nefese. “Her lanet seferde. Bu beni korkutmalı.”

“Beni de.”

Ama eğer öyleyse bile bu, gitmesi için yeterli değildi. Karanlık, pencerelerin dışında çöktüğünde beni iyice tüketmişti.

Ve günlerdir ilk defa bütün gece uyuyabilmişim.

12. Bölüm

Griffin

“Günaydın.” Winn’in başını öpmek için eğildiğimde dudaklarım saçlarına dokunmadan önce tereddüt ederek duraksadım.

O benim kız arkadaşım değildi. Seksten sonra göğsümde kendinden geçmesi dışında sarılmamıştık. El ele tutuşmamış ya da randevuya çıkmamıştık. Bu, sadece çizgileri belirlediğimizi hatırlamak için ona günaydın öpücüğü ya da hoşça kal öpücüğü vermekten ilk vazgeçişim değildi.

Geçen hafta hariç her geceyi onun evinde geçirmiştım. Vücudunda tadına bakmadığım bir santim bile yoktu.

Belki de bazı çizgilerin yeniden çizilmesi gerekiyordu.

Siktir et. Dudaklarımı o ipeksi buklelere değdirip kahve demliğine doğru ilerledim.

Uzun kirpiklerinin altından bana baktı. “Günaydın.”

O, dağınık tezgâha yaslanırken yanında durup kendime bir bardak doldurdum. “Bugün gündeminde ne var?”

“İş. Günüm adliyedeki toplantılarla geçecek. Sen?”

“Bugün sığırları taşıyoruz.”

Bunlar genellikle bütün gün eyerde olduğumdan çiftlikte en sevdiğim günlerdi. Gitmek için can atarak şafakta kalkardım. Gelgelelim bugün başlamak için çok geç kalmıştım. Güneş yükselmişti ve adamlarımın atları eyerlemiş hâlde ahırda olduklarından emindim. Ben de bu arada, hâlâ dünkü kıyafetlerimle ve çıplak ayaklarımıydım.

Her sabah burada, Winn’in mutfağında bir önceki günden biraz daha fazla oyalanıyordum.

“Bu hafta sonu ne yapıyorsun?” dedim, kahvemden bir yudum alarak.

“Muhtemelen gidip İhtiyar’la biraz zaman geçireceğim. Belki biraz çalışırım ve umarım bugün birkaç mobilyam da gelir.”

Son bir haftadır sabahlarımız böyle geçmişti. Erken kalkardık ve ben hızlı bir duşla seksin kokusunu temizlerken o buraya gelip bir fincan kahve yapardı. Sonra mutfakta durur, önümüzdeki gününün planından bahseder, ben kendi yoluma giderken o da kendi yoluna gider ve kaçınılmaz çıkışı ertelerdik.

Dile getirilmemiş bir anlaşmamız vardı. Planları vardı. Benim de kendi planlarım vardı. Yine de daha sonra bir araya geleceğimizi bilirdik.

“Dün bakkalda Frank’le karşılaştım,” dedi başını kaldırıp.

“Peki, pislik ne dedi?”

“Kibar ol.” Kaburgama dirsek attı. “Yattığımızı duymak onu pek mutlu etmemiş.”

“İnsanlar konuşuyor.” Tıpkı beklediğim gibi. Emily’nin ya da başka birinin konuşması an meselesiydi. “İyi misin?”

“İyiyim.” Başını salladı. “Çift olup olmadığımızı sordu. Ona bir yetişkin olduğumu, bunun onu ilgilendirmediğini ve kendi kararlarımı verebileceğimi hatırlattım.”

Sırıttım ve kahvemden bir yudum daha aldım, keşke ona sık-
tır olup gitmesini söylediğinde Frank'ın yüzünü görebilseydim.

Winn, kasabada dedikodularla sarsılmayan birkaç kişiden
biri olabilirdi. Eninde sonunda onu yıpratabilirdi. Hayatım bo-
yunca bununla uğraşmıştım ama bu, Winn için yeniydi.

“Etiketler konusunda pek iyi değilim, ama eğer birine ihtiya-
cın olursa, bu soruları cevaplamayı kolaylaştırıcaksa...”

Omuz silkti. “Sekiz yıllık bir ilişkiden yeni çıktım. Sanırım
şu anda ihtiyacım olan tek etiket bekâr olmak.”

“Yeterince adil.” Seksten seve seve zevk alırdım.

“Ama belki de bir çizgi çekmeliyiz. Sadece sınırları korumak
için. Minimum düzeyde konuşma olmasını sağlamak için.”

Bir çizgi mi? Bu fıkirden şimdiden nefret etmiştim. “Nasıl?”

“Bilmiyorum. Haftada bir?”

Alaycı bir ifadeyle ona bakarak kahveden bir yudum daha
aldım. “Bu gece çiftliğe gelmeye ne dersin? Evimin önünden
seninkinden çok daha az araba geçiyor.”

“O hâlde sınırlara karşı mısın?”

Kupamı bırakıp onunkini de elinden aldım. Winn'i kaldırıp
tezgâhın üzerine oturturken nefesim kesilmişti. Bacakları çıp-
laktı ve bu sabah giydiği sabahlığı kalçalarına kadar iniyordu.

“Hem de nasıl.” Yaklaştım, aralarına yerleşebilmek için ayır-
madan önce ellerimi bacaklarından yukarıya doğru gezdirdim.
Aletim, ona her yaklaştığımda olduğu gibi uyarılmıştı, kotumun
fermuarını zorluyordu.

“Ne zaman gitmen gerekiyor?” Ellerini yanaklarıma götürüp
dudaklarımı kendine çekti.

“Sonra,” diye mırıldandım öpücüğün kontrolünü devralma-
sına izin vererek.

Evet, meşguldüm. Yine de görünüşe göre bunun için her za-
man vaktim vardı.

Dili alt dudağımda gezindi. Kahveyle dolu tadı, dişlerimin arasından kayarak dilime dolandı. Ellerim kotumu çözmek için bacaklarından ayrıldı. Sonra külodunu yana ittim ve sıkı vücuduna girdim. “Lanet. Olası. Derecede. İyi.”

Winn, kollarını omuzlarımin etrafına sararak bacaklarını belime doladı, topuklarını kalçalarıma bastırıyordu. Tekrar içine girerken bana sarıldı, düzensiz nefeslerimizden başka tek ses, tenin tene çarpma sesiydi.

Ne zaman sakinleşmeyi düşünsem, topuklarını daha da fazla bastırıyor ve beni devam etmem için teşvik ediyordu. Alemin etrafındaki kasları kasılmadan önce dudaklarından bir inilti kaçtı. Sonra dudaklarından kaçan çığlıkla etrafımda nabız gibi atmaya başladı. Orgazmı benimkini tetikledi ve birlikte boşaldık.

Kendimize geldiğimizde onu kollarımda tuttum, burnum saçlarına gömülüydü. Kokusu tenime yapıştı ve bir an için ondan önceki hayatımın nasıl olduğunu unuttum.

Seks. Sıcaklık. Kadın.

Belki de bir sınıra ihtiyacımız vardı. Ne zaman birlikte olsak, biraz daha istiyordum. Ve bir gün, bunu kesmek zorunda kalacaktım. İşe duygular karışmadan ve çözmemiz gereken bir karmaşa olmaya başlamadan önce.

Belki de karmaşayı önlemek için artık çok geçti.

İçinden çıkarak kendimi geri çektim, bu sefer onun parlak mavi gözleriyle karşılaştığımda ona veda öpücüğü vermek için kendime eğilme izni bile vermemiştim. “Bu akşam.”

“Hoşça kal.” Tezgâhtan inerken yüzündeki bir tutam saçı geriye itti.

Kendimi evden dışarı attım ve serin sabah havası, aşırı ısınmış cildimi serinletmeme yardımcı oldu.

Eve dönüş yolu sakindi, sokaklar bu erken saatte çoğunlukla ıssız olurdu. Ancak çiftliğe vardığımda, beni bekleyen bir telaş vardı.

Evimin önüne beş araç park etmişti. Dördü çalışanlara aitti. Biri annemin Cadillac'ıydı.

Arabayı park ederek aceleyle ön kapıya ilerledim. Kahve kokusu beni karşıladı. Kokuyu takip ederek mutfağa, annemin pencereden arka bahçeyi izlediği yere gittim.

“Günaydın anne.” Sarılmak için kolumu omzuna koydum.

“Kadın gibi kokuyorsun.”

“Çünkü bir kadınla birlikteydim.”

İçini çekti. “Babanın dediğine göre Winslow Covington iyi bir polis ve Quincy için de iyi bir şef.”

“Aynı fikirdeyim.” Annemi bırakarak kendi kahve bardağını dolaptan aldım ve demlikten doldurdum.

“Sen...” Cümlesini bitiremeden elini kaldırdı. “Aslında kusura bakma. Gerçekten bilmek istemiyorum. Siz çocuklar liseden mezun olduğunuzda kendi kendime aşk hayatınızdan uzak duracağıma söz verdim. Ve açıkçası, böyle kalmasını tercih ederim.”

Güldüm. “Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Gizlenmeyi.”

“Kimden?”

“Babandan. Bana kızgın.” Derin bir nefes verdi. “Briggs’le ilgili kavga ettik.”

“Eyvah. Ne oldu?”

“Dün öğleden sonra kulübeye gittim. Birkaç turta yaptım ve bir tane ister diye düşündüm. Griffin...” Başını salladı. “Bize ondan bahsettiğinde sana inanmamış, o kadar kötüye gittiğini düşünmemiştim. Kapısını çaldım ve kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Lanet olası tek bir fikri yoktu.

“Siktir. Üzgünüm anne.”

Burnunu çekti ve gözünün kenarını sildi. “O benim de kardeşim. Babanla evlendiğimden beri böyle. Onu böyle görmek kalbimi parçalıyor.”

“Biliyorum.” Onu kendime doğru çektim.

“Aklının kıymetini bil Griffin. Ya da kalbinin. Onlar sana verilmiş hediyeler. Ve sonsuza dek onlara sahip olacağının garantisi yok.” Tekrar burnunu çektikten sonra çenesini kaldırdı çünkü o benim annemdi. Hayatı boyunca başı dik yürümüştü. “Baban inkâr ediyor. Briggs’le olanları anlattığımda bana inanmadı. Saçımı topladığım için farklı göründüğümü bahane etti.”

“Evet, bana da inanmıyor gibiydi.”

“Babasının aklı gidip gelmeye başladığında yaşananlar yıkıcıydı. Kardeşinin de başına geldiğini görmek... Sanırım sıradakinin o olacağından endişeleniyor.”

Benim korkum da buydu. Babam bana bakıp adımı hatırlamazsa dayanabileceğimden emin değildim.

“Onu yalnız bırakamayız,” dedim. Sadece kendine zarar verebileceği için değil, başkalarına da zarar verebileceği için.

Geçen hafta, o botları karakolda Winn’e teslim ettiğimden beri bu durum hakkında çok düşünmüştüm. Briggs, büyük ihtimalle o botları yürüyüş yaparken bulmuştu. Şehirdeki olaylardan her zaman kopuktu ve Lily Green’in intiharını duymuş olsa bile, parçaları bir araya getirebileceğinden şüpheliydim.

Ayaklarında ayakkabılarla öleceğini düşündüğünden eminim. Winn, bana botların Lily’nin olduğunu doğruladıklarını söylemişti.

Ama bir ay boyunca her gün, tartıştığımızda kamyonetteki o sinir patlaması beni rahatsız etmişti. Amcam şiddet yanlısı bir adam değildi. Tanıdığım amcam olmadığı zamanlar dışında.

Lily'ye rastlamış olabilir miydi? Onu Indigo Dağı'nda bulup düşünmekten korktuğum şeyi yapmış olabilir miydi?

Hayır. Bu mümkün değildi. Botlarını çıkarmak için zaman ayırmazdı. Hayır, bunu Lily'nin yapmış olması gerekiyordu. Atlamış olmalıydı.

Lily Green ve Briggs Eden'in birbirleriyle hiçbir ilgisi yoktu. "Babama zaman ver. Doğru kararı verecek."

"Evet, verecek." Uzaklaştı ve kahvesinin kalıntılarını lava-boya döktü. Bardak temizlenene kadar duruladı.

"Bugün ne yapıyorsun?"

"Sığırları orman servisine taşıyacağım."

"O zaman başını ağrıtmayayım. Sadece yüzünü görmek istemiştim. Son zamanlarda seni çok az görüyorum."

"Salı günü görüşmüştük."

"Postayı bırakmak için tam beş dakikalığına." Döndü ve mutfaktan çıktı, koridordan ön kapıya doğru kaybolmadan duraksadı. "Bir akşam Winslow'u yemeğe getir."

"Aslında bizim ilişki tarzımız bu değil."

"Ah, ilişkiniz hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Ama ne olursa olsun onu getirebilirsin. Baban ondan çok bahsediyor ve ben de onunla tanışmak istiyorum. İkinizden biri bu ilişkiyi bitirdikten sonra onun bu topluluğun bir parçası olarak kalacağından şüpheleniyorum. Anne ve babası öldüğüne göre geriye kalan tek ailesi Covie ve Quincy'yi evi olarak görmesi için büyükbabasından daha fazlasına sahip olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bekle." Söylediği cümleler bana düşünecek çok fazla şey vermişti. Annemin sıcak ve davetkâr bir kalbi vardı ama kafama takılan şey bununla ilgili değildi. "Anne ve babası öldü mü?"

"Sanırım birkaç yıl önceydi. Bozeman'da bir kazada öldüler." Geçen hafta ofisinde fotoğraflarını görmüştüm. Onlarla yıllar

önce, Covie'yi ziyarete geldiklerinde Willie'nin Yeri'nde tanışmıştım. Winn'le yatmış olmama rağmen ailesinin öldüğünden nasıl habersiz kalmıştım? "Bilmiyordum."

"Covie, bu konuda pek konuşmadı. Kasabadaki pek çok kişiye öldüklerini söylemedi."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Oğlunu ve gelinini kaybetti. Çok yakın olduklarını sanıyorum. Hepimiz kederle farklı şekillerde mücadele ediyoruz. Covie'nin bir inkâr döneminden geçtiğini düşünüyorum. Hayat aynıymış gibi davranmak onun başa çıkma şekliydi. Ve Winslow ile Bozeman'da çok zaman geçirdi. Bir keresinde babana, Winn'in zor zamanlar geçirdiğinden bahsetmişti."

Asıl lanet şey şuydu ki, annemin bu konuda benden daha fazla bilgi sahibi olmasından nefret etmiştim. Winn neden bana söylememişti? Belki de zaten bildiğimi düşünmüştü. Yine de öldüklerine dair bir işaret yoktu. Aslında, bana babasının Quincy'de büyüdüğünü hatırlatmak dışında ailesi hakkında pek konuşmamıştı.

Anneme daha fazlasını sormak için ağzımı açtığım sırada kapı çaldı.

"Ben bakarım." Koridorda kayboldu ve kapı açıldığında Jim'in sesini tanıdım.

Annem, "Sanırım bir fincan kahve alıyordu," dedi karışık olarak.

"Griffin?"

"Geliyorum." Fincanımın geri kalanını içtim, sonra koridorda uzun adımlarla yürüyerek adamlarımın beklediği kapıdan çıktım.

En sevdiğim kovboy şapkamı aldıktan sonra anneme el salladım ve ahıra doğru yola koyuldum. Herkes atlarını eyerlemişti, bu yüzden onlar yola çıkarken ben Jüpiter'in ahırına gittim.

“Merhaba, dostum.” Elimi yanağında gezdirdim ve binlerce kez yaptığım hareketlere geçmeden önce bir an beni dürtmesine izin verdim. Eyerini bağlamadan önce onu taradım.

Jüpiter son on yıldır benim atım olmuştu. O, sahip olduğum en iyi attı. Hassas kalpli, güçlü ve kendinden emindi. Kafamı boşaltmam gereken günlerde, benimle olurdu. Vadiden ya da ormandan uzaklaştık ve dörtlüye giderken kafamdaki yüklerden onun sırtındayken kurtulurdum.

Onu ahırından çıkardım, duvardaki bir kancadan en sevdiğim çiftleri kaptım, sonra birlikte güneş ışığına çıktık. “Uzun bir güne hazır mısın?”

Jüpiter, omzumu dürterek cevap verdi.

Siyah saç tutamını kulaklarının arasına atarak gülümsedim. “Ben de.”

Tıpkı tahmin ettiğim gibi gün uzundu. Sığırları, orman servisinden kiraladığımız dağlık kesimdeki yazlık otlaklarına taşıyarak kilometrelerce at sürdük.

Sığırların bile tüketebileceklerinden daha fazla ot olurdu ve hayvanların onları yemesi, orman yangını riskinin azalmasını sağlıyordu.

Dönüş yolculuğunda, adamlarımdan ayrıldım. Onlar, atlarını ailemin evindeki ahırlarda tuttuğu için oraya gitmişlerdi. Çiftliğimizde çalışmanın bir yararı vardı; ücretsiz ahır. Ben de kendi evime tek başıma devam ettim.

Ev mutlu bir manzaraydı.

Araba yolumda Durango’sunun yanında duran kadın da öyleydi.

Jüpiter’den inip Winn’e yürürken bacaklarım gerilmişti. Bir kot pantolon ve adaçayı yeşili renginde sade bir bluz giymişti. Nefes kesiciydi.

“Buraya geldiğimde, bunları giymene ihtiyacım olacak.” Şapkamı, kovboy pantolonumu ve çizmelerimi işaret etti. “Her zaman.”

Yanıma sokulduğunda güldüm. “Bütün gün eyer üstündeydim. At gibi kokuyorum.”

“Umurumda değil.” Parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma yaklaştı.

Atım burnunu aramıza soktuğunda eğilip ağzını karşılamaya hazırdım. “Sakıncası var mı?”

Winn güldü. “Bu kim?”

“Jüpiter.”

“Jüpiter,” diye tekrarladı. “Bir at için ilginç bir isim.”

“Adını Eloise koydu. Babam on yıl önce sekiz at satın aldı. Okul için güneş sistemiyle ilgili bir bilim projesi yapıyordu, bu yüzden hepsine gezegenlerin adlarını verdi.”

“Hoşuma gitti.” Uzanıp Jüpiter’in yanağına dokunmadan önce bir saniye tereddüt etti. “Merhaba Jüpiter.”

Avucunu dürttü. Atım, geldikleri zamanki kadar zekiydi. Kaliteli ilgiyi biliyordu.

“Onu götürüyüm. İçeri gir. Kendini evinde hisset.” İhtiyacım olan öpücüğü aldıktan sonra göz kırpıp Jüpiter’i ahıra götürdüm ve yerleştirdikten sonra eve döndüm. Winn verandada sandalyelerden birinde sallanıyordu.

Elinde bir bira vardı ve benim için bir bira daha tutuyordu.

Ne güzel manzaraydı ama.

Böyle günlerde çoğu zaman boş bir eve gelir ve kapıma kimse gelmemesi için dua ederdim. Yalnız kalıp rahatlamak için can atıyordum. Gelgelelim bir haftadır yalnız bir gece geçirmiştim ve şu anda da yalnız bir gece istemiyordum.

“Bunlardan birini isteyeceğini düşündüm.” Ben verandaya çıkarken birayı işaret etti.

“Evet,” dedim oturup birayı dudaklarıma götürüp susuzluğumu gidermeden önce.

Gözleri bacaklarımda gezinirken kendi içkisini yudumladı. “O at üzerinde çok seksisin, kovboy.”

“Bu bana ne kazandıracak?”

“Duş al, daha sonra bunun cevabını öğreneceksin.”

Gülerek sandalyemin koluna yaslanıp ona daha da yaklaştım ve onu verandada bırakıp duşa girmeden önce dudaklarımı ağzının kenarına bastırdım.

Saçımda bir havlu ve üzerimde sadece bir kot pantolonla yatak odasından çıkıp telefonumu kontrol ettim.

Yedi aramayı cevapsız bırakmıştım ve okunmayı bekleyen bir düzine mesaj vardı. Hepsi aile üyelerindendi. Ne olduğunu öğrenmem ve bugün başlayan bazı yangınları söndürmem gerekse de hepsini görmezden gelerek Winn’i aramaya gittim.

Onu içeride bulmayı ummuştum ama oturma odasındaki pencereden, aynı sandalyede oturduğunu, gözleri ağaçlara ve ötesinde yükselen dağ zirvelerine dalmış hâlde hafifçe sandalyeyi salladığını gördüm.

Huzurlu bakıyordu. Belki de uykudayken olduğundan bile daha huzurluydu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Havlu elimden düştü. Elim göğüs kemiğime geldi.

O sandalyedeyken mükemmeldi.

O kadar güzeldi ki her gece bu manzarayı istiyordum.

Kahretsin. Yanıp kül olmamız gerekiyordu. Zaten yanmış olmalıydık.

Yanıp kül olmasına *ihtiyacım* vardı. Odak noktam bu çiftlikte kalmalıydı. Ailem üzerinde. Yine de bu, dışarı çıkıp onu sandalyeden kaldırarak yatak odama taşımamı engellemedi. Yanacaktık.

Sadece henüz sırası gelmemişti.

13. Bölüm

Winslow

“Sana sorun çıkartacak mı?”

“Buradaki tüm yolculuk boyunca ağladığını saymazsan, hayır.” Hapishane hücresinin çelik parmaklıklarından, sarhoş araba kullandığı için tutukladığım adama baktım.

Demir direkli yatağa oturdu, başı ellerinin arasında, hâlâ ağlıyordu. *Geri zekâlı*. Belki bu ona bir ders verirdi.

Ah, 4 Temmuz’dan nasıl da nefret ederdim.

“Umarım bu son olur,” dedim.

Mitch içini çekti. “Hâlâ erken. Bahse girerim birkaç tane daha getiririz.”

“Ama yerimiz kalmadı.” Beş hücrenin tamamını diğer aptallar işgal etmişti.

“Gerekirse iki katına çıkarırız. Geçen yıl birkaç hücreyi üç katına çıkartmak zorunda kaldık.”

“Umarım kimsenin canı yanmaz.”

“Katılıyorum.” Kafasını salladı. “Ama iyi tarafı, bu yıl bar kavgası yok. İki yıl önce Old Mill’de bir kavgayı basmıştık. Bir

grup kavgasıydı. Ve geçen yıl Koca Sam'de kavgaya karışan altı kızımız vardı. O daha da kötüydü. Kızlar kötü dövüşürler.”

Bekleme alanından çıkarken gülerek onu takip ettim. “Evet öyleyiz.”

Şehirdeki barlar kapanmıştı. Rodeo bitmişti. Şimdi, umarım sadece eve gitmemiş aptallarla uğraşmak zorunda kalırdık. Partiyi başka bir yere götürmeye ve sorun çıkarmaya karar verenlerle.

Diğer memurlar sorun çıkartanları getirdiğinde Mitch, onları kilitlemek için burada olacaktı.

Biz yürürken kemerine bağlı anahtarlar şingirdadı. Memurların içinde Mitch favorimdi. Uzun ve iri yapısı onu ürkütücü bir adam yapıyordu; ama burada geçirdiğim süre içinde onun nazik ve kibar olduğunu öğrenmiştim.

Karakolda beni hedef alan gülümsemeler nadiren oluyordu. Normalde sadece Janice'den gelirlerdi. Ve Mitch. Sabahın erken saatlerinde vardiya değişiminden önce karakola girdiğimde hep beni bekleyen olurdu.

Son hücreyi geçtiğimizde, ilk götürülen adam karyolasındaydı ve bir ayıdan daha yüksek sesle horluyordu.

Mitch sadece başını salladı ve dışarı çıkmaya hazır olduğumuzu belirtmek için duvardaki düğmeye bastı.

Allen diğer tarafta, bizi güvenli kapıdan içeri sokmak için bekliyordu. Bu gece devriyelere yardım etmek için gündüz vardiyasını değiştirmişti.

Personelimin her üyesi bugün görevdeydi hatta ofis ekibi bile. İlçe şerifi ve ekibi, kalabalığı yönetmeye ve sokaklarda devriye gezmeye yardım etmek için şehre gelmişlerdi. Quincy Bağımsızlık Günü kutlaması tam bir kaos gibiydi. Bütün hafta buna hazırlanıyorduk ve sadece birkaç saat sonra bitecekti.

Tanrıya şükür.

Esnedim ve cebimden bir anahtar çıkardım. İki saatlik bir devriye vardiyasına çıkardığım polis arabasına aitti...

“Hepsi senin.” Anahtarları Mitch’e uzattım. O ve Allen bir sonraki devriye vardiyasına birlikte gideceklerdi.

“Teşekkürler, şef.”

“Winslow,” diye düzelttim.

Başını salladı ama bana şef demeyi bırakacağından şüpheliydim. “Eve mi?”

“Evet.” Tekrar esnedim ve duvardaki saate baktım. Sabah karşı üçtü. Dün sabah saat dörtte gelmişim. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

Onayladı. “Aranım.”

“İyi geceler, Allen.”

“İyi geceler, şef,” dedi. “Pazartesi günü görüşürüz.”

“Teknik olarak yarın, değil mi?”

“Sanırım öyle.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Gece vardiyasına uygun değilim.”

“Ben de değilim.” El salladım, dışarı çıkmadan önce çantamı almak için ofisime girdim, Durango’m neredeyse yirmi dört saatir park hâlindeydi.

Direksiyona geçerek omuzlarımı düşürdüm. “Ne gündü ama.”

Şenlikler, Main’de bir geçit töreniyle başlamıştı. Ekibim yola barikat kurmuş ve Quincy’den geçmesi gereken trafik için alternatif yollara işaretler koymuştu. Memurlar, yayaları yönlendirmek ve arabaların arasında el sallayarak, trafiği kontrol etmek için sokağın her iki ucuna yerleşmişti. Geçit töreninin çoğunu kaçırmıştım –gösteri, atlar ve klasik arabalar– o sırada kaldırımlarda yürümek ve kalabalığı incelemekle meşguldüm.

Arkasından tasfiye gelmişti ve masamda öğle yemeği yemek için zar zor ayırdığım bir otuz dakikam olmuştu. Daha sonra, memurların yarısı devriye için polis arabalarıyla yola çıkarken, geri kalanlar olarak akşamki rodeoya hazırlanmak için panayır alanına doğru yola koyulduk.

Varil yarışı sırasında ilçe şerifini ziyaret ederek o ve ekibi hakkında daha fazla şey öğrenmiştim. Uyumak için at römorkunun arkasını seçen sarhoş bir kovboya otların arasında kusarken yardım etmiştim. Ayrıca halat çekme yarışı sırasında ailesinden ayrılmış küçük bir kızın anne babasını da bulmuştum.

Günün sonuna doğru güneş batmıştı ve böylece sıcaklık da azalmıştı. Çitin önünde durup nefes almak için sakın bir an bulabilmişim. Havai fişek ışıkları arenayı kör edici parıltılarıyla aydınlatmış ve gökyüzündeki yıldızları gizlemişti. Boğa binme son olaydı ve genç adamlar sekiz saniyeyi geçmeyi umarak devasa canavarların sırtına tırmanırken, Griffin'i görebilmek için tribünlere odaklanmışım.

Alt korkuluğa oturmuştu ve panayır alanının karşı ucundan bile gülümsemesi kalbimi hoplatmıştı. Her sıra tıklım tıklım doluydu, Griffin'in etrafındaki alan da farklı değildi. Ailesinin yakınlarda oturduğunu fark etmiştim.

Edenlar neredeyse boğa binicileri kadar dikkat çekiciydi. İnsanlar geçerken el sallayıp ayaküstü bir merhaba için yanlarında duruyordu. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi Griff de çit hattını gözleriyle tarayarak beni bulmuştu.

Bir insan denizinde, gürültünün üstünde ve ışıkların altında, bana attığı bir bakışla dünya eriyip gitmişti.

4 Temmuz bela demekti.

O anda, o tek bakışıyla bir belaya bulaştığımı biliyordum.

Yaptığımız kaçamak, bir özlem hâline geliyordu. Karmaşık

olmamaktan haftalar önce yelken açarak uzaklaşmıştık. Çizdiğimiz tüm sınırlar yok olmuştu. Sekiz yıllık birliktelikten sonra hayatımı Skyler'inkinden ayırmıştım. Sekiz yıl. Yine de Griffin'i bırakma fikri imkânsız görünüyordu ve sadece bir ay olmuştu.

Bana bakıp birasından bir yudum alırken, o seksi sırtışı genişlemişti. Griff, telefonunu cebinden çıkarmak için yerinden kıpırdamıştı ve benim telefonumdan dakikalar sonra mesaj sesi geldi.

Bu gece işin bittikten sonra yanıma gel.

O mesaj saatler önceydi. Rodeodan sonra ekibim, ilçe itfaiyecilerinin havai fişek gösterisi düzenlediği nehir kenarındaki parka gitmişti. Polis arabalarımızın ve bir ambulansın, içeri girip çıkabileceği yollar olduğundan emin olmak için bölgeyi hafta başında hazırlamıştık.

Geçit töreni ve rodeo gibi gösterinin çoğunu da izlememiştim. Finalin sonunu yakalamıştım ama bu, bir grup genci doğaçlama müzik yaptıkları sudan uzağa kovaladıktan sonraydı.

Onu aramaya vaktim olmadığı için Griffin'i parkta görmemişim.

Park boşaldıktan kısa bir süre sonra karakola dönmüş ve planlanmış devriye vardiyamı almıştım.

Görünüşe göre bu, eski şefin yaptığı bir şey değildi. Hazırlık toplantımızdaki programı bozduğumda, rotasyonda ismim de olmasına rağmen, Mitch hariç her memur bana garip bir bakış atmıştı.

Demek istediğim... çoğu günden farklı değildi.

Doğrusu, eve gitmeli ve kendimi yatağa atmalıydım. Bir haftadır kendi yatağında uyumak yerine Griffin'in yatağında uyuyordum. Yine de istasyonun otoparkından çıkarken tekerleklerimi Eden çiftliğine doğrulttum.

Griff'in evinin önüne park ettiğimde verandanın ışığı yanıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve adımlarım kurşun gibiydi. Onu yatakta ve uykuda bulmayı bekleyerek merdivenlerden çıktım ama kapı, daha ben koluna dokunamadan açıldı.

"Hey." Griffin'in kolları beni kucaklamak için hazırды.

Güçlü kollarının içine yığılır gibi kendimi bıraktım. "Selam."

"Her şey yolunda mı?"

"Çoğunlukla."

"Herhangi bir kaza var mı?"

"Hayır." Sabah uyandığımda hâlâ böyle olması için içimden dua ettim.

Bugünkü kurtarıcım işim olmuştu. Bunun gibi yaz geceleri, düşünmemi engelliyordu.

"Yatağa gel." Dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Tamam ama bu gece bütün işi sen yapmak zorundasın."

Güldü ve eğilerek beni kollarına aldı.

Bunun anlamını düşünemeyecek kadar yorgun olduğumdan göğsüne kıvrılarak beni yatak odasına taşımasına izin verdim.

Kıyafetlerimi üzerimden çıkarttı ama külotum hâlâ üzerimdeydi. Sonra tişörtü vücudundan çekip çıkararak benim kafama geçirdi. "Uyu."

"Peki."

Seks istiyordum.

Yarın.

Bu gece yastıklara gömüldüm, kokusunu içime çektim ve sadece sıcak göğsünün sırtıma kıvrıldığını hissedecek kadar uyanık kaldım. Bu gece yalnız olmadığım için minnettar olarak kafayı vurup yattım.

Nefes nefese kalmış hâlde uyandım. Sessiz bir çığlık boğazımı parçalıyordu. Gözlerim açıktı ama Griffin'in karanlık yatak odasını görmüyordum. Kan çok yoğundu.

Gözlerimi kapattım. *Lütfen. Dur.* Kan zihnime sızdı.

Griffin, arkamda hareket etmişti ama ağır kolunun altından dışarı kayarak parke zemine bastığımda ve yatak odasından çıkmak için kapıyı kapattığımda uyanmadı.

Bunu beklemeliydim. Bu gece bir kâbus olacağını bilmeliydim. Ama aptalca bir şekilde, tamamen yorgunluktan tükenmiş olmanın kâbuslara karşı zafer kazanacağını düşünmüştüm. Günün son birkaç saatini uyuyarak geçirebileceğimi.

Mikrodalgadaki saat 4.32'yi gösteriyordu. En fazla bir saat uyumuştum. Şafağın hafif ışıkları ufku aydınlatıyordu ama yıldızlar hâlâ gökyüzündeydi.

Kanepeden yardım alarak ön kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Çıplak ayağıma değen veranda tahtaları soğuktu, sallanan sandalye gecenin çiyinden dolayı nemliydi. Battaniyeyi omuzlarımın etrafına sardım, sonra sandalyeye gömülerek oturdum, temiz sabah havasının ölüm kokusunu kovalamasına izin verdim.

Griffin'in evi bir açıklığın ortasında inşa edilmişti. Her tarafı ağaçlar çevreliyordu ama verandadan uzaktaki sıradağları görebiliyordum. Ufka doğru uzanan zirveler güneş ışığı ve karla parlıyordu. Uçlarında gökyüzü o kadar açık bir sarıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu.

Gün doğumu. Yeni bir gün. 5 Temmuz. Yalnız geçen bir yılın işareti.

Onları özlemiştim. Onları özlemeyi hiç bırakmayacaktım.

“Hey.” Griffin'in kalınlaşmış sesi, sessizliği böldü.

“Hey.” Arkamı döndüm, açıldığını duymadığım kapının önünde duruyordu. “Yatağa dönmelisin.”

Başını salladı, saçları dağınıktı ve üzerinde sadece baksırı vardı. Yanıma gelerek beni koltuktan kaldırdı.

Tekrar uyuyamazdım, şimdi olmazdı. Ama o da benden daha fazla uyumamıştı, bu yüzden yatağa geri döner ve o uyuyana kadar yanında yatardım, sonra tekrar gizlice verandaya gelirdim.

Gelgelelim ayağa kalktığımda beni içeri almadı. Bunun yerine, battaniyeyi omuzlarımdan aldı, kendi etrafına sardı, sonra sandalyemi çaldı.

“Otur.” Kucağına vurdu. Baksırının kumaşı, çıplak baldırlarının üzerinde gerilmişti. Gözlerinin altındaki halkalar, dün onun da uzun bir gün geçirdiğini söylüyordu.

“Burada kalmak zorunda değilsin.”

“Otur. Beni sıcak tut.”

İç çeksem de kucağına yerleştim ve beni kollarının arasına alıp battaniyenin altına sokmasına izin verdim. Sonra ayağını yavaş, sabit bir ritimle iterek sandalyeyi sallamaya başladı. “Seni uyandırdığım için üzgünüm.”

“Biraz dinlenmen gerek. Dün bütün gün ayaktaydın. Neler oluyor?”

“Sadece kötü bir rüya.”

“Konuşmak ister misin?”

Evet. Hayır. Kâbuslar benim sırrımdı. Acımdı. Skyler ve ben birlikte yaşarken bile ona neden bu kadar erken saatlerde uyan-dığımı söylememiştim. Her ne kadar olup bitenden şüphelenmiş olsa da sormamıştı.

Çünkü rüyalar gerçektir. Ağırdı ve Skyler ağırlığı kaldırmak için uygun biri değildi.

“Sana yük olmak istemiyorum,” dedim. “Zaten çok şey taşı-yormuşsun gibi görünüyor.”

Gerildi. Sallanmayı kesmişti.

Başımı kaldırdığımda, alnının arasındaki deriyi bir kırışıklık gölgelemişti. “Yanlış bir şey mi dedim?”

Yüzündeki gerginlik eriyip gitti. Kolları beni daha sıkı tuttu. “Sen tanıdığım, sezgileri en kuvvetli insan olabilirsin.”

“Bilmiyorum.” Alnımı omzuna yasladım. “Sadece bir gözlem.”

Bizi tekrar sallamaya başladı ve birkaç dakika boyunca tek ses, kalp atışları ve ağaçlardaki sabah şarkılarını cıvıldaayan kuşlardı. “Kardeşlerimin en büyüğü benim. Bu beni her zaman kız kardeşlerimle farklı bir konuma getirdi. Beni ve bir küçük kardeşimi. Küçükken sorunlarını anneme ve babama götürürlerdi. Büyüdükçe, bu sorunlar bana gelmeye başladı. Özellikle çiftliği devraldıktan sonra. Ben rol modelim. Arabulucuyum.”

“Seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır.”

Çünkü Griffin, her zaman yükü kaldırmaya hazır bekleyen bir adamdı.

“Ama bu bir yük. Onlar için burada olmam gerekiyor. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ve çiftlikte başarısız olmak istemiyorum.”

“Çiftlikte her şey yolunda mı?”

“Evet yolunda. Sadece çok iş var.”

“Bundan keyif alıyor musun?”

“Evet, alıyorum,” diye onayladı. “Başka bir şey yaptığımı hayal bile edemiyorum.”

“Polis olmak konusunda ben de aynı şekilde hissediyorum.”

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Nasıl polis oldun?”

“Lisedeki son senemde büro asistanı olarak çalıştım. Okulumuzda görevli memur güzel bir kadındı. Cana yakın ve zarıftı. Muhteşemdi ama onunla uğraşmaman gerektiğini de bilirdin.”

“Senin gibi.”

Gülümsedim. “Bir keresinde ona nasıl polis memuru olduğumu sordum. Üniversiteye mi yoksa ticaret okuluna mı gitmem gerektiğine karar vermekte zorlanıyordum. Okuldaki diğer çocukların hepsi tam olarak ne yapmak istediklerini biliyor gibiydiler ve ben hâlâ nereye gitmek istediğimi bilmiyordum. Bir gün ofisteydim ve o da oradaydı, ben de ona neden polis olmaya karar verdiğini sordum.”

O konuşma hayatımı değiştirmişti. Bana on dakika ayırmıştı, sadece on dakika ama beni bu yola sokan o on dakikalık konuşma olmuştu. “Bana gençken, kendisinin de ne yapmak istediğini bilmediğini söyledi. Ve seçeneklerini tartışırken babası ona harika bir tavsiye vermiş. *Net bir hırsın olmadığı durumlarda, başkalarına hizmet etmek güçlü bir amaçtır.* Hemşire ya da öğretmen olmak istemiyormuş. Bu yüzden polis akademisine gitmiş. O akşam eve gittim ve aileme polis olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istediğimi söyledim.”

“Ve işte buradasın.”

“İşte buradayım.”

“Annenle baban nasıl tepki verdi?”

“Herkesin vereceği tepkiyi verdiler. Haklı olarak endişelendiler. Zordu, gerçekten zordu. Erkekler beni genelde ciddiye almaz. Bu tehlikeli bir iş. Ama doğru yerde olduğuma tüm kalbimle inanıyorum. Kadın olduğum için bazı korkunç durumları erkeklerden farklı şekilde ele alabiliyorum.” Tecavüz gibi. Aile içi şiddet gibi. Bir sürü inanılmaz erkek polisle çalıştım ama bir kadının sadece başka bir kadınla konuşabildiği zamanlar olurdu. Bu davalar, ne kadar korkunç olursa olsun, kararımı daha da sağlamlaştırmıştı.

“Gece seni uyandıran bu mu? Korkunç vakalar mı?”

“Hayır.” Uzun bir nefes verdim. “Ama dediğim gibi sana yük olmak istemiyorum.”

“Dinlemek bir yük değil, Winn.”

Bunun hakkında konuşmak acıtıyordu. İhtiyar, birkaç kez kazayı tartışmak istemiş olsa da her kelime dilimi sıyrılıp kesmiş gibi hissettirmişti. Bu yıllar önceydi ve o andan beri her zaman konuyu değiştirirdim. Acıyı görmezden gelmek daha kolaydı. Değil miydi?

Bir şey vermek zorundaydım. Bir şeyin gitmesine izin vermem gerekiyordu. Bu kâbuslar sonsuza kadar devam edemezdi ve belki de onu çok uzun süre içimde tuttuğumdan dolayı kötü rüyalar, kalbimin rahatlamak için çılgılık atma şekliydi.

“Ailem beş yıl önce öldü.” Tek bir cümleyle göğsüm yandı.

“Annem geçen gün bununla ilgili bir şeyden bahsetmişti.”

“4 Temmuz’daydı. Bir arkadaşlarının dağdaki evinde verilen partiden eve dönüyorlardı. Karşıdan gelen bir araba onlara çarp-
tı. Şoför seyir hâlindeyken mesajlaşıyormuş.”

“Lanet olsun.” Griffin, alnını şakağıma dayadı. “Üzgünüm.”

Sertçe yutkunarak boğazımdaki yumruyu yuttum. “Olay yerine gelen ilk polis bendim,” dedim.

Vücudu hareketsizdi. Sallanmayı bırakmıştı.

“Devriye memuru olarak son yılımdı. Terfi etmek için başvurumu çoktan yapmıştım ve ailem o kadar heyecanlıydı ki artık daha fazla sokaklarda olmayacaktım. Ekranıma arama geldiğinde, ben sadece... Bunu tarif edemem. Midemde bir çukur oluştu ve oraya gittiğimde kötü bir şeyle karşılaşacağımı biliyordum.”

Kötü, yetersiz bir ifadeydi.

“Sen oraya vardığında, orada...”

Ölü. “Evet. Önce diğer sürücüyü buldum. Arabasından fırlamıştı. Cesedi orta şeritteydi.”

Kan, gevşek yüzünün etrafında birikmişti. Daha on sekiz yaşındaydı. Bir çocuk. Bir çocuktan nefret etmek zordu ama beş yıldır üstesinden geliyordum.

“Saatte doksan kilometre hızla kafa kafaya çarpmışlardı. Ailem...” Çenem titredi ve gözlerimi kapattım.

İnsanların, zamanın yaraları iyileştirmesiyle ilgili söyledikleri saçmalıktı. Geçen zaman hiç de o geceyi yeniden yaşamayı kolaylaştırmamıştı. Bir saat. Bir gün. Beş yıl. Geçen hiçbir zaman... Çünkü geçen her gün, birlikte geçirdiğimiz zamanları özlediğimiz bir gün daha demekti.

Annem ve babam, Quincy’de olmamdan çok gurur duyarlardı. Babam dedikodu kazanı hakkında beni uyarır ve Griff gibi o da beni bundan korumak için elinden geleni yapardı. Annem, evim kurulup mükemmel olana kadar her hafta sonu ziyaret etmek için ısrar ederdi.

“Rüyalarında bunu görüyorsun,” diye fısıldadı Griffin.

Başımı salladım.

İkisi de emniyet kemeri takıyordu. Koltuklarında mahsur kalmışlardı, arabaları altı kez yuvarlanıp tepesi üstü ters indikten sonra vücutları paramparça olmuştu.

“Babamın gözleri açıktı. Annem, o, vücudu...” Gözlerim sulandı. Konuşmak gözlerimi yakıyordu. “Yapamam.”

“Mecbur değilsin.”

Ağaçları inceledim, Griff bizi tekrar sallamaya başladığında nefes almak için birkaç dakikamı ayırdım.

“Acı çekmediler,” diye fısıldadım. “Her şey bir saniyede oldu.”

“Çok üzgünüm, Winn.” Griffin’in kolları daha da sıkılaştı ve ilk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken sadece daha sıkı tuttu. Yüzümü boynuna gömüp bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğim insanlar için ağlarken beni sıkıca sardı.

Kendimi toparladığımda güneş, dağ zirvelerinin üzerine yükselmişti.

“Dinlediğin için teşekkürler.” Yanaklarımı kuruladım.

“Ne zaman istersen.”

“İyi bir dinleyicisin.”

“Antrenmanlıyım. Beş kardeşim var.”

“Hayır.” Elimi kalbinin üzerine koydum. “Sen busun.”

Saçımı öptü, sandalyede oturduğumuz süre boyunca kolları beni hiç bırakmadı. “Bugün ne yapıyorsun?”

“Planladığım bir şey yok.” Uyumak. Bir noktada, uyumayı denemem gerekecekti.

Yerinden doğrulup beni ayağa kaldırdı. Sonra parmak ucunu burnumdaki çillerin üzerinde gezdirdi. “Günü burada geçir.”

Günü hiç birlikte geçirmemiştik. Bu her zaman bir sınır olmuştu. Ve diğerleri gibi bu sınırı da geçmek nefes almak kadar doğaldı.

“Tamam.”

14. Bölüm

Griffin

Sallanan sandalyede geçirilen bir sabahla tüm dünya değişti. Bir gezintiye çıkmak ve farklı bir açıdan bakmak için ana yoldan sapıp, ardından gittiğiniz yolun hayal edilebilecek her yönden eksik olduğunu keşfetmek gibiydi.

Bu kadınla birlikteydim.

Hem de ne birliktelik.

Bu değişim haftalar önce olmuştu. Ya da belki yol boyunca küçük dönüşler olmuştu. Dün, Quincy'nin yıllık aktiviteleri sırasında Winn'le hayatın ne kadar farklı olacağını anlamıştım. 4 Temmuz her zaman eğlenceli olurdu. Meşgul ama eğlenceli. Sadece rahatlamak ve günün tadını çıkarmak için çaba sarf etmek dışında.

Zamanımın çoğunu onu aramakla, çeşitli etkinliklerde kalabalığın içinde bulmakla geçirdim. Onu geçit töreninde kaldırımelerde bir aşağı bir yukarı yürürken gördüğümde, ifadesi konsantrasyon doluydu ve etrafında olan her şeyin tamamen far-

kındaydı. Çöp arabası geçtikten sonra ortadan kayboldu, muhtemelen karakola geri dönmüştü ve aramamak ya da kontrol etmek için çaba sarf etmem gerekmişti.

Bunun yerine kardeşlerime yardım etmek için koşturdum. Knox'un öğle yemeği telaşı için restoranda yardıma ihtiyacı vardı, ben de malzemeleri taşımak için The Eloise'de durdum. Bir masa için doksan dakika bekleyenler olmuştu ve bu insanları caydırmış gibi görünmüyordu.

Knox'u mutfağında, kendi ortamında ve tam olarak olmak istediği yerde koşturup dururken bıraktım. Ardından Lyla da berbat hâlde olduğu için kafeye gittim. Pisliğin biri tuvaletlerden birini tıkamıştı, o yüzden işe koyuldum ve sonra da taşan çöp kutularını temizledim.

Tüm Eden ailesi görev başındaydı. Babam ayak işlerini yapıyordu, kasabada hepimizin tüm ihtiyaçlarını almak için hırdavatçıya ya da markete koşuyordu. Annem ve Talia, tezgâhın arkasındaki Lyla'ya kahve yapmasında yardım ediyorlardı. Mateo oteldeydi ve tam kapasite dolu olan hafta sonunda, konuklarla ilgilenildiğinden emin olmak için Eloise'le çalışıyordu.

Topluluk, Main'den fuar alanına akın ederken ailem bir araya gelmeyi başardı. Rodeo için ailemizin her zamanki koltuklarında toplandık. Kahve dükkânı da Knox'un restoranı da kapanmıştı. Eloise'in oteldeki personeli görev başındaydı, bu yüzden birkaç bira ve sosisli sandviç için bir araya gelebilmiştik.

Quincy'de rodeo –Noel veya Şükran Günü gibi– sürekliliği olan bir gelenektir. Dükkânın kapanması anlamına gelse bile her zaman birlikte katılmaya özen gösterdiğimiz birkaç etkinlikten biriydi. Yine de etrafım ailemle çevrili olmasına rağmen o akşam bir parçam eksik gibiydi.

Akşam geç saatlerde, arenaya göz atıp Winn'i çitin yanında bulana kadar, kayıp parçanın o olduğunu fark etmemiştim.

Değişen bir başka şey de buydu.

O, benim yanımda olmalıydı, tek başına değil.

Özellikle dün değil.

Keşke ailesini tanıyabilseydim. Muhtemelen dün, bütün gününü dikkatini dağıtmaya çalışarak geçirmişti. Bugün dikkat dağıtan şeylerin devam etmesini sağlamak için yapabileceğim bir şey olsaydı, bunun gerçekleşmesini sağlamak için kırımını yırtardım.

“Senin saç kurutma makinen benimkinden daha güzel. Onu çalmam gerekebilir,” dedi, ebeveyn yatak odasının dışındaki koridordan aşağı indiği sırada.

Sallanan sandalyeden kalkıp içeri girdikten sonra, duşa girmeden önce onu biraz daha orgazm için yatak odasına götürmüştüm. Ben giyinip kahve yapmak için mutfığa geçtiğimde o da hazırlanmıştı.

Normalde duş almak için eve giderdi. Bugün gitmemişti. Bugün gözümün önünden ayrılmıyordu.

“Saç kurutma makinesi Talia’nın işi,” dedim gülerek ve ona buharı tüten bir kupa hazırladım. “Bazen, çiftlikte bir aile etkinliğimiz olduğunda, kız kardeşlerim buraya uğrar. Ailemin içki dolabına düşmek, onları kasabaya gitmekten kurtarır. Talia, misafir odalarını sık sık kullandıkları için ve ertesi sabah hazırlanmaları kolay olsun diye burada bazı eşyaları olması gerektiğine karar verdi.”

Winn, kahvesini yudumladı. “Kalmalarına izin vermen çok hoş.”

Omuz silktim. “Konu kız kardeşlerime gelince babama çok benziyorum. Beni küçük parmaklarının etrafında oynatıyorlar.”

“Ayrıca çok tatlı.”

“Kahvaltıda yumurtaya ne dersin?” Buzdolabına doğru yürüdüm. “Pastırmalı mı sosisli mi?”

“İkisi de. Yardım edebilir miyim?”

Başımı olumsuz anlamda salladım ve sosisi çıkarttım. “Otur-sana.”

Mutfak adasındaki bir tabureye oturarak etrafta koşuşturmamı izledi. Hazır olunca yiyecekleri tabaklara koyup yanına oturduğumda, sessizce kahvaltı yaptık. Önümde yemek varken çok konuşan biri değildim. Onun da böyle olması hoşuma gitmişti.

Bir dakika.

Bu paylaştığımız ilk yemek miydi? Çiğnemeyi bırakarak yan profiline baktım.

“Ne?” diye sordu dudaklarını silmek için bir peçete alarak.

“Daha önce birlikte yemek yemedik.”

“İşteki ilk günümde öğle yemeği yemiştik.”

“O sayılmaz.”

“O zaman, hayır, sanırım yemedik. Genellikle akşam yemeği buluşmalarını atlayıp doğruca yatağa gidiyoruz.”

Seks her zaman önce gelirdi. Gelgelelim haftalar olmuştu, en azından yemeklerimizi paylaşmamız gerektiğini hissettirmişti. Onu Knox’un restoranında ya da şehir dışındaki en sevdiğim et lokantasında akşam yemeği gibi uygun bir randevuya çıkarmalıydım. “Belki de bir akşam yemeği randevusuna çıkmalıyız.”

Bir dakikalığına alay edip etmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi ifademi tarttı.

“Ben ciddiylim.”

Bakışları yumuşadı. “Peki.”

Yemeklerimizi bitirdiğimizde, “Bugün biraz etrafı keşfetmeye ne dersin?” diye sordum.

“Elbette.” Başıyla onayladı ve kıyafetlerini gösterdi. Bunlar dün gece giydiği kot pantolon ve içinde kaybolduğu, bu yüzden de belinde bir düğüm yaptığı siyah tişörtlerimden biriydi.

“Eve gidip üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?”

“Gayet iyisin. Daha önce hiç ata bindin mi?”

“Hayır.”

“Öğrenmek ister misin?”

“Pek değil.” Ben gülerken o da gülümsedi. “Belki bir gün.”

Eğer o gün gelirse, ona öğreten ben olacaktım. “Biz de başka şekilde yolculuk yaparız.”

Kahvaltı bulaşıklarını makineye attıktan sonra ahıra doğru yola çıktık. “ATV’ye ne dersin? Hiç bunlardan birini kullandın mı?”

“Bir başka hayır daha.”

“Benimle binmek ister misin? Yoksa kendi arabanı mı kullanacaksın?”

Ben benzin deposunu doldururken aracı inceledi. “Seninle gelirim.”

“İyi cevap.” Koltuğa oturup arkama binmesi için sırtını tutarak destek verdikten sonra motoru çalıştırdım ve yola koyuldum.

Çiftliğin etrafındaki eski patikaları takip ederek bir saat sürdük. Winn’in kolları belimin etrafını sımsıkı sarmıştı. Güneş tenimizi ısıttı ve rüzgâr saçlarını güzel yüzünden uçururken başını omzuma yasladı, ta ki ben bir çitin yanında durana kadar.

“Burası çiftliğin sonu.”

“Buradan evine kadar olan alanın hepsi sizin öyleyse?” Az önce geldiğimiz yönü işaret etti.

“Ve biraz daha ötesi.” Önce solu ardından da sağı işaret ettim. “Çiftlik son bulsa da arazi devam ediyor. Burası merkez nokta. Ne kadar sürdük? Sınır her iki yönde de iki kat daha ilerisi.” Aslında, Eden Çiftliği mavi gökyüzünün altında, dünyanın en güzel şehirlerinden birindeki dağların eteği boyunca uzanan bir dikdörtgendi.

“Bütün çiftlikler bu kadar büyük mü?”

“Çok azı.” Koltuktan kalktım, küçük bir kır çiçeği kümesinin çimenlerin arasına karıştığı çite yürümek için araçtan indim. Beyaz ve sarı olanlardan birer tane koparıp Winn’e getirdim. “Yeni mülker satın alarak yıllar içinde genişledik.”

“Indigo Dağı’nın yanındaki gibi.”

“Aynen öyle. Birkaç nesil boyunca uygun arazi oldukça satın aldığımız için şimdi eyaletin bu bölgesindeki en büyük çiftliklerden birine sahibiz.”

“Çok güzel.” Çiçekleri burnuna bastırdı. “Bugün beni dışarı çıkardığın için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Kalçamı ATV’nin kenarına dayayarak çayıra baktım. “Bunu yapmayalı epey olmuştu. Sadece etrafta dolanmak. Aklımda yapılacak bir görev olmadan.”

“Bir günümü tamamen işle doldurmayalı uzun zaman oldu.”

“Peki, ya Bozeman’da? Orada rahatlamak için ne yapardın?”

“Arkadaşlarla takılır, çevrede biraz yürüyüş yapardım. Yazları ilgilendiğim bir sebze bahçem vardı... Ancak Skyler bunu benim için mahvetti.”

“Nasıl mahvetti?”

“Çok zaman aldığından şikâyet etti. Akşamları arkadaşlarla buluşmak, sinemaya gitmek ya da başka ne yapmak istiyorsa onu yapmak yerine evde kalıp bahçede çalışmayı severdim. Belki bir tane de buradaki evime koyarım. Her ne kadar fazla boş zamanım olmasa da.”

“Belki gelecek yıl bu zamanlar yaparsın.”

“Evet.” Gülümsedi ve çiçekleri tekrar burnuna götürdü. “Belki.”

“Ondan haber aldın mı?” diye sordum.

“Hayır. Telefon görüşmeleri durdu, en azından durduğunu

sanıyorum. Sürekli o telefonu şarj etmeyi unutuyorum. Ama bizden ya da evden bahseden herhangi bir mesaj gelmedi. Sanırım buradaki ziyareti sondu ama söz konusu oysa asla emin olamazsın. Tahmin edilemez olabilir, bu yüzden onunla bu kadar uzun süre kaldım. Aylarca mesafeli ve kaba davranırdı. İlişkimizin bittiğine yemin ederdim. Sonra, tamamen farklı bir insana dönüştüğü için kararımdan vazgeçeceğimi biliyor gibiydi. Beni güldürürdü. Sevecen ve şefkatli olurdu. Birlikte geçirdiğimiz sekiz yıla dönüp baktığımda, sürekli bir bıçak sırtında yaşamak gibiydi.”

Kulağa manipülatif bir pislik gibi geliyordu ama yorum yapma gereği duymadım çünkü Winn’in zaten bunu bildiğini düşünüyordum.

“Ailemi tanıyordu,” dedi. “Onunla kalmamın diğer bir nedeni de buydu; çünkü onu tanıyorlardı. Ya da sanırım Skyler’ın onları tanıdığını söylemeliyim. Hayatıma başkasını dâhil etsem ailem büyük ihtimalle sadece fotoğraf ve hikâyeden ibaret olurdu. Ve başkası olsaydı ailem için de bir yabancı olurdu. Bu, birine bağlı kalmak için harika bir neden değil ama...”

“Anlaşılabilir.” Ailemin yanına kimseyi getirmememin sebebi buydu. Zihinlerinde birlikte anı oluşturmasını istediğim kimse yoktu.

Ama Winn... Belki de annemin teklifini kabul edip Winn’i akşam yemeğine götürmenin zamanı gelmişti.

“Neden bitirdin?” diye sordum. “O gece senin evindeyken bana neden bittiğini söylemedin.”

“Başkasıyla yatıyordu.” Kahkaha attı. “Onu sormak için evi aradığında öğrendim. Buna inanabiliyor musun? Kocasını bildiği için benim de bildiğimi sanıyordu.”

“Evli biriyle miydi?”

“Aynen. Görünüşe göre bir anlaşma yapmışlar. Sadece seks. Kocasının bu konuda sorunu yoktu ama Skyler *siktir git* diyeceğimi anlamış olmalı ki ilişkiyi gizli tutmayı tercih etmiş.”

“Pislik.”

“Katılıyorum,” diye mırıldandı. “Benimki sadece bir tahmin ama bahse girerim kadın onu terk etti ve o da bu yüzden buraya ziyarete geldi.”

“Onu tekrar kabul edeceğini mi düşündü?” *Aptal.*

“Skyler’la çok şey atlattık. Eninde sonunda onu affedeceğimi ve bir düğün tarihi seçeceğimi düşünmüş olmalı. Bilmiyorum. Ailem öldükten sonra onu kendimden uzaklaştırdım. O da tekrar kazanmak için pek bir şey yapmadı.”

Çünkü o kahrolası bir aptaldı.

“Acıttı,” dedi çiçekleri parmaklarının arasında döndürerek. “Birlikte çok söz vermiştik. Sekiz yıl, hayatını birinin yanında geçirmek için uzun bir süre. Ama sonra birbirimizle değil, birbirimizin yanında yaşadığımızı fark ettim. Ona güvenemezdim. Verilen sözler tutulmadı. Hayatımın düğümünü çözüp kendi yoluma baktığımda çözülecek çok fazla iplik kalmamıştı. Geriye sadece ev kaldı ve bu da basit bir evrak işi.”

Şu anda ona, asla kurtulamayacağı kadar sıkı bir şekilde sınırlanmayı düşünüyordum.

“Olması gerektiği gibi oldu,” dedi. “Quincy’de olmaktan mutluyum.”

“Ben de burada olmandan memnunum.” Ayağa kalkıp koltuğa döndüm. Yerleştiğim an, Winn’in kolları beni sardı ve uyluklarının iç tarafını bacaklarımın yan tarafına bastırdı.

Benim için yaratılmış gibiydi. Mükemmel bir şekilde. ATV’ye binmekten daha fazla şekilde. “Devam edelim mi?” diye omzumun üzerinden sordum. “Yoksa eve geri mi dönelim?”

“Devam edelim.”

Bundan zevk almasına sevinerek sııttım ve motoru çalıştırdım.

Bir saat sonra güneş üzerimizde batıyordu. Indigo Dağı’nı ve meraları geçip bir çitten diğerine sıçrayarak yolumuza devam ettik. Sırt arkamızdaydı ve buraya kadar gelmemin tek nedeni, büyüklüğü hakkında daha iyi bir fikir edinebilmesi için ona çiftliğin bir kenarını daha göstermekti.

Sırtın arka tarafı devasa bir tepeydi ve her zaman yeşilliklerle kaplıydı. Yine de düzlüklerde fazla gölge yoktu. Şapkası yoktu, bu yüzden güneşte yanacağından endişelenerek tekerlekleri eve yönelttim.

Ormana bakıp ağaçların tepesinden yükselen bir duman bulutu gördüğümde bahçe kapısında yavaşlamıştım. Dumanlar, Briggs’in kulübesiyle hemen hemen aynı yerdeydi. “Ne haltlar dönüyor?”

Temmuz ayındaydık. Temmuz’daki yangınlar sadece önemli olmakla kalmıyordu aynı zamanda çok da tehlikelilerdi.

“Ne?” Winn, bakışlarımı takip etti. “Şu anda ateş yakma yasası yok mu?”

“Evet, var.” ATV’yi çevirdim ve eve gitmek yerine manzarayı yarıp amcamın kulübesine yöneldik.

Ağaçların arasından geçip yola çıkarken Winn sıkıca bana tutundu. Yokuşu tırmanıp kulübenin açıklığına girerken, kömürleşmiş odun ve kamp ateşi kokusu bize ulaşmaya başlamıştı.

Briggs, ortasından dumanlar fışkırarak yanan çam dallarının yanında duruyordu. Alevlerin turuncu ve kırmızı kıvılcımları açık havayı gıdıklıyor, esintiye kıvılcımlar saçıyordu.

Aracı park ettim ve ATV’den uçarak amcamın yanına koştum. “Briggs, ne oluyor?”

Bir elinde kürek vardı. Diğerinde hortum. “Harrison. Burada ne yapıyorsun? Ayağa kalktığını duymadım bile.”

Harrison mı? *Kahretsin*. Küreği elinden alarak ucunu toprağa çarptım ve bir parça çıkartarak alevlerin üzerine fırlattım.

“Hey! Ben-”

“Bütün kahrolası dağı yakmaya çalışıyordun.”

“Bu kesik odun ateşi*. Kontrol altında.”

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ateşe toprak atarak onu görmezden geldim. Sonra hortumu elinden kapıp ateşi söndürdüm. Buhar, yığının üzerinden yükselirken tıslar gibi bir ses çıkardı.

Arkamdan gelen küçük iç çekişle birlikte, Winn’in de burada olduğunu hatırladım.

“Ne yapabilirim?”

Hortumu ona uzattım.

“Sen kimsin?” diye sordu Briggs. “Harrison, bu kim? Başka bir kadınla ne yaptığını sanıyorsun sen? Anne biliyor mu?”

“Ben Griffin, Briggs. Griffin!” diye bağırdım. “Bu Winslow ve sen onu engelliyorsun. Çekil.”

Sesimdeki yükselmesi karşısında irkildi ve ürkerek uzaklaştı.

Lanet olsun. Babamın benim yaşlarımdaki hâli gibi görünüyordum. Sabırlı olmalıydım. Sakin olmalıydım. Ama temmuzda ateş yakmak da ne demekti? Kesik odun yığınlarını yakmadan önce, kışın sonunda, yerde iki metre kar olmasını beklerdik.

Yoldan bir kamyonet motorunun gürültüsü geldi ve babamın kamyoneti kayarak ATV’nin yanında durdu. Şoför koltuğundan uçar gibi inerek bize doğru koştu. “Neler oluyor? Dumanı gördüm.”

*Kış aylarında havadaki soğuğu kırmak için kontrollü şekilde çıkartılan yangın. -ç.n.

Küreği ona fırlatacak kadar yakına gelmesini bekledim, o kadar sinirliydim ki zar zor önümü görebiliyordum. “Kardeşinle konuş. Benim sen olduğumu sanıyor.”

Başka bir şey söylemeden Winn’in boştaki elini tuttum ve onu hortumdan uzaklaştırdım. Beni takip etti, sessizce ATV’nin arkasına tırmanarak bindi ve kulübeden uzaklaşırken sıkıca bana tutundu.

“Lanet olsun.” Kalbim hızla çarparken kafamı salladım.

Winn’in tutuşu sıkılaştı. Beni duymuştu.

Doğruca eve gittik. Ahıra park ettikten sonra motoru kapatıp sessizliğin aramıza yerleşmesine izin verdim. Başımı eğerek, “Kötüye gidiyor,” dedim. “Buna inanmak istemedim. Dün, o öyle... Normaldi ki. Geçit töreninde. Rodeoda.”

Briggs, hayatım boyunca tanıdığım adama tıpatıp benziyordu. Bir süre yardım etmek için babamla birlikte kasabayı dolaşmıştı. Rodeo arenasında arkadaşlarıyla konuşuyor ve bira içiyordu.

“O kadar normaldi ki bu şeyi abarttığımı düşündüm. Belki de çok uzatıyordum. Fakat...”

“Yapmıyordun.”

Kafamı salladım. “Bir şeylerin değişmesi gerekiyor.”

Bir şeyleri değiştiren ya babam olacaktı ya da ben.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Winn, omzuma bir öpücük bırakarak.

Dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım. O çivit mavisi gözler benimkine kenetlendi. Korkuları gördü. Şüpheleri. Hayal kırıklığını. Bana hepsini koyabileceğim bir yer verdiler. Sadece gerçek olacak tek bir yer.

Bu sabah bana tüm yükü taşıdığımı söylemişti. Taşıyordum. Ancak tam burada, o anda, yükü paylaşarak yardım etmek için yanımdaydı.

Dudaklarına bir öpücük bıraktıktan sonra ayağa kalkmasına yardım ettim. “Duman gibi kokuyoruz.”

Elini avucumun içinde tutmaya devam ederek onu eve, doğruca banyoya götürdüm ve duşu açtım. Kirli giysilerimizi çıkardık ve yüz defa birlikte duş almış iki insan gibi duş başlığının altına girdik. Kolay. Rahat. Vücudumuzdan akan sabunla, ateşin kokusu ve ailemin sebep olduğu stres de yok oldu.

Ellerim Winn’in ıslak tenini bulduğu anda onun da dudakları benimkileri buldu. Ona karşı duyduğum arzu, banyodaki buharla birlikte girdap gibi döndü. Onu kollarıma alıp sırtını kiremitli duvara yaslayıp aletimi ipeksi sıcaklığının içine kaydırduğымda dünyada başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Dram yok. Aile yok. Yangın yok.

Sadece Winn vardı.

Titreyen kaslarımız ve çılgın inlemelerimiz eşliğinde birlikte boşaldık ve su soğuyana dek duşta oyalandık.

Ona temiz bir havlu uzattığımda esnedi.

“Yorgun musun?”

“İyiyim.”

“Uyumayı denemek ister misin?” Çünkü ben biraz kestirebilirdim. Sallanan sandalyedeki sohbetimiz saatler değil günler öncesine aitmiş gibi geliyordu.

“Bilmiyorum.” Gözleri aynadaki yansımamla buluştu ve arkalarındaki korku mideme inen bir yumruk gibiydi.

Yaklaştım ve yüzünü ellerimin arasına aldım, parmaklarım şakaklarındaki ıslak saç tellerinin arasından geçti. “Seni kollarımdan ayırmayacağım. Kâbus görsen de seni bırakmayacağım.”

Vücudu gevşedi ve alnını göğsüme yasladı. “Tamam.”

Hızlı bir hareketle onu kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım. Daha sonra yatak odasına giderek onu dağınık yatağa yatırıp panjurları çektim.

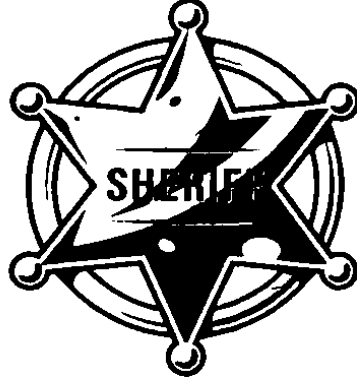
İlk uyuyakalan Winn oldu. O uyuyana kadar gözlerimi kapatmak için kendime izin veremezdim. Ve nefes alıp verişini dinlerken, onunla daldım.

Derine, daha derine. O çekti. Ben takip ettim.

Winn'e âşık olmam o kadar doğal ve kolay olmuştu ki. Sanki kısa bir sürüşe çıkmışım ve başladığım yere dönüp baktığımda metrelerce yol katetmek yerine kilometrelerce gitmişim gibiydi.

Daha derine ve daha derine, geri dönüşü olmayana kadar. Bu kadınla birlikteydim.

Hem de ne birliktelik.

15. Bölüm

Winslow

“**B**u gece geliyor musun?” Griffin çıplak ayaklarla, verandasının üst basamağında durduğum yerden bir adım aşağıdaydı. Hâlâ benden uzundu ama dudaklarına daha kolay ulaşabiliyordum.

“Belki.” Olduğum yerde hafifçe yükselerek dudaklarımı kirli yanağına bastırdım.

Saçları darmadağınktı, saç telleri daha önce parmaklarımın tarayarak iz bıraktığı yerlerden çıkıyordu.

İlk uyanan Griffin olmuştu ve kahve yapmak için mutfığa gelmişti.

Sonra, kahvaltı yapmak yerine beni tezgâha kaldırmış, kahvaltı yerine *beni* yemişti.

Adamım dilini nasıl kullanacağını biliyordu.

“Bunun yerine senin yanına gelmemi ister misin?” diye sordu.

“Günün nasıl geçtiğine bir bakalım.” Kendi yatağım bir haftadır terk edilmişti.

Küçük evimi seviyordum ama Griffin'i de seviyordum.

Burada, çiftlikte olmak rahatlatıcıydı. Sakindi. Buraya gelip sallanan sandalyede birkaç saat geçirip zihnimi boşaltana kadar düşüncelerimin ve hayatımın ne kadar gürültülü olduğunu –yalnız anlarda bile– fark etmemiştim.

Kafam karakoldan gelen vakalar ve stresle doluydu. Bu duyguları bastırmak için tüm çabalarımın rağmen, uyum sağlamak ve itibarım konusunda endişeliydim. Eden Çiftliği'ne adım attığım an, gürültü azalıyordu. Endişeler solup gidiyordu. Ya da belki de çiftlikle değil, bir adım altımda duran adamla ilgisi vardı.

“İyi bir gün geçir.” Ona veda öpücüğü verdim.

“Sen de.” Kalçasını tırabzana dayadıktan sonra merdivenlerden inip arabama yönelmemi izlerken kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu.

Sabahın erken saatleriydi, hava temizdi. Hava durumu, kavurucu sıcakların geleceğini söylemişti ve Durango'yu çalıştırdığımda, yaz güneşinin tadını çıkarmak için bir gün daha geçirmeyi diledim.

Ancak yapılması gereken işler vardı, bu yüzden anahtarı kontağa yerleştirdim ve kasabaya doğru yola koyuldum.

Griffin dün kıyafetlerimi yıkamıştı. Birinin, 4 Temmuz'da giydiğim aynı kıyafetlerle işe geldiğimi fark edeceğinden şüphedüysam da tedbirli olmak için eve uğrayıp kıyafetlerimi yenileriyle değiştirmeyi tercih ettim.

Karakola vardığımda vardiya değişimi bitmişti. Kendime doldurduğum bir fincan kahve eşliğinde sessiz karakolu inceleyen gece vardiyasındaki ekibin yataklarında olduğunu tahmin ediyordum. 4 Temmuz bittiğine göre herkese biraz daha dinlenme imkânı sağlamak için birkaç günlüğüne gece vardiya süresini kısaltmıştık.

Benim dışımda. Ofisime yerleştüğimde masamın üzerine dağılmış dosyalara bakarak bir iniltiyi bastırdım. Henüz tatili hak etmemiştim.

Bir dosya, her zaman yığının en üstüne çıkmayı başarıyor gibiydi.

Lily Green.

Dosyayı açtım, üstünde cesedin bir fotoğrafı vardı. Bir ay öncesine kadar bu resim beni korkutuyordu. Gelgelelim ona o kadar uzun süre bakmıştım ki şimdi hissettiğim tek duygu, ruhumun derinliklerinde uyandırdığı hüzündü.

“Ah, Lily.” Kapaktaki korkunç fotoğrafı çevirerek altındaki fotoğrafın kenarını sıyırdım. Anma Günü için Instagram’da yayınladığı son öz çekimdi.

Lily Green’in ayrı bir güzelliği vardı, sarı saçları haleli güneş ışınları gibiydi. Gülümsemesi yıldızlar kadar parlaktı. Belki de hepsi bir yanılsamaydı. Belki de gülümsemesi ve parıldayan gözleri, dünya için giydiği bir zırhtı.

Zorla gülümsemek kolaydı. İnsanlara harika olduğumuz yalanını söylemek basitti, gerçek şu ki her kalp atışı size acı verirdi.

Lily’nin depresyonda olabileceğine dair işaretler aramak için bir ay harcamıştım. Arkadaşlarını ve ailesini sorgulamış, bir erkek arkadaş bulmak için başarısız bir arayışa giriştim. Tüm sosyal medya hesaplarına girdim hatta mesaj kayıtlarını ve kredi kartı ekstrelerini bile çıkarttırdım.

Ancak bulunacak hiçbir şey yoktu.

Belki de bulunacak bir şey olmadığı içindi.

Gizli not yoktu. Gizli erkek arkadaş yoktu. Büyük ihtimalle arkadaşlarıyla biraz eğlenmek için dışarı çıkmıştı, sonra da sevişecek bir adamla tanışmıştı. Kasabadaki ilk gecemde aynı şeyi Griffin’le yaptığım düşünülürse, kesinlikle olasıydı.

Belki de adam kendi yoluna gitmişti ve kadın sessizce acı çekerek geride kalmıştı.

Ta ki her şey çok fazla gelene kadar.

Fotoğrafının kenarına bir kez daha dokundum, ardından klastörü kapattım.

Lily'nin intiharını takıntı hâline getirmek beni bir yere götürmüyordu. Yaşları nedeniyle, diğer intiharlar hakkında sormak istediğim soru sayısı sınırlıydı. Benim işim kesinlikle gerekli olmadıkça yaraları yeniden açmak değildi. Ebeveynler, arkadaşlar ve sevdikleri iyileşiyorsa, bu sürece saygı duyardım.

Ben o süreci yaşıyordum.

Geçen yıllar boyunca en kötü anlarım Bozeman'daydı, normal bir günde sadece biri sokakta yanıma gelip kaybım için ne kadar üzgün olduğunu söylerdi. İyi niyetli olsa bile her seferinde gerçek yeniden tokat gibi yüzüme çapardı.

İnsanlar kederi farklı şekilde atlatırlardı. Bazıları sevgi ve desteği memnuniyetle karşılardı. Benim gibileri de onu kalbinde saklar ve hazır oldukça sadece küçük parçaları bırakırdı.

Dün Griffin'e, annemin ve babamın ölümlerini anlatırken bir parçanın gitmesine izin vermişim.

Lily Green, ona harcayabileceğim tüm enerjiyi hak ediyordu. Ancak Melina Green de iyileşmek için yalnız kalmayı hak ediyordu. Bunun anlamı, bugün için nefes alması adına davaya biraz ara vermektir.

Bu yüzden dosyayı masamın çekmecesine sıkıştırdım, yanına diğer intiharları da ekledim ve masamı temizlemeye koyuldum.

İstasyondan altıda ayrıldığımda, gelen kutum neredeyse boşalmıştı. Üç toplantım vardı ve gözden geçirip onaylamam ge-

reken her rapor bitmişti. Memurlar, raporlarına yönelik eleştirilerimi, beklediğimden daha iyi karşılamışlardı. Detay eksikliği şimdi daha az fark ediliyordu ancak hâlâ düzeltilmesi gereken kısımlar vardı.

Bana verilen dosyalardan ikisinin –her ikisi de 4 Temmuz’la ilgiliydi– bazı düzeltilere ihtiyacı vardı, bu yüzden onları memurların masalarına notlar ekleyerek bıraktım. Karakol hâlâ sessizdi. Akşam vardiyası başlamıştı ve telefondaki sevk memurunun dışında, diğer tüm memurlar devriyedeydi.

Çantamı toplayarak ofisin kapısını kilitledim. Elimdeki anahtarlarla arkama döndüğümde, koridordan aşağı inen Memur Smith ile neredeyse çarpışacaktım.

“Ah, özür dilerim.”

“Önüne bak,” diye mırıldandı ve etrafımda büyük bir alan bırakarak yanımdan geçti.

“Memur Smith,” diye seslendim, yanımdan geçerken.

Yutkunarak döndükten sonra ellerini kalçalarına dayadı. Üzerinde sivil bir eşofman takımı ve spor bir tişört vardı. “Ne? Vardiya dışındayım. Sadece spor salonunu kullanıyorum.”

Kırmızı yanaklarını ve terli saçlarını inceledim. Burada bulunduğum ay boyunca kibar davranmıştım. Kibar ve profesyonel davranırsam zamanla Tom da dâhil olmak üzere herkesin kalbini kazanabileceğimi ummuştum.

Buna iyimser bir kuruntu diyebilirdiniz ancak personel konusunda ilerleme kaydediyordum. Bana bir arkadaş gibi davranmaları gerekmiyordu ve bunu yapmalarını da istemiyordum ama patronun ben olduğumu anlamaya başlıyorlardı.

Ve hiçbir yere de gitmeyecektim.

Tom Smith’e bakıp homurdanmasıyla karşılaştığımda, onun

saygısını kazanamayacağımı anladım. Sadakatini de. Kararını vermişti ve bu değişmeyecekti.

“Cumartesi raporun eksik. Notlarımı masanda bulacaksın. Yarın düzeltilmiş hâlini görmek istiyorum.”

Burun delikleri genişledi. “Her neyse.”

“Şef. Doğru cevap; *Evet, şef.*”

Burun delikleri tekrar genişledi. Bir homurdanma daha. Sonra gitmişti.

Kapının açılıp kapandığını duyana kadar bekledim. Ardından tuttuğum nefesimi bıraktım. Yarın, istifa etmesi durumunda pozisyonuna uygun bir iş tanımı hazırladığımdan emin olacaktım. Ya da beni, onu kovmaya zorlayacaktı.

Çantamdan telefonumu çıkararak Griffin’e bir mesaj gönderdim.

Benim evimde.

Çiftlikte sessiz bir gece geçirmek istesem de evimde, üzerinde adım yazan bir şişe şarap beni bekliyordu.

Eve gittiğim saatlerde şehir merkezi bir aşağı bir yukarı yürüyen turistlerle dolup taşıyordu. Bu sabah mutfak eşyaları mağazasında bir hırsızlık vakası vardı. Biri yerel diğeri eyalet dışından olmak üzere iki hız sınırı cezası da hırsızlığa eklenmişti. Bunların dışında yeni küçük kasabamdaki hayat son derece basit görünüyordu.

Bu gece, bu kasaba benimmiş gibi hissetmiştim.

Bozeman’daki uzun süre çalışan polislerden, işlerin tersine dönmesinin kolay olduğunu duymuştum. Her köşede suç arardın. Belki benim de başıma gelirdi. Ya da belki bu küçük kasaba, kusurlarına rağmen pürüzlü kenarları uzak tutabilirdi.

Quincy evdi.

Kalbimde bir hafiflikle sokağıma döndüm. Kaldırıma park etmiş tanıdık bir arabayla kaldırımda durup, eski sevgilimle konuşan tanıdık sarışın muhabiri gördüğümde kalbimdeki hafiflik de ortadan kayboldu.

“Kahretsin,” diye mırıldandım araba yoluna girerken. “İkisi birden mi? Çiftliğe gitmeliydim.”

Skyler beni sürücü tarafında karşıladı ve benim için kapıyı açtı.

“Ne istiyorsun?” diye sordum, yanından geçerek eve doğru giderken.

Emily Nelsen’i tamamen görmezden geldim. Griff bu mahallede oturduğundan bahsetmişti. Taytına ve atletine bakılırsa, koşuya çıkmıştı ve Skyler’ı görmüş olmalıydı. Muhtemelen değerli gazetesinde yaymak için dedikodu arıyordu. Belki de Griffin’i aldattığım haberini.

“Winnie.” Veranda merdivenlerini çıkarken Skyler’ın eli dirseğime dokundu.

Daha dün Griffin’e, Skyler’dan bahsetmem ne kadar da ironikti. “Ne?”

“Hadi konuşalım. Lütfen.”

“Ev hakkında mı? Satabilirsin, umurumda değil. Ben istemiyorum.”

“Hayır. Bizden bahsedelim.”

“Biz diye bir şey yok.” Gözümün ucuyla Emily’nin biraz daha yaklaştığını gördüm.

Meraklı kaltak.

“Senin için endişelendim. Özellikle dün.”

“Yine de bir gün gecikmeyle buradasın.”

“Dün meşgul olacağını düşündüm ve seni rahatsız etmek istemedim.”

Ya da kendi planları vardı ve iptal etmek istememişti. “Eğer gerçekten ailemin geçirdiği kazanın yıl dönümünü umursasaydın, geçen yılın 4 Temmuz gününde golf planı yapmazdın. Ya da belki o yolculuk, *yedeğini* becermek için bir bahaneydi.”

Yüz ifadesi sertleşti. “Sana söylemiştim. Sadece seksti.”

“Benim için değildi.”

“Gerçek bir ilişki değildi.”

“Ah, yani aletini vajinasına gerçekten sokmadın mı?”

“Tanrım, Winnie.” İrkildi. “Böyle söylemek zorunda mısın?”

“Evet. Defol git, Skyler.” Yana döndüm. “Ve sen de.”

Emily’nin gözleri büyüdü.

“Bir şeye mi ihtiyacın var? Yeni bir hikâyeye mi?” diye sordum. “Çünkü burada yok. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Sadece geçiyordum ve merhaba demek istedim,” diye mırıldandı.

El salladım. “Merhaba.”

“İçeriye geçip özel bir yerde konuşalım,” dedi Skyler sesini alçaltarak.

“Hayır. İçeri gelmiyorsun. Biz ayrıldık. İlişkimiz aylar önce bitti. Neden burada olduğunu ve ortadan kaybolman için ne gerektiğini anlamıyorum ama...”

“Sekiz yıl. Sekiz yıl boyunca birlikteydik. Birlikte bir evimiz vardı.”

“Satmayı reddettiğin bir ev.”

“Çünkü bunu yapamam.” Ellerini havaya kaldırdı. “Kapıdan içeri giriyorum ve hâlâ senin gibi kokuyor. Seni hâlâ oturma odasında görebiliyorum. Çuvalladığımı biliyorum. Olmam gereken zamanda orada değildim. Eve gelene kadar fark etmemiştim

ama artık orası ev değildi çünkü sen gitmiştin. Tekrar denemeyi birbirimize borçlu değil miyiz?”

“Neyi deneyelim? Başaramadık, Skyler. İkimizin de gerçek bir düğünün peşine düşmemesinin bir nedeni var. Bu sözü vermememizin bir nedeni var. Biz başaramazdık.” O sekiz yıl boyunca kabul etmek istemediğim gerçek buydu.

Her iki tarafta da yeterince sadakatli değildi. İlişkimizi bir öncelik hâline getirmemiştim. Kariyerim her zaman önceliğim olmuştu. Rütbelere arasında bu kadar çabuk terfi etmemin bir nedeni vardı. Kalbimin yüzde doksan dokuzunu işime vermiştim. Skyler sadece geriye kalan parçaları almıştı.

O da kendini kariyerine adanmıştı, ikisini bir arada başarabilen bizim gibi çiftler vardı ama biz, birbirimiz için bir öncelik olmamıştık.

Griffin’le tanışana kadar nelerin eksik olduğunu fark etmemiştim bile. Bir insanı özlemenin nasıl bir şey olduğunu anlamamıştım. Sesine, kokusuna, tadına özlem duyabilmenin.

Skyler’la sekiz yıl mı, Griffin’le bir ay mı?

Her defasında Griffin’i seçerdim.

“Aldatmanın bir nedeni var,” dedim Skyler’a. “Çünkü birlikte yapamazdık.”

“Winnie.” Elini dirseğimden omzuma doğru hareket ettirerek yaklaştı.

“Eğer o eli vücudunda tutmak istiyorsan, hemen şimdi onun üzerinden çek.” Skyler’ın arkasındaki derin, gürleyen ses, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Griffin verandaya çıkıp yanıma gelmeden önce botlarının sesi yankılandı.

Skyler’a yönelttiği bakışlar dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Kıskançlık Griffin Eden'da inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

Skyler, "Kim olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum ama Winnie ile bir konuşma yapıyorum," diye karşılık verdi.

"Ben de akşam yemeğinden önce ona bir orgazm vermek için buradayım. Bakalım hangimizin yanında kalmayı tercih edecek?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Emily'nin nefesi hepimizin duyabileceği kadar sesli bir hâl aldı.

Griffin, Skyler'ın omzunun üzerinden, "Evine git, Emily," diye bağırdı.

Gerilse de kıpırdamak için bir hamlede bulunmadı.

"Burada senin için hiçbir şey yok," dedi Griff. "Bu bir hikâye değil. Ben değilim. Evine git."

Zorlukla yutkundu, gururu gözle görülür şekilde sarsıldı. Bu bize daha sonra pahalıya mal olabilirdi; ama Griffin beni seçtikten sonra onun kaldırımında koşuşturduğunu görmek yeterli bir ödüldü.

"Sen de," dedim Skyler'a dönerek. "Evine git."

Kafasını salladı. "Anladım. Bu adamı bir süre becermek ve teraziye dengelemek istedin. İyi. Sen onunla atlatacaksan o zaman ben de..."

"Onu kaybettin." Griffin'in sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Karşı tarafta değil, onun tarafında durduğuma sevinmemi sağlayan bir sestti. "Sen batırdın ve onu kaybettin. O benim. Ve ben, bunu mahvetmeyeceğim."

Benim. Kalbim bir su birikintisine dönüştü.

Daha önce hiçbir erkek beni kendisine ait kılmamıştı. Kendine özgü siyah takım elbisesini giymiş Skyler, sekiz yılını almıştı ve bir kez bile benim için; *o benim* dememişti.

Eski sevgilim bana baktı ama onu görmezden geldim, kızgın kovboyu kucaklamaktan kendimi alıkoymakla meşguldüm. “Griff...”

“Kapıyı aç, Winn.”

Bir gülümsemeyle savaşılarak emrine uydum ama içeri girmeden önce Skyler’a son bir bakış attım. “Evi sat. Peşini bırak. Gitmeme izin ver. Lütfen.”

Sertçe yutkundu. Ardından başını salladı.

“Teşekkürler.” Griffin’in elini tuttum ve onu evin içine çektim.

Kapıyı sertçe kapattı ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Onu gerçekten yumruklamak istiyorum.”

“Lütfen, yumruklama.”

Skyler bu sefer beklemedi. Tıpkı Emily’nin ortadan kaybolduğu gibi çabucak yok oldu.

Sonsuza kadar bekleyeceğini sanmıştım.

“Bu çok...” Garip? İnanılmaz? Aydınlatıcı? *Her şeyin ötesinde.*

“Evet.” Griff, aramızdaki mesafeyi tek bir adımda kapattı. Kısa bir süre sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, kalbime bir çarpıntı ve dizlerime bir titreme gönderiyordu.

Beni kendisine ait kıldı. Ağzını bir kez açtı ve Skyler’a söylediği sözler vücudumu hızla terk etti.

O benim.

Griffin de benimdi.

Yatak odasından çıktığımızda hava kararmıştı. Söz verdiği gibi Griffin akşam yemeğinden önce bana *bir orgazm* vermişti. *Siz şuna üç deyin.*

“Yemek siparişi verecek miyiz?” Buzdolabımı açtım. “Yoksa peynir ve kraker mi istersin?”

“Pizza.” Bir kolunu omuzlarıma doladı, çıplak göğsü sıcak sırtıma değdi. Sonra buzdolabını kapattı. “Kesinlikle pizza.”

Ona yaslanarak, “Önce konuşacak mıyız?” diye sordum.

“Muhtemelen konuşmalıyız,” diye mırıldandı saçlarıma doğru.

“Bu gerçekten kaçamak değil, değil mi?”

Kıpırdandı, yüzümü kendine döndürmek için kolunu gevşetti. O delici mavi gözler benimkileri yaktı. “Hayır. Değil.”

“Tamam.” Bu kelime bunun için çok yetersiz görünüyordu. Bir latteye *tamam* derdim. Bir bardak şampanyaya. Griffin’in bunu teklif etmesine değil... Her ne teklif ettiyse, ona. Şu anda hiçbir şey. Ancak bir gelecek vaadi, basit bir *tamam* cevabından daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

“Böylesi daha iyi, değil mi?”

“Evet.” Başka bir yetersiz kelime. Ya da belki de mükemmel bir kelimeydi.

Her şey kamyonetinin arka koltuğunda seviştiğimizde birbirimizin kulağına *evet* diye fısıldayarak başlamıştı.

“Seni yemeğe çıkarmak istiyorum,” dedi. “Bir randevuya.”

“Tamam.” Başım dönüyordu. “Bu akşam mı?”

“Hayır.” Sırıttı ve kotunun cebinden telefonunu çıkardı. Ek-rana birkaç kez dokunduktan sonra kulağına bastırdı.

Telefonum oturma odasında çaldı, bu yüzden pizza sipariş eden Griffin’in yanından ayrıldım ve daha önce çantamı attığım yere aceleyle koştum. Önce kişisel telefonumu buldum ama günlerdir şarjı bitik hâldeydi. İş telefonu elime geçene kadar çantamı talan etmeye devam ettim. İstasyonun numarası yanıp söndü.

Siktir.

“Merhaba,” diye yanıtladım.

“Merhaba, şef,” dedi Mitch, sesi gergindi. Herhangi bir neşe kırıntısı yoktu.

“Neler oluyor?”

“Frank Nigel’den bir telefon geldi.”

Kalbim dörtmala koştu. Frank sadece acil bir durum olduğunda arardı.

Muhtemelen kişisel telefonumu denemişti ve cevap vermediğimde istasyonu aramıştı. “Ne oldu?”

“Covie. O hastanede.”

16. bölüm

Winslow

“**S**enin yanına taşınacağım,” dedim İhtiyar’a, elini benim-
kinin arasına sıkıştırarak.

Alayla, “Hayır taşınmayacaksın,” diye karşılık verdi.

“Yalnız olmandan hoşlanmıyorum.”

“Yalnız değildim. Frank var.”

Başımı salladım. “Aynı şey değil.”

Frank bir İngiliz anahtarı bulamasaydı, tüm bu durum farklı sonuçlanabilirdi.

“İyiyim.”

“Kalp krizi geçirdin.”

“Hafif bir kalp krizi.” Elini kurtarmaya çalıştı ama bırakmadım. Henüz bırakamazdım.

Kaşlarımı çattım. “Aynı şey.”

İhtiyar içini çekti. “Seni seviyorum, Winnie.”

“Ben de seni seviyorum.” Çenem titremeye başladı. Bu sandalyede oturmakla geçen uzun bir gece olmuştu ve duygularım perişan hâldeydi.

“Ağlama.”

Başımı sallayarak boğazımdaki yumruyu yuttum. Ağlama krizim illaki gelecekti. Ama onu, yalnız olduğum zamanlar için saklıyordum.

İhtiyar, benim tek ailemdi. Babam tek çocuktur. Annem de öyleydi ve ailesi yıllar önce vefat etmişti. Beni tatile götürecek, beni sevdiğini söyleyecek teyzeler, amcalar ve kuzenler yoktu.

Sadece İhtiyar vardı. Bu kalp krizi, onun her zaman burada olmayacağını acımasız bir hatırlatıcısı gibiydi.

Dün gecenin çoğunu onu uyurken izleyerek geçirmiştım. Bu hastane yatağında çok küçük görünüyordu. Grimsi mavi önlüğü ve bej duvarlar yüzünün rengini ağartıyordu. Floresan ışıklar sayesinde yüzündeki her çizgi, her kırışıklık ortaya çıkarıyordu.

Hayat sona ermeye mahkûmdu ama ben İhtiyar’ı kaybetmeye hazır değildim. Asla da hazır olmayacaktım.

Gözlerimden akan yaşlar, onları durdurmak istiyor olmamı umursamayarak arkalarından izlerini bırakarak yanaklarımdan süzüldü.

“Winnie. Ben iyiyim.”

Göz yaşlarını kurulamak için elini bıraktım. “Biliyorum.”

“Doktorun dediği gibi diyetimi düzenlemenin ve stresi azaltmanın zamanı geldi.” İhtiyar yaşına göre oldukça formdaydı. Fazla kilolu değildi ve yemek sonrası yürüyüşlerimizde nefesinin kesildiğine hiç tanık olmamıştım. Ancak tıkanmış damarları için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Kolesterolü çok yüksekti ve çok stresli bir işi vardı. “Ev işleri için bir yardımcı tutsaydın senin için her şey daha kolay olurdu.”

“Öff.” Eliyle beni geçiştirdi. “Ev bir stres değil. Fakat...”

“Fakat ne?”

Tavanı inceledi, başı yastıklara daha da gömüldü. “Belki de emekli olma zamanım gelmiştir.”

“Belediye başkanı olmayı seviyorsun.”

“Evet, kesinlikle seviyorum.” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Yine de bu yaşlı olduğum gerçeğini değiştirmiyor ve belediye başkanı olmak stresli bir iş. Tam olarak yapmam gerekeni yapmışım gibi hissediyorum. Bu kasabayı yönetmesi için gelecek nesilleri yetiştirdim. Bunun en iyi örneği sensin.”

Burnumu çektim, akmadan önce bir gözyaşını daha sildim. “Diyetinden başlayalım. Henüz yeni bir patron için hazır değilim.”

Kıkırdadı. “Anlaştık.”

“Günaydın.” Doktor kapıyı tıklatarak odaya girdiğinde ona döndüm. Dün gece Griffin’le geldiğimizde burada olan doktor değildi ama yüzünü tanıyordum. “Merhaba, ben Talia Eden.”

“Merhaba.” Doğrularak elini sıkmak için ayağa kalktım. “Ben Winslow Covington.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Gözleri kardeşininkilerle aynı renkte, parlak maviydi. Talia, Griffin’in yakışıklı olduğu kadar güzeldi. İhtiyar’ın başucuna doğru yürürken kahverengi gür saçları, kürek kemiklerinin arasında dalgalanan uzun bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. “Bugün nasıl hissediyorsun, Covie?”

“İyi.”

Boynunda asılı duran stetoskopu alarak büyükbabamın tişörtünün altından geçirdi ve göğsüne yerleştirdi. “Derin nefes al.”

Kontrolleri bitene kadar emirlerini sıralarken İhtiyar da denileni takip etti. “Ne kadar zamanım var, doktor? Üç ay mı? Yoksa altı mı?”

“Komik değil,” diye azarladım.

İhtiyar sırttı. “İyi olacağım.”

Talia, “Bütün hayati organları sağlam,” dedi. “Daha fazla göğüs ağrın oldu mu?”

“Hayır,” diye yanıtladı İhtiyar.

“Seni bir günlüğüne burada tutacağım,” dedi. “Sadece her şeyi görmek için. Ama yarın sabaha kadar her şey yolunda giderse seni eve göndeririz.”

Başını salladı. “Tamam.”

“Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?” diye sorduğunda İhtiyar karşılık olarak başını salladı.

Bir sorum olduğunu belirtmek ister gibi elimi kaldırdım.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı İhtiyar gözlerini devirerek.

“Sorular benim uzmanlık alanım.”

Böylece aklıma takılanları çekinmeden sorabildim. İlk üç sorum dün gece hastaneye geldiğimden beri aklımdaydı. Kelimeler ağzımdan ışık hızında döküldü. *Bunun tekrar olmasını nasıl engelleriz? Alabileceği ilaç var mı? Dün gece, doktor diyet değişikliklerinden bahsetti. Kaçınılması gereken yiyeceklerin bir listesi var mı?*

Talia sorularım karşısında gözünü bile kırpmadı. Hepsini dinledi ve her birine anında cevap verdi. “Hemşireden birkaç broşür getirmesini isteyeceğim. Genel bilgiler orada var ancak ayrıntılı bilgi sağlayan birkaç iyi internet sitesi de broşürde yazıyor.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi gülerek. “Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum.”

“Ben de.”

Talia, kapıya yürüyüp kapıyı açtığı anda koridordan iki kızgın erkek sesi geldi. Boğazını temizledi ve sesler kesildi.

İhtiyar ve ben birbirimize baktık. Bu iki sesi de tanıyorduk.

Talia'yı koridora kadar takip ettim ve Griffin'i kapının hemen dışında dururken buldum.

Kollarını göğsünde çaprazlamıştı ve gözleri kısılmıştı. Frank'in yürüdüğü koridora doğru bakarken, tüm vücudundan öfke yayılıyordu.

"Neler oluyor? Frank neden gidiyor?"

Frank, arkasına bakmadan merdiven boşluğuna giden kapıda gözden kayboldu.

"Peşini bırak, Griff," dedi Talia.

"Bu, iyi değil." Griff başını salladı. "Seni küçük düşürdü. Patronuna gitti."

"Ne?" Sırayla ikisine de baktım, yapacakları açıklamayı bekliyordum. Frank neden Talia'nın patronuna gitmiş olabilirdi ki?

"Lütfen, bırak." Yanına gidip kolunu omzuna koydu. "Benim adıma öfkeli olduğun için minnettarım ama buna gerek yok."

Griff'in çenesi kasıldı.

Talia güldü ve pazısını yumrukladı. "Sonra görüşürüz."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Görüşürüz Winslow."

"Her şey için teşekkürler," dedim ve koridorda hemşire odasına doğru yürümeye başladığında el salladım. Görüş alanımdan çıktığında Griffin'e bir adım daha yaklaştım. "Sorun nedir?"

"Frank, Talia'nın Covie'nin doktoru olacağını öğrendiğinde patronuna gitti ve başka birini istedi."

"Ne?" Talia burada tamamen yetkin görünüyordu. Gençti ama şef olarak benim pozisyonumda biri için de kaç kişi aynı şeyi düşünmüştü? "Neden bunu yapsın ki?"

"Bir pislik olduğu için olabilir mi? Bilmiyorum. Talia'yla siz içerideyken gelip yüzüme, onun doktoru olmaya uygun olmadığını düşündüğünü söyledi."

“Anlamıyorum. Neden böyle düşünsün ki?”

“Bu, Talia’nın asistanlığının ilk yılı. Tıp fakültesini yeni bitirdi ve buradaki kıdemli doktorlar onu işe almayı uygun buldu. Ona gerekli deneyimi sağlamak istediler çünkü Frank’in aksine, yeni doktorlar getirmezlerse emekli olduklarında yerlerini alacak kimsenin olmayacağını farkındalar. Talia halkı tanıyor ve seviyor. Akıllı ve iyi bir doktor.”

“Bana onu savunmak zorunda değilsin.” Yaklaştım ve elimi omzuna koydum. “Frank böyle bir şey yaparak hata etmiş.”

Kollarını çözdü ve beni kendine çekmek için bir kolunu belime doladı. “Sadece Covie’nin doktoru olmasının onu riske atacağını düşünmeni istemiyorum. Öğrenmesi gereken şeyler olduğunu biliyor. Başa çıkamayacağı bir şey olursa yardım çağırır.”

“Endişelenmiyorum.”

“Özür dilerim.” Uzun bir nefes vererek diğer kolunu da belime doladı. “Nasıl hissediyorsun?”

Esnedim. “Yorgun.”

Göğsüne yaslanıp ağırlığımı verdiğimde, sanki bir ağaç gövdesinin etrafındaki sarmaşık gibi bacaklarımdan yukarı tırmanmaya hazır bekleyen yorgunluk kemiklerime işledi. Griffin’in kokusuyla rahatlayarak derin bir nefes aldım. “Güzel kokuyorsun.”

Bu sabah duş almıştı ve teninden şampuanının temiz kokusu yayılıyordu.

Muhtemelen anti-bakteriyel el dezenfektanı ve hastane gibi kokuyordum. “İhtiyar’ı yarına kadar burada tutacaklar.”

“Neden sen de eve gidip biraz dinlenmiyorsun?”

“Benim de planım bu. Doktor Talia’dan bilgi almayı beklemiştim.”

Birkaç dakika boyunca bana sarıldı. Bana güç vermesine izin vererek bir süre gözlerimi kapalı tuttum. Serum askısının çıkardığı

tekerlek tıkırtısını duyana dek geri çekilmemiştim. Yandaki odadan ayağında terlikleriyle, hastane önlüğü giymiş bir adam çıktı.

“İhtiyar’a selam vermek ister misin?” diye sordum.

“Kesinlikle.” Ellerimizi kenetleyerek dün gece yaptığı gibi sıkıca tuttu. Sanki ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Dün, hastaneye vardığımızda İhtiyar acil servisteydi. Doktorlar kalp krizinin geçtiğinden emin olduktan sonra bir dizi test için onu alıp götürmüşlerdi. Saatler sürmüştü ve Griffin bu sürecin her dakikasında elimi tutarak bekleme odasında, benimle kalmıştı.

Frank de buradaydı ve ikisinin her ne husumeti vardysa, o gece için kaldırıp bir kenara koymuşlardı. Anlaşılan, *ateşkes* İhtiyar’ı müşahede odasına yerleştirmelerinden ve ben, Griffin’e eve gitmesi için ısrar etmemden bir süre sonra sona ermişti.

“Merhaba, Covie.” Odaya girerken Griffin elimi bırakmadı. İhtiyar’ın elini sıkmak için diğerini kullandı. “Bugün nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi. Kız kardeşin sayesinde emin ellerdeyim.”

Griff, “Kesinlikle aynı fikirdeyim,” dedi.

Yatağın kenarına, büyükbabamın ayaklarının dibine oturdum; ama kalçamı beyaz battaniyeye yerleştirdiğim anda İhtiyar kapıyı işaret etti.

“Eve. Git. Şimdi.” Parmaklarını şaklattı.

“Kahvaltını yaptıktan sonra gideceğim.”

Kaşlarını çattı ve ben kıpırdamayınca emrine uymayacağımı anladı. Yemek yemesine yardım etmek ve Frank’ın geri gelmesini beklemek için yanında kalmak istemiştim. Talia’ya neden bu kadar karşı olduğunu öğrenmek istiyordum. Hiç mantıklı değildi ve İhtiyar’ın kafasına gereksiz şüpheler yerleştirmesini de istemiyordum.

“Sana bir şey getirmemi ister misin?” diye sordu Griffin.

“Hayır,” derken tekrar esnedim.

“Eve git, Winnie,” diye yalvardı İhtiyar. “İyiyim.”

“Yakında gideceğim,” diye söz verdim.

“Biraz dinlenebilmen için seni yalnız bırakayım, Covie.” Griffin, bir eliyle büyükbabamın omzuna vurdu. “İyi olmana sevindim.”

“Ben de,” diye karşılık verdi İhtiyar.

“Dışarıya kadar eşlik edeyim.” Külçe gibi ağırlaşmış bacaklarımla yataktan kalktım ve Griffin’le birlikte koridora çıktım.

“Fazla kalma.” Burnumdaki çillere dokundu.

“Kalmam. Eve gidip duş alacağım ve biraz kestireceğim.”

“O zaman buraya geri gelmeden önce çalışmaya gideceksin.”

Başımı yana eğdim. “Gerçekten o kadar öngörülebilir biri miyim?”

“Evet.” Alnımı öpmek için eğildi. “Daha sonra beni ara.”

“Ararım.” Koridorda yürüyüp Frank’in daha önce çıktığı kapıda gözden kaybolmasını izledim. Kapı arkasından kapandığında, hissettiğim yorgunluğun ortaya çıkması için kendime bir anlığına izin verdim.

Üç kalp atışı. Dört. Sonra ayak sesleri duyunca arkama döndüm.

“Merhaba, Frank.” Ses tonumun sevecen çıkmasına özen göstermedim çünkü sinirimi bozmuştu. Yine de İhtiyar’ı kanepeye bulduğunda, göğüs ağrısının geçmesini beklemeden onu hastaneye getirdiği için minnettardım.

Anlamadığım şeyse, özellikle böyle bir günde dram yaratmasıydı.

Yüzümdeki öfkeyi okudu, gizlemek için uğraşamayacak kadar yorgundum. “Griffin sana Talia dışında başka bir doktor istediğimi söyledi, değil mi?”

“Evet, söyledi. Neden? Onunla tanıştım ve oldukça yetenekli görünüyor.”

“O gerçek bir doktor değil.”

“O bir asistan.”

“Pekâlâ, aslında bir stajyer. En iyisine sahip olmasını istemiyor musun?”

“Elbette istiyorum.” Ama aynı zamanda hastanenin personel alımını uygun şekilde nasıl idare edeceğini bildiğine de güveniyordum. Kendi pozisyonumda istediğim de aynı saygıydı.

“Öyleyse Edenların seni kandırmasına izin verme. *Griffin*’le aranızda ne olduğunu bilmiyorum.” Frank adını tükürürcesine söylemişti. “Sadece... Dikkatli ol. Gardını indirme.”

Kafam karışmıştı. “Gardımı mı indirmeyeyim? Neye karşı?”

Frank, omzunun üzerinden bakarak yalnız olduğumuzdan emin oldu. Sonra biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. “Griffin’in bu kasabada pek çok kadınla adı anıldı. Hem burada hem kasaba dışında.”

Kaşlarımı çattım. Bu, bugün düşünmek istediğim bir şey değildi. Belki de hiçbir zaman. Yine de daha Frank’e bunun, onun değil benim sorunum olduğunu söyleyemeden konuşmaya devam etti.

“Briggs karısını dövmüştü. Bu yüzden karısı onu terk etti.”

Zihnimin çarkları durma noktasına gelerek feryat etti. “Ne?”

“Rain’in en iyi arkadaşıydı. İstismarcı olduğunu itiraf etmesi uzun zaman aldı. Bir gece ağlayarak Rain’e her şeyi anlattı. Ertesi gün gitmişti.”

“Gitmiş miydi? Nereye?”

“Bilmiyorum, Winnie. Gitmişti işte. Uzun zaman önceydi ama bu yüzden sana dikkatli olmanı söylüyorum. Belki de onu

terk etmek için Quincy ile tüm bağlantılarını kesmesi gerekiyordu ama Rain perişan olmuştu. En iyi arkadaşını kaybetmişti. Üstelik Briggs'le ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.”

Burun kemerimi sıktım. “Başka bir şey var mı?”

“Kahrolası aklını kaybetmesi ve kamyon camından sarkıttığı tüfeğiyle şehirde dolaşmasının kimsenin umurunda olmaması dışında mı? Hayır.”

O hâlde Briggs'in bunamasını fark eden sadece Griffin ve ailesi değildi. Bu beni ilgilendiren bir şey olmadığı için çenemi kapalı tutmayı tercih ettim.

Frank, elini omzuma koydu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Sadece biraz yorgunum o kadar.”

“Eve gitmeye ne dersin? Bir süre Covie'nin yanında kalacağım.”

“Emin misin?”

“Tabii ki ama telefonunu şarj et ki bir şey olursa sana ulaşabileyim.”

Başımı salladım. Dün gece itibariyle, o telefonun bir daha asla kapanmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

İkimiz, İhtiyar'ın odasına girdik ve uzun bir vedalaşmanın ardından onu Frank'le bırakıp otoparka doğru yola koyuldum.

Direksiyona geçtiğim an, beynim süper hızda çalışmaya karar verdi. Frank'in bana anlattıklarından sonra uyuyup dinlenmem imkânsızdı.

Frank bugün dram yaratmaya mı çalışmıştı? Yoksa Briggs gerçekten karısını taciz mi etmişti? Griff, Briggs'in bunaması konusunda çok açık sözlüydü. Neden Briggs'in eski karısı hakkında bir şey söylememişti? Belki de bilmiyordu. Briggs'in evlendiği zaman düşünüldüğünde bu Griffin'in çocukluğuna denk geliyordu.

Ancak Briggs, Indigo Dağı'nın yakınlarında yaşayan tek kişiydi. Akıl sağlığı gittikçe kötüleşiyordu ve eğer bir şiddet geçmişi varsa bu, her şeyi değiştirirdi.

Otoparktan çıkıp karakola doğru sürdüm. Quincy'de haberler hızla yayılmıştı ve kapıdan içeri girdiğimde İhtiyar'ın sağlık durumuyla ilgili sorulara boğulmuştum. Janice resmen panik hâlindeydi.

Herkese iyi olduğuna dair güvence verdikten sonra ofisime çekildim, kapıyı kapattım ve oturup bilgisayarımı açtım.

Briggs Eden'in geçmişini kontrol etmek ihanet gibi geliyordu. Bilgisayar ekranı açılırken tenim karıncalandı ve sandalyeme biraz daha gömüldüm. Yine de rapor ekranımda belirlediği an, bilgileri gözden geçirmeye başladım.

Doğum günü. Adresler. Telefon numaraları. Bilinen ilişkiler. Ardından da adli sicil kaydı.

Temizdi. Aile içi şiddet yoktu. Hız cezası yoktu. Son on yılda aldığı bir park cezası bile yoktu.

Ekranı kapattım ve boş gözlerle masama baktım. "Hah."

Belki de Frank yanlış anlamıştı.

Kalemi elime alarak masaya vurmaya başladım. Beşinci sınıftaki piyano öğretmenimin metronomunun sesi gibi çıkan sabit tıklama sesi düşüncelerimi sakinleştirdi. Zihnimdeki gürültüyü engelledi ve sadece düşünmemi sağladı.

Sadece küçük bir itiş kakış olmuşsa ve fiili bir taciz olmamışsa, polise onu tutuklaması için haber verilmesi pek olası değildi. Ya da Briggs'in karısı taciz edildiğini Rain'e söylemiş ama güvenliğinden korktuğu için gizli tutulmasını istemişti.

Çantamdan telefonumu aldım ve rehberde Griffin'in adını bularak parmağımı ekranın üzerinde gezdirdim. Sonra da vazgeçip telefonu kapattım.

Bu onun ailesiydi. Onun hayatıydı.

Briggs hakkında bir şey bilmiyorsa onun bu şekilde, bunu Frank'ın dedikodularından öğrenmesini istemiyordum. Eğer biliyorsa bana bundan bahsetmemesinin mutlaka bir nedeni vardı.

Bu akşam. Bunu bu akşam konuşabilirdik.

Yapmam gereken bir ziyaretin ardından.

Şehirden çıkarken suçluluk duygusu beni rahatsız etti. Çiftliğe yaklaştıkça karnımda bir düğüm oluşuyordu. Briggs'in kulübesine giden çakıllı yola döndüğümde son ayarda çalışan klima-ya rağmen terliyordum.

Griffin bir süredir amcasıyla konuşmayı planladığımı biliyordu. Bana Lily Green'in çizmelerini getirdiği gün ona bunu söylemiştim. Peki, neden güvenini zedeliyormuşum gibi hissediyordum? Benimle gelemezdi. Bu resmî bir ziyaretti.

Ben sadece işimi yapıyordum.

Briggs'in kamyonunun yanına park ederken şüphelerimi bastırdım. Pazar günü yangının çıktığı yer artık siyah otlardan oluşan bir çemberdi. Kömürleşmiş odun kesikleri götürülmüş, çemberin ortasında gri bir kül yığını kalmıştı. Günler sonra bile, yanan çam kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Çatı sundurmasının altından geçerek kulübeye yürüdüm. Kapı daha ben çalmadan açıldı ve Briggs Eden'in geniş gövdesi tam karşımda belirdi. Griffin, otuz yıl sonra onun gibi mi görünecekti? Aynı buruna ve aynı dudaklara sahiplerdi. Ama Briggs'in –belki de uzun yıllar yalnız yaşamaktan dolayı– keskin bir yüz hattı vardı.

“Merhaba,” dedim elimi uzatarak. “Ben Winslow Covington. Geçen gün tanışmıştık. Buraya Griffin'le gelmiştim.”

Briggs'in bakışları önce uzattığım elime, sonra yüzüme döndü. “Kim?”

“Winslow Covington. Quincy’nin yeni polis şefiyim.”

Bir tanıma belirtisi yoktu.

“Yangının çıktığı gün buradaydım.”

“Ah, şey... Üzgünüm.” Başını salladıktan sonra büyük elini uzatarak elimi sıktı.

“Biraz kestiriyordum, yeni uyandım. Hâlâ uyku sersemiyim. Bilirsin işte.”

“Elbette.”

“İçeri gel.” Beni içeri almak için geri çekildi. “Winslow, değil mi?”

“Evet.”

“Sana biraz su getireyim mi?”

“Evet, iyi olur. Teşekkürler.”

Mutfığa gitti ve dolaptan birbirinin eşi olmayan iki bardak çıkardı.

Kulübe, pastırma yağı ve sahanda yumurta kokuyordu. Midedem kazındı. Dün öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim.

Ocakta bir dökme demir tava vardı. Mutfak tezgâhının üzerinde kır çiçekleriyle dolu bir kavanoz duruyordu. Salon, mutfak ve bir tarafında yemek masası bulunan geniş, açık bir alandı. Karşıda iki kanep ve köşedeki bir sehpanın üzerinde televizyon bulunan bir oturma takımı vardı.

Sehpanın üzerine düzgünce yerleştirilmiş iki kitap vardı. Televizyonun altındaki DVD’ler ise mükemmel bir şekilde sıraya dizilmişti. Duvara monte edilmiş bir kitaplık vardı ama evin geri kalanının aksine rafları karmakarışık.

O kitaplık, bu derli toplu kulübeye değil, benim evime ya da ofisime aitmiş gibi görünüyordu. Bir yığın gazete rulosu vardı. Dağınık kâğıtlar. Yeni gibi görünen bir çekiç. Bir yapboz. Bir kavanoz dolusu kalem.

Başkaları ıvır zıvırlarını çekmecelere doldururken Briggs onları raflarına sıkıştırmıştı. Açılmamış bir yığın zarf vardı. Daha iyi günler görmüş bir çakı. Ve bir çanta.

Neden çantası vardı ki? Peki, neden bu kadar tanıdık geliyordu? Dikiş yerlerine çikolata bulaşmış gibi duran pürüzsüz, deve derisini inceleyerek bir adım daha yaklaştım.

“Çok güzel,” diyerek çantayı raftan kaldırdım ve Briggs’e doğru tutmak için çevirdim. “Karın ya da kız arkadaşın enfes bir zevke sahip.”

“Evli değilim.” Gülerek bana bir bardak su uzattı. “Artık değilim. Karım beni yıllar önce terk etti. Biz... Bazı problemlerimiz oldu. Görünüşe göre bekâr olmak bana çok yakışıyormuş.”

Gülümseyip suyum yudumladım. *Problemlerinin* karısını dövmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını soramazdım. Bugünkü ziyaret, Frank’in dedikodusunu doğrulamak ya da reddetmek için değildi. Briggs’in aklı yerinde görünüyordu. Bugünkü ziyaretin amacı onu yavaş yavaş anlamaya çalışmaktı. Belki de bu çantaya neden sahip olduğunu öğrenebilirdim.

“O zaman bunu sen mi yaptın? Deri ustası mısın?”

“Tanrım, hayır. Bir zanaatta ustalaşamayacak kadar sabırsızım. Ben el emeği için yaratılmamışım.” Gülerken yüzü değişti. Keskin hatları yumuşadı. Gözlerindeki kırışıklar derinleşti. “Bunu Indigo Dağı civarında yaptığım bir yürüyüşte buldum. Patikada bırakmak için çok güzel olduğunu düşündüm.”

Çantada en ufak bir kir bile yoktu. Ya da onu bulduktan sonra temizlemişti. Veya...

Alternatifi düşünmek istemedim. Bu çantanın bulunmadığını, hatıra olarak saklandığını düşünmek istemedim.

“Astarına ve içine bakmamın bir sakıncası var mı?” diye sordum.

“Bakabilirsin.” Kulübenin arkasından bir telefon sesi geldi.
“Gidip şuna bakayım.”

“Tabii ki.” Gitmesini bekledikten sonra telefonumla her açıdan kayda almak için çantayı döndürerek kısa bir videosunu çektim.

Mor ipek astarı dışı kadar temiz ve kusursuzdu, yeni deri gibi kokuyordu. Ön kısımda *H* yazan bir marka amblemi vardı.

Alt kısma sıkışmış bir cüzdan dışında içi boştu. Altın fermuarlı, kare, denizköpüğü yeşili bir cüzdandı. Bu kulübenin erkek-siliği kadar kadınsı bir cüzdandı.

Cüzdanı çantadan çıkardım. Fermuarı açıktı. İçinde katlanmış yirmi dolarlık kâğıt para ve bir ehliyet vardı.

Ehliyet Lily Green’e aitti.

17. Bölüm

Griffin

“Müsait misin?” diye seslendi Knox ön kapıdan.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

Yine de içeri girdi. “Yalnız mısın?”

“Evet.”

“Kahretsin. Şefle tanışmayı umuyordum. Kendimi dışlanmış hissediyorum.”

“Mateo da onunla tanışmadı.” Elindeki plastik kaba başımı sallayarak işaret ettim. “Bu da ne?”

“Sabah kahvaltısı.” Kahve demliğine gitmeden önce tezgâhın üzerine koydu.

“Kaliforniya’dan gelen o fırıncının otelde kaldığı Noel’i hatırlıyor musun? Elektronik posta gönderiyor, tarif alışverişinde bulunuyorduk. Bana tarçınlı çörek tarifini vermesi için onu ikna ettim. Bu sabah biraz yaptım ve büyük bir kısmını annemle babama götürdüm, birazını da buraya getireyim dedim.”

“Teşekkürler.” Kabin kapağını açtığımda burnuma dolan tar-

çın, ekmek ve şeker kokusuyla ağzım sulandı. Her çörek yüzüm kadar büyüktü.

Knox iki tane getirmişti, muhtemelen Winn'in burada olduğunu düşünüyordu.

"Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyorsun," dedi.

"Yorgunum," diyerek esnedim.

Dörtten beri içtiğim kahveler henüz etkisini göstermemişti. Dün gece iyi uyuyamamıştım, çoğunlukla yatakta dönüp durmuştum. Kolum yatağın boş tarafına her dokunduğunda, Winn'in başka bir kâbus görüp yataktan kalkmış olmasından endişelenerek uyanmıştım. Hastanede kaldığını hatırlayarak tekrar uykuya daldıktan kısa bir süre sonra aynı şey tekrar olmuştu.

Sonunda, şafağın hafif ışıkları yatak odamın pencerelerinden içeri süzülürken, kalkıp ofiste çalışmaya karar vermiştim.

"Covie nasıl?"

"Daha iyi. Winn dün gece yine hastanede kaldı." Hem de o kahrolası sandalyede değil de bir yatakta uyuması için yalvaran mesajlarıma rağmen. Ama onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. "Covie bugün eve dönebilecekmiş gibi görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ben de söyleyebildiğime sevindim." Winn için böyle bir kayıp istemiyordum.

"Ne var ne yok?" diye sordu Knox, kahvesinden bir yudum alarak. "Seni yıllardır görmemiş gibiyim."

"Rodeoda yanımda oturuyordun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Winn hayatımı işgal ettiğinden beri sürekli odak noktam o olmuştu. Winn'den önce haftada birkaç kez restorana gider ve Knox'un bana akşam yemeği hazırlamasına izin verirdim.

“Bu konuda ciddisin, değil mi?” diye sordu.

“Ciddiyim.”

“Lanet olsun.” Gözlerini kırptı. “İnkâr edeceğini düşünmüştüm.”

“Winn’i inkâr etmem.”

“Sen on iki, ben on yaşında olduğumuz zamanı hatırlıyormusun? Asla evlenmemek için bir anlaşma yapmıştık.”

“Hatırlıyorum,” dedim gülerek. “Kızlar iğrençtir. Erkekler de liderdir.”

“Bir ağaç ev inşa edecek ve sonsuza kadar içinde yaşayacaktık.” Knox güldü. “Sonra ergenliğe girdik ve ağaç ev planları ateşe atıldı.”

Quincy Lisesi’nde ikimiz de oldukça popülerdik ve ikimiz de kız arkadaşımız olmadan uzun süre kalmamıştık. Knox, her zaman daha ciddi flört etmiş olsa da ben tipik bir genç oğlan olmuştum – sadece seks.

Kahretsin, hayatım boyunca böyle olmuştu. Winn’le de böyle başlamıştı.

Ama gelecek planlarımı çalacak bir kadın varsa, o Winn’di.

Hayatıma başka birini, başka bir bağlılığı eklemek için zamanım olmadığını düşünmüştüm. Ama onunla bu plan işe yaramıyordu. O uyumluydu. Sorunsuzdu.

Gittikçe yaşlanıyordum. Ailem çoğu zaman büyük, gürültülü ve yorucuydu. Ama kendi mirasımı inşa etme, kendi çocuklarıma sahip olma fikri her geçen gün daha çekici hâle geliyordu.

Başımı iki yana sallayarak bulduğumuz âna geri döndüm. İlk olarak onu ailemle tanıştıracaktım. Ayrıca bir buluşma ayarlamalıyım. Winn, ilk buluşmayı çoktan hak etmişti. “Eğer müsait olursa Winn’i bu akşam yemeğine getireceğim.”

“Bu harika olur.” Knox, mutfak tarafına ilerleyerek bir tabureye oturdu.

Yüzündeki kirli sakal o kadar uzamıştı ki neredeyse saçı andırıyordu. Saçları yıllardır olduğundan daha uzundu, ensesinde kıvrılmıştı ve benimki kadar gürdü. Tişörtünün kollarından görünen pazılarındaki siyah dövmelerle, başarılı bir iş adamı ve sheften ziyade her yaz Sturgis’e giderken Quincy’den geçen bisikletçilere benziyordu.

Gerçi sanırım insanlar benim hakkımda da böyle düşünüyordu. Milyon dolarlık bu çiftliği işletmek için kirli kot pantolon ve eskimiş çizmeler giyiyordum.

Knox, “Annemle babam bu sabah bana Briggs’ten bahsettiler,” dedi. “Kulağa durumu kötüymüş gibi geliyor.”

“Kötü,” dedim iç çekerek. “Ve en kötü yanı, bu kadar hızlı olması.”

“Öğle yemeğine restorana geliyordu. Haftada iki üç kez. Tamamen iyi görünüyordu.”

“Çoğu zaman öyle olduğunu düşünüyorum. Ama kötü zamanlarda kahrolası çiftliği yakmaya çalışırsa, iyi olduğu zamanların bir önemi olmuyor.”

“Aynı fikirdeyim. Babam bugün bazı telefon konuşmaları yapacağını söyledi.”

“Yapılacak en doğru şey bu. Sen de benim için yapardın.”

“Yapardım.” Knox başını salladı. “Tıpkı senin de benim için yapacağın gibi.”

Geçştirir gibi el salladım, bugün bunun hakkında konuşmak istemiyordum. Kardeşimin böyle bir şey yaşadığını düşünmek istemiyordum.

Knox’la yaşlarımız yakındı. Aramızda sadece iki yaş vardı, çocukken birbirimizden ayrılmazdık. Çiftliği keşfettik, kaleler

inşa ettik ve plastik mermili tabancalarımızla görünmez canavarları avladık.

Üç kız çocukları olduğu için ikimiz de ebeveynlerimizden bıkmıştık. Benden dokuz yaş küçük olan Mateo doğduğunda, onunla pek oynamamıştık. Çocuk bakıcılığı yaptığımız zamanlarımız da olmuştu.

Mateo'yu seviyordum ama Knox ile olan bağım daha derindi. Lisedeki son senemde, alkollü bir partide sarhoş olup bir arabaya ihtiyaç duyduğumda aradığım kişi Knox olmuştu. Yıllar önce bir bar kavgasına karıştıktan sonra hapisten kurtarmam için o da beni aramıştı. Barda bir kadın, erkek arkadaşıyla tartışıyordu ve erkek arkadaşı ona ters davrandığında Knox, orospu çocuğuna bir ders vermişti.

Partilenen geceler geride kalmıştı. Artık ikimiz verandamda oturup birkaç bira içer olmuştuk. Bazen kasabadaki evine gitmek yerine burada kafayı vurur yatardı.

“Bugün çalışıyor musun?” diye sordum.

“Her zamanki gibi. Sen?”

“Her gün olduğu gibi.”

Jim, Conor ve diğer elemanlar günlük kontrolleri çoktan yapmışlardı.

Winn ortaya çıkarsa buralarda olmak için evde takılmaya karar vermiştim.

“İşten bahsetmişken,” dedi Knox, kahvesinin kalanını boşaltırken “Gitsem iyi olur. Hazırlık çalışmaları bekliyor. Son zamanlarda çok yoğunuz.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?”

Sırtıttı. “Başka türlü olmazdı.”

Knox'un hayali kendi restoranını işletmekti. Mutfakta olmayı hep çok sevmişti. Annemin yanında çalışıp onun söylediği her

şeyi sular seller gibi ezberlemesini de biz seviyorduk. Aşçılık okuluna gideceğini duyurduğunda hiçbirimiz şaşırılmamıştık.

“Akşam yemeğine geleceğim. Winn olsun ya da olmasın. Belki sonra, eğer kaçabilirsen, bir bira içmek için Willie’nin Yeri’ne gidebiliriz.”

“Tamamdır.” Ayağa kalktı ve el sallayarak kapıya yöneldi.

Kendi kahvemi bitirdim, sonra iş botlarımı buldum ve ahıra gittim.

Planım dışarıda birkaç saat geçirmek, sonra duş almak ve eğer Winn’den henüz haber almamışsam kasabaya gitmekti. Bu, bir haftadır onu görmeden geçirdiğim en uzun süreydi. Yaptığı tek şey Covie’yle ilgilenmek de olsa endişeliydim.

Bu sabah nasıl olduğunu kontrol etmek için gönderdiğim son mesaja cevap vermemişti. Muhtemelen büyükbabasını hastaneden alıp evine götürmekle meşguldü. Yine de endişelenmiştim.

Annem bir keresinde bana, en çok sevdiklerimiz için endişelendiğimizi söylemişti.

Winn için her zaman endişelenirdim.

Bu, üstesinden gelmem gereken bir şeydi. İdare etmek zorundaydım. Tehlikeli bir işi vardı ve gece devriyelerine çıkmasa da kaçıklarla sokaklarda olduğu zamanlar oluyordu. 4 Temmuz’da uyanık kalmamın nedeni buydu. Onun dışarıda olduğunu biliyordum ve o gelene kadar bu durum beni uyutmamıştı.

Bu endişeler kafamda sürekli çalan çingiraklı bir zil gibiydi. Ahırda fiziksel işleri yaparak geçirdiğim bir saat bile her zaman olduğu gibi aklımı temizlemedi.

Araba yolundan lastik gıcırıtısı geldiğinde Jüpiter’in ahırını temizlemenin ortasındaydım. Gün ışığına doğru yürüdüm ve Winn, işe gitmek için kullandığı Explorer’dan inerken göğsümdeki düğüm gevşedi.

“Merhaba, bebeğim.” Yanına giderek onu kollarıma çektim. “Nasılsın?”

Utanarak geri çekildi. “İyi.”

“Ah, pardon.” Terli göğsümü silkeledim, tişörtüme saman parçaları yapıştı. “Hastanede işler nasıl gitti? Covie nasıl?”

“O iyi. Şimdilik eve dönüp yerleşti.” Kısa bir anlığına bakışlarımla buluştu, sonra mavi irisleri omzuma düştü. Dik durdu, alnı kırıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve her zaman yanaklarında olan kızarıklık şimdi yoktu. “Hiç uyudun mu?”

“Tam olarak değil.” Başını salladı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve doğruldu. “Seninle bir şey konuşmam gerekiyor.”

“Tamam,” dedim çekinerek. “Ne hakkında?”

“Amcan.”

“Briggs mi? Bir şey mi oldu?”

Başını salladı. “Onu sorguya çekeceğim.”

“Sorgulamak mı? Ne için?”

“Dün onu görmeye gittim.”

Gözlerimi kırpıştırarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Covie ile hastanede olduğunu düşünerek ya da evde tek başına biraz uyumaya çalıştığını sanarak endişelenmişim. Ama o çiftlikteydi. Çiftliğimde. “Kulübeye gittin. Dün, hastaneden sonra. Ben olmadan mı?”

“Sana onunla konuşacağımı haftalar önce söylemiştim.”

“Evet, ama beni uyarabilirdin.” Bu tür şeyleri paylaştığımız noktada değil miydik?

“Bunu tek başıma yapmam gerekiyordu.”

“Tek başına,” diye tekrarladı. Ne oluyordu böyle? Bir adım geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Neden?”

“Kadınlara yönelik şiddet geçmişi olduğuna dair bir söylenti var.”

“Bir söylenti,” diye alay ettim. “Şimdi anladım. Frank’ın zehrini dinlemişsin. İstismar değildi. Briggs’in karısı onu şımarık bir kaltak olduğu için terk etti. Briggs’in çiftliği devralacağını ve parayı alacağını düşünmüştü. Burayı işletmekle ilgilenmediğini ve her şeyi babamın almasına izin vereceğini anlayınca, kasabayı terk etti –tüm parasıyla. Ve ayrılmadan önce, onun itibarını mahvedeyim diye düşündü.”

Briggs’i tanıyan herkes gerçeği biliyordu. Karısına asla vurmazdı. Ona tapmıştı ve onu terk etmesi kalbini kırmıştı.

“Önce bana gelmeliydin,” diye çıkıştım. “Gerçekleri öğrenmek için.”

Winn gerildi. “Şimdi sana geliyorum.”

“Ne için? Amcamı, onlarca yıl önceki bir evlilik anlaşmazlığını sorgulamak için alacağınızı söylemek için mi?”

“Lily Green ve Harmony Hardt hakkında konuşmak için onu alacağım.”

Kalbim atmayı bıraktı. “Neden?”

“Kulübedeyken bir çanta ve cüzdan buldum. Çanta Harmony’nin. Annesi dün öğleden sonra benim için teyit etti. Cüzdan Lily’nindi.”

“Amcamın kulübesini aradın.” Yüzüme bir tokat atmış gibi irkildim.

“Hayır. Beni içeri davet etti ve kitaplığındaki çantayı gördüm.”

Her zaman karmaşık ve ıvır zıvırla dolu olan, üzerinde neler olduğunu gerçekten anlayamadığım kitaplık. İçindekiler sürekli değişiyordu ve çok dikkatli baktığım tek zaman kulübeye gidip rafları düzenli bulduğum zamandı.

“Cüzdan içindeydi,” dedi. “Bakmama izin verdi.”

Bunun, bana ihanet gibi hissettirmemesi mi gerekiyordu?

Başımı salladım, dişlerimi o kadar sıkımdım ki çenem ağrıyordu. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Ben işimi yapıyorum.”

“Benim fikrimin yerine sıkık Frank Nigel’in fikrini alıyorsun.”

İrkildi. “Hayır, almıyorum.”

“Sana bir keresinde o piçin ailemden nefret ettiğini söylemiştim. Onu kendimi bildim bileli tanırım ve bana her zaman ayakkabısının altındaki bok gibi davrandı.” Dedikodu kazanına düşecekse, saçmalığı dengelemek için bazı gerçekleri de öğrenebilirdi. “Talia’ya bu kadar gıcık olmasının sebebi, ona on sekiz yaşındayken asılması ve Talia’nın da siktir olup gitmesini söylemesi olduğunu biliyor muydun?”

Winn gözlerini kırptırdı. “Ben, şey... Hayır.”

“Peki, ya tek çalışan Lyla iken onun kafesine gidip rahatsız etmesi ne oluyor? Frank’le yalnız kalmamak için iki kez arka tarafa geçip Knox’u aramak zorunda kaldığını da anlattı mı?”

“Hayır. O...” Başını salladı. “Ne? Frank mi? Kendimi bildim bileli onu tanıyorum. Belki bir çapkındır ama zararsızdır.”

“Briggs de öyle.”

Ağzını açtı, sonra kapadı, bir süre sözlerimi tartmak için bekledi. “Sadece sana haber vermek istedim.”

“Sence de biraz geç kalmadın mı?”

Dün onun için endişelenirken, Covie’nin kalp krizi yüzünden perişan olduğunu düşünürken o benim çiftliğimdeydi. Amcamla konuşuyordu üstelik bunu şu anda amcamla ailevi bir sorun yaşadığımızı biliyor olmasına rağmen yapmıştı.

“Buraya gelmek zorunda değildim.” İfadesi sertleşti. “Aslında sana söylememeliydim ama ilişkimiz için bunu başkasından duymanı istemedim.”

“İlişkımız.” Çenemi sıktım. Frank’ın saçmalıklarına inanmadan önce bana gelmesini sağlayacak kadar ciddi olduğunu düşündüğüm bir ilişkiydi.

Winn ellerini kaldırdı. “Gitmem gerek.”

“İyi.”

SUV’ye dönüp geri geri giderken ve yolda gözden kaybolurken ona bakmayı reddettim. Motorunun sesi mesafe tarafından boğulduğunda, önümdeki taşa bir tekme attım. “Kahretsin.”

Tam bir karmaşaydı. Gerçek, kahrolası bir karmaşa. Ya Briggs yanlış bir şey söylediyse? Harmony Hardt’ın çantası neden ondaydı ki? Ya da Lily Green’in cüzdanı?

Ona önce sorma fırsatım olmayacaktı. Winn muhtemelen kulübeye gidiyordu ve onu karakola götürdüğü anda bütün kasaba öğrenecekti. Karakoldaki memurlardan biri konuşacaktı ve ailemle ben cevap veremedenden önce Briggs, şöhretinin üzerinde, hayatının kalanı boyunca sürdürecektir bir kara leke daha kazanmış olacaktı. Tıpkı eski karısının yaptığı gibi.

Yıllar sonra, hâlâ onu dövdüğüne inananlar vardı. Frank gibi insanlar, ailemizin Quincy’ye bu kadar kök salmış olmasından hoşlanmayanlar, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Dedikodu kazanı kontrolden çıkmak üzereydi.

“Kahretsin!” diye bağırdım, sonra dönüp eve doğru koşmaya başladım. Anahtarlarımı tezgâhtan alıp kamyonetime döndüm.

Ben ailemin evine giden çakıllı yolda hızla ilerlerken kamyonetimin tekerlekleri bir toz izi bıraktı.

Kulübede de konuşabilirdik. Winn, birimiz oradayken onu sorguya çekebilirdi. Neden onu kasabaya sürüklemekte ısrar ediyordu?

Briggs büyük ihtimalle gezilerinden birinde çantayı ve cüzdanı bulmuştu. Lily’nin botlarıyla olan duruma çok benziyor-

du. Onları ofisine götürdüğüm gün bana Briggs'le konuşacağını söylemişti. Olması gerektiği gibi. Yine de onu karakola götürmesi gerçekten gerekli miydi?

Gaz pedalına bastım.

Briggs bir bunama atağı geçiriyorsa, aklı normalde olduğu kadar yerinde değilse, Winn'e neler söylerdi? Sanki adama bir kürek uzatıyor ve ona kendi mezarını kazmasını söylüyor gibiydi. Tüm bunların sebebiyse Winn'in soracak soruları olmasıydı.

Lanet olası soruları. Winn, Lily'nin ölümünün intihar olarak nitelendirilmesine çok karşıydı. Gelgelelim hepimiz bunun intihar olduğunu biliyorduk. Bütün kasaba. Öyleyse neden peşini bırakmıyordu?

Bu bir kayıp eşya davasından başka bir şey değildi. Bir çanta ve bir cüzdan. Lanet olsun, o çanta muhtemelen yıllardır toz ve toprak içinde, yağmur altında kalmıştı.

Eğer ona yalvarsam Briggs'i ailemin evine götürür müydü? Bu konuşmayı kendini daha rahat hissedeceği annemle babamın mutfak masasında yapabilir miydik?

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve adını buldum.

Çağrı doğrudan sesli mesaja düştü.

"Kahretsin." Daha hızlı sürdüm.

Midemdeki çukurun büyüklüğü iki katına çıktı.

Belki de bu kadar sinirlenmemin nedeni Winn'in, Briggs'le konuşacak olması değildi. Bunun bir nedeni Winn'in haklı olabileceğinden korktuğum içindi.

Yanlış bir şey olmasaydı onu karakola götürmezdi, değil mi?

O çantada ne vardı? Briggs, Harmony Hardt'ın ölümünden sonra neden teslim etmemişti? Lily Green'in cüzdanını neden saklamıştı? O kızların nerede öldüğünü biliyordu.

Kahretsin. O ölümlerle bir ilgisi varsa...

Hayır. O zavallı kızlar kendilerini öldürmüşlerdi. Eski şef araştırmıştı. Harmony Hardt depresyona girmişti. En yakın arkadaşlarına göre ruh hâlinin sürekli değişmesiyle mücadele ediyordu.

Ölümünün amcamla hiçbir ilgisi yoktu. Zihninin kontrolünü yitiren nazik, kibar amcamla.

Ben, babamın Silverado'sunun yanında park etmek için dururken, annem bahçede dizlerinin üzerinde bir çiçek tarhından ot çekiyordu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ki beni verandada karşılamak için ayağa kalkıp bahçe eldivenlerini sıyırarak çimenlerin üzerine fırlattı. "Sorun ne?"

"Babam nerede?"

"Haberleri izliyor. Beni korkutuyorsun, Griffin. Kardeşlerine mi bir şey oldu?"

Başımı salladım. "Hayır. Briggs."

"Ah, hayır," dedi, içini çekerek. "İçeri gel."

Onu içeri kadar takip ettim. Babam oturma odasındaki televizyon koltuğunda, haberleri açmış, gözlüklerini takmış ve kucağında gazetesıyla oturuyordu.

"Merhaba, evlat." Bir anneme bir bana bakarken alnı kırıştı. Koltuğun ayak desteğini indirerek uzandığı yerde dikleşti. "Neler oluyor?"

Ellerimi kalçalarımın yerleştirdim. "Bir sorunumuz var."

18. bölüm

Winslow

“Sana bir fincan kahve ya da su getireyim mi?” diye sordum Briggs’e.

“Hayır, teşekkür ederim.” Ofisime göz gezdirerek başını salladı. Büyük bedeni masamın karşısındaki sandalyeyi kaplıyordu. Sandalye Griffin’in de orada oturduğu günkü kadar küçük görünüyordu.

“Bugün benimle buraya geldiğin için minnettarım.” Ona elimden geldiği kadar sıcak bir gülümsemeyle baktım.

Briggs, masamdaki çantayı ve cüzdanı işaret etti. “O hâlde, bunlar hakkında mı konuşmak istiyorsun?”

“Evet.”

Her iki kanıt da delil torbalarında mühürlenmişti. Bir saat önce Briggs’in kulübesine gittiğimde, onları bir araştırma için alıp alamayacağımı sormuştum. Kabul ederek beni arama izni çıkartma zahmetinden kurtarmıştı. Sonra, onları nasıl bulduğu hakkında konuşmak için benimle karakola gelip gelmeyeceğini sormuştum. Yine kabul etmişti.

Bugün zihni yerindeydi. Dünkü gibi. Bu sabah kapısını çaldığımda, bir haftada tüm hayatı boyunca almadığı kadar polis ziyareti aldığı konusunda şaka yapmıştı.

Griffin'in amcasını neden bu kadar çok sevdiğini anlamak kolaydı. Explorer'ıma binerken bile –ön yolcu koltuğuna oturtmuştum çünkü endişelerim olsa da onu arkaya oturtmayacaktım– kasabaya giden yol boyunca benimle konuşmuş, nasıl olduğum hakkında sorular sormuştu. Quincy'yi ne kadar sevdiğinden bahsetmiş ve bana çiftlikte geçen hayatı hakkında hikâyeler anlatmıştı.

Kibar bir adama benziyordu. Kendisiyle baş başa olmaktan memnun olduğu için yalnız yaşayan biriydi. Bir erkek kardeş ve gururlu bir amca – anlattığı hikâyelerin çoğu mutlaka bir ya da daha fazla yeğenini içeriyordu.

Onun burada olması, çirkin şeyler hakkında konuşmamız yanlış geliyordu. Ya da belki Griffin'in tepkisi yüzünden öyle hissettiriyordu.

“Bu konuşmayı kaydetmemin bir sakıncası var mı?” diye sordum telefonumun yanındaki el kayıt cihazına uzanarak.

“Sorun yok.”

“Teşekkürler.” Kayıt cihazını aramıza koydum, sonra kırmızı düğmeye bastım. Kısa bir giriş yaptıktan sonra isimlerimizi ve tarihi belirterek kayıt altına almak için çanta ve cüzdanı tarif ettim. “Bu eşyaların ikisini de yürüyüş yaparken bulduğunu söylemiştin, değil mi?”

Briggs başını salladı. “Evet.”

“Nerede yürüyüş yapıyordun?”

“Indigo Dağı'nda. Hayatım boyunca o bölgede yürüyüş yaptım. En sevdiğim noktadır. Tepeden manzara muhteşem.”

“Öyle olduğuna eminim. Belki bir gün ben de zirveye çıkarım.”

“Seni götürürüm.” Dürüst bir teklif.

“Bunu çok isterim.” Dürüst bir cevap.

Briggs beni yürüyüşe çıkarsa uçurumdan aşağı iteceğinden şüpheliydim.

Bu adamın bir katil olduğundan korksaydım karnımda bir sıkışma, damarlarımda gergin bir çınlama olmaz mıydı? Hiçbir şey yoktu. İçgüdülerim, Lily Green’in ölümüyle ilgili bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Aynı zamanda Lily’nin öldüğü Indigo Tepesi’ne yakın yerde oturan ve onun cüzdanını evinde tutan adamın karşısında dururken, vücudumda tek bir hücre bile onun tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmıyordu.

Yine de sadece içgüdülerime güvenmek için para almıyordum. Kanıtların izini sürdüğüm için buradaydım. Yol beni buraya getirmişti. Yolun sonuna ulaşana kadar devam edecektim.

“Briggs, bunu bildiğine eminim ama Indigo Dağı’nın eteklerinde üç kadın cesedi bulundu.”

“Evet. Çok korkunç. O çocuklar... Onlar sadece çocuk.” Sesinde içten bir sempati vardı. “Korkunç.”

Ağaran kaşlarının arasında bir kırıışık oluştu. “Bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? O kızları tanımıyordum bile.”

“Bana çantayı nasıl bulduğunu anlat.”

Başını eğerek söz konusu nesneye baktı. “Çantayı ve cüzdanı çalıntı ihbarı yapıldığı için istediğini sanıyordum. Buraya geldiğimizde bana anlatırsın diye düşünmüştüm. Şimdi anladım. O kızlarla bir ilgim olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Cevap vermek yerine öne eğildim ve dirseklerimi masanın kenarına dayadım. “Çantayı ne zaman buldun?”

“Ben katil değilim.” Soruma cevap vermeden dişlerini sıktı. “Aklımı kaybediyorum. *Kendimi* kaybediyorum. Bunu fark et-

mek bir erkek için aşağılayıcı bir durum. Durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek de öyle. Kendi hayatımla uğraşıyorum Bayan Covington, masum kızları öldürmekle değil.” Yanaklarının rengi pembeye döndü. Omuzları gerginleşti.

“Sadece çanta hakkında konuşalım.”

“Kimindi?”

“Harmony Hardt.”

Bakışlarını indirdi. “Harrison’ın bulduğu kadın mıydı? Yoksa Griffin’in bulduğu muydu?”

“Griffin,” diye yanıtladım. “Bu çantayı ne zaman buldun?”

“Bugün günlerden ne?”

“Çarşamba.”

“Pazar.”

O gün ateşi yakmıştı. “Emin misin? Geçen pazar mı?”

“Evet. O sabah erkenden yürüyüşe çıkmıştım. Eve geldim, onları daha sonra düzenlemek için kitaplığa koydum. Biraz bahçe işi yapmak için dışarı çıktım ve şey... Sen de oradaydın.”

Sonra bir bunama atağı geçirmişti.

“Cüzdanı bulduğunda çantanın içinde miydi?”

“Hayır.”

“Cüzdanı nereden buldun?”

“Pazar günü aynı yerde. İkisi yan yanaydı.”

Harmony Hardt, Lily Green’den yıllar önce ölmüştü. Bu parçalar bir arada olmamalıydı.

Tabii Lily Green, Harmony Hardt’inki gibi bir çantaya sahip değilse. İlk başta H işaretinin Harmony’nin baş harfi olduğunu düşünmüştüm ama belki de tasarımcının logosuydu. Çantayı teşhis etmesi için önce Harmony’nin annesiyle gitmiştim ve tanıdığımda, Melina Green’le çapraz kontrol yapmamıştım.

Briggs’i eve götürdükten sonra ona uğrayacaktım ve bu çantanın nereden geldiği hakkında daha fazla araştırma yapacaktım.

“Önce çantayı mı yoksa cüzdanı mı buldun?” diye sordum.

“Cüzdan. Her zaman gittiğim patikanın tam ortasındaydı. Neredeyse üzerine basıyordum.”

“Çanta neredeydi?”

“Yaklaşık on metre ötede bir çalılıkta.”

“Yolda mı?”

Başını sallayarak onayladı, “Evet.”

Aklım bir flaş ışığı gibi yanıp sönen olasılıklar ve senaryolarla yarışıyordu. Her iki eşyayı da birbirine bu kadar yakın bulması için hiçbir neden yoktu.

Briggs, yalan söylüyor olabilirdi ancak ifadesi durumu daha da şüpheli hâle getirmişti. Çantayı yıllar önce ve cüzdanı daha yakın zamanda, her ikisini de tamamen farklı patikalarda bulmuş olması daha inandırıcı bir yalan olabilirdi.

Gerçek olduğunu varsayarsak, neden birlikteydiler?

Bu, intihar modelinin parçası olabilir miydi? Belki çocuklardan biri bir sembol olarak başlatmıştı, geride bir şey bırakmak için. Yine de bu hiç mantıklı değildi. Çanta gerçekten Harmony’ninse çok iyi durumdaydı.

Üstelik Lily’den sonra, hepimiz etrafta dolaşıp kanıt aramıştık. Ayakkabılarını aramak için orada saatler harcamıştım. Ayakkabıları bulamamamın nedeni muhtemelen Briggs’in ben-den önce bulmuş olmasıydı. Ama çantayı ya da cüzdanı neden bulamamıştım?

O tepede başka kim vardı?

“Patikanız bilinen bir yer mi?” diye sordum.

“Tam olarak değil.”

“Çizmeleri aynı bölgede mi buldun?”

“Hayır. Tarlada, kulübeme daha yakın bir yerdeydi. Bir demet kır çiçeği toplamak için durmasam muhtemelen onları kaçırdım çünkü kır çiçeklerinin arasında duruyorlardı.”

Her iki yeri de araştırmam gerekecekti. Belki geride kalan başka bir şey vardı. Belki daha fazlası vardı. “Bunları bulduğun patika,” Çantayı ve cüzdanı işaret ettim. “Uçuruma giden patika mı? Yoldan gelen?”

“Hayır, onlar ayrı. Benim patikamdan da uçuruma gidebilirsin ama orası uzun yol. Bahsettiğin yerde uçurumdan yaklaşık iki yüz metre ötede bir kestirme var. Nadiren oradan gidiyorum çünkü daha yükseğe çıkıyorum.”

Ne hakkında konuştuğunu zihnimde canlandırmaya çalışırken, yollar kafamda spagetti gibi birbirine girmişti. “Bunları gösteren bir harita var mı?”

“Hayır ama senin için bir tane çizebilirim.”

Çekmeceyi açıp bir not defteriyle kurşun kalem çıkardım, sonra onları Briggs’e uzattım.

O haritayı çizmeye devam ederken ben de yüzünü inceledim. Suçlu muydu? *Bunu o mu yaptı?*

Bu soruları daha önce farklı sorgulama ortamlarında sormuştum.

Bir keresinde Bozeman’da, şehir merkezindeki barlardan birinin arkasındaki ara sokakta bir kadına tecavüz etmekle suçlanan adamı sorgulamıştım. Çok işbirlikçiydi. Görünüşe göre çok masumdu. Olanlardan dolayı çok perişandı çünkü kurban üniversiteden bir arkadaşıydı. Yine de yapmıştı. Yüzüme bakmış ve bununla hiçbir ilgisi olmadığına yemin etmişti.

Çoğu insanın içinde iyilik olduğuna inanmak benim doğamda vardı ama o orospu çocuğuna bir an bile inanmamıştım. DNA testi içgüdülerimi doğrulamıştı.

Bunu o mu yaptı?

O piçin durumunda, evet.

Briggs’in durumunda? *Hayır. Belki. Bilmiyorum.*

Zihinsel yeterliliğiyle ilgili bir şüphe olmasaydı karar vermek çok daha kolay olurdu. Ama ya korkunç bir şey yaptıysa ve bunu yaptığını hatırlayamıyorsa? Ya yürüyüşe çıkıp yanlış yolda bir kızla karşılaştıysa? Ya ona şiddet uyguladıysa?

Ya karısına şiddet uygulamışsa ve Frank haklıysa? Belki de karısını gitmek zorunda bırakmıştı. Ya da Griffin, Frank konusunda haklıysa ve tüm bunlar küçük bir kasabada düşmanlar tarafından yayılan dedikodulardan ibaretse?

Gerçek muhtemelen ortadaydı, sadece benim bulmam için saklanmıştı.

Briggs çizimini bitirdi ve bana not defterini verdi. Harita küçük ve sadeydi. Çantayı ve cüzdanı bulduğu bölgeyi daire içine almıştı. Botları bulduğu yeri işaretlemişti. Haritadaki çizimine bakılırsa, kızların onun patikasına gitmek için gerçekten hiçbir neden yoktu. Eğer yola park edip benim bölgeyi incelemek için kullandığım aynı patikayı takip ettilerse, Briggs'in çantayı ve cüzdanı bulduğu yere bile yaklaşmamaları gerekirdi.

Yalan söylemediği sürece.

Söylediğine göre o cüzdan günlerdir ondaydı. Lily Green'in ölümünü duymuştu. Neden hemen getirmemişti?

“Cüzdana baktın mı?” diye sordum.

“Hayır, ben, şey... Bakacaktım. Sonra bir şekilde unuttum.” Boynunun arkasını ovuşturdu. “Ateş yakma olayından sonra.”

“Çanta iyi durumda.” Çantayı işaret ettim. “Dışarıda uzun zaman geçirmiş gibi görünmüyor.”

“Muhtemelen geçirmemiştir. Bu tarz deriler bir bahar fırtınasında mahvolur.”

Ya iddia ettiğinden daha uzun süre dayanmıştı ya da biri o çantayı cüzdanla birlikte dağa atmıştı. Evet, ikisi de Lily'nin olabilirdi. Ama öyle olsa bile Lily geçen ayın başlarında ölmüş-

tü. O öldüğünden beri yağmur yağmıştı. Haziran'dan beri dışarıdaysa o çanta ve cüzdan daha kötü durumda olmalıydı.

Kötü etkenlerden korunma ihtimalleri vardı, belki bir ağacın altında kalmışlardı. Çantanın Lily'nin olduğunu varsayarsak... Yanlış yolu izlediğini varsayarsak... Uçuruma gitmeden önce uzun yolu seçip çantayı ve cüzdanı patikada bir kenara attığını varsayarsak...

Çok fazla varsayım vardı.

“Son zamanlarda o bölgede yürüyüş yapan birini gördün mü?”

Briggs başını salladı. “Orası özel mülktür. Oraya düzenli olarak giden tek kişi benim.”

“Emin misin?”

Gözlerini benimkilere kilitledi ve bakışlarında anlayış belirdi.

Kötü niyetli bir şey olduğuna dair kanıt olsaydı, o benim baş şüphelim olurdu.

İmkânları vardı. Fırsatı vardı. Eksik olan tek katı unsur – anahtar unsur– gerekçeydi.

Özel mülke izinsiz girmek zayıf da olsa bir olasılıktı. Belki de çiftliğinde birini görmüş ve öfkeye kapılmıştı.

Zayıf bir ihtimaldi.

Zayıf ihtimallerden nefret ederdim. Bu genellikle bir şeyleri kaçırdığım anlamına gelirdi.

Kafamdaki huzursuz ses, o kadar yüksek tonda çığlık atmaya başlamıştı ki kulaklarımı tıkamak istedim.

Neler oluyordu? Eğer Lily gerçekten intihar etmiş olsaydı bile o gece yanında biri olabilirdi. Biriyle seks yapmıştı. Briggs'le mi?

Bu, neden hiçbir arkadaşının Lily'nin erkek arkadaşı olduğunu fark etmediğini açıklardı. Belki de gizlice, kendinden çok daha yaşlı bir adamla ilişki yaşadığı dağlara gidiyordu.

Belki...

Çok fazla belki vardı. Ama botları orada olsaydı, ayaklarının neden parçalanmadığı anlaşılırdı. Nereye kadar onları giymişti? Ayağından çıkartmış mıydı? Uçurumun kenarından mı fırlatmıştı?

“Gitmeden önce bana kızın öldüğü haziran gecesi nerede olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordum, omuzlarının düşmesinden nefret ederek.

“Evdeydim.”

“Yalnız mıydın?”

“Hatırladığım kadarıyla.”

“Bir şey yapıyor muydun? Bir şeyler okumak, mesajlaşmak, film izlemek gibi.”

Gözlerimiz buluştu yüzünde beliren o utangaç bir ifade kalbimi sıkıştırdı.

“Bugünlerde pek bir şey yapmıyorum. Ben, şey... Evde olduğuma eminim. Ama tam olarak ne yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Yeterince makul.” Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. “Aradan zaman geçince, olan olayların ayrıntılarını hatırlamak zordur.”

Bakışlarını kucağına indirdi.

Briggs ile ilgili canımı acıtan şey, Griffin’le olan ilişkisiydi. Tanık ifadesi için başka bir memurun da bizimle olacağı bir sorgu odasında değil, ofisimde olmamızın nedeni buydu.

“Şimdilik ihtiyacım olan tüm bilgi bunlar.” Kaydı durdurdum ve kaydediciyi kapattım, ardından anahtarlarımı aldım. “Hadi, seni eve götüreyim.”

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve ofisten çıkıp otoparka kadar beni takip etti.

Karakolda hiç memur yoktu, kapıda sadece Memur Smith vardı. Briggs’i getirdiğimde seyircimiz olsun istemediğim için bu saati özellikle seçmiştim.

Kulübeye giden yol, kasabaya yaptığımız yolculukla tam bir tezat oluşturunuyordu. Briggs, sanki bir çift görünmez kelepçe bileklerine dolanmış gibi ellerini kucağında sıkıca kenetlemişti.

Evinin önünde durduğumda kapıya uzandı ama duraksadı, istasyondan ayrıldığımızdan beri ilk kez yüzüme baktı. “O kızları incittiğimi sanmıyorum.”

Sözlerindeki belirsizlik kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Kelimelerimi kaybetmişim. O arabadan çıkıp evine girerken söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Uzun bir süre kulübenin kapalı kapısına baktım.

Orada yaşamadığınız sürece, bir evin duvarlarının içinde neler olduğunu asla bilemezsiniz. Gelgelelim Briggs’in durumunda, basit bir hayat yaşadığını –tercih ettiğini– tahmin edebiliyordum.

Bu yönü yeğeniyle benzerdi.

Kendimi Griffin’in kollarına atıp bu mide bulandırıcı duyguyu kovmasını karşı duyduğum istek çok güçlüydü. Öyle ki kollarını etrafıma sarmasına o kadar ihtiyaç duyuyordum ki yolumda ilerlemek ve iki elimi de direksiyonda tutmak zorlaşmıştı.

O kızgındı. Ben sinirliydim.

Bugün kollarında rahatlayamayacaktım.

Döndüğümde karakol hâlâ sessizdi. Masama oturdum ve Briggs’le yaptığım konuşmanın kaydını tekrar dinledim. Sonra işe koyuldum.

Çanta ve cüzdan parmak izi analizi için alınmıştı. Kayıt olmasına rağmen yine de Briggs’le yaptığım konuşmanın tam olarak nasıl başladığını ve evindeki eşyaları nasıl bulduğumu not ettim. Sonra Melina’yı iş yerinde ziyaret etmek için karakoldan ayrıldım.

Huzurevine vardığımda Melina hemşire odasında, bir iş arkadaşıyla gülerek sohbet ediyordu. Beni fark edince gülümsemesi dondu. Çabucak toparlandı, ben yaklaşıırken el salladı ama duygularım incinmişti.

Hayatının en kötü gününü yaşamasına sebep olan yüz, sonsuza dek bana ait olacaktı.

Bu benim yükümdü.

Yavaş yavaş kendisine geliyordu ve ben onun acısını istemediği şekilde yeniden hatırlatıyordum. Zaman geçtikçe Melina gibi başkaları da olacaktı. Bir restorana girdiğimi gördüklerinde irkilen ya da kaldırımında yürürken beni gördüklerinde ters yöne dönen diğerleri...

“Merhaba, Melina. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Beş dakikanı alabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Küçük konuşmalarla uğraşmak yerine onu bir kenara çekip çantanın videosunu gösterdim. Çantayı tanımadı ve beni, eğer Lily o çantayı satın almış olsaydı hevesle annesine göstermekten zevk alacak türden bir kız olduğuna ikna etti.

Yanından ayrıldığımda Melina’nın gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Huzurevinden çıktığımda öğle vaktinin erken saatleriydi. Merkezde yapılması gereken evrak işleri vardı. Raporlar incelememi bekliyordu. Şehrin bir sonraki takvim yılı için bütçeleme süreci başlıyordu ve benim, Janice’in hazırladığı mali verileri kontrol etmem gerekiyordu.

Buna rağmen masama geri dönmedim.

Kendi duvarlarımın arkasında yalnız kalmaya ve duygularımın nefes almasına ihtiyacım olduğu için eve gittim. Sonra İhtiyar’ı görmeye gider ve ona yemek pişirirdim.

Meğer yalnız kalmak gibi bir şansım yokmuş.

Griffin'in kamyonu evimin önüne park etmişti. Araba yoluna girdiğim an, sürücü tarafından çıktı ve verandama yürüdü. Kapılarım kapalıyken bile çizmelerinin kaldırımında çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Derin bir nefes alıp güç topladım çünkü bu karşılaşma için hiç enerjim yoktu. Dün gece hastanede fazla uyumamıştım –sadece hastane koltuğunun sertliği yüzünden değil, Briggs'i sorguya getireceğimi Griffin'e nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için.

Tek kelime etmeden verandada ona katıldım, anahtarı kilide soktum ve içeri girdim.

Göğsünden öfke dalgaları yayarak oturma odasına kadar beni takip etti.

Çantamı ayakkabılarımla birlikte yere fırlattım, yüzümü Griffin'e dönerek tartışmayı bitirmeye hazırlandım.

Muhtemelen bu, sonumuz olacaktı.

Bu gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında yalnızken Griffin'i kaybetmenin acısını çekecektim.

Benim dayanıklı, geniş omuzlarında birden çok yük taşıyan kovboyum. Onu özleyecektim. Artık gerçekleşmesi mümkün olmayan geleceğimiz için ağlayacaktım. Muhtemelen Skyler için akıttığım gözyaşlarından daha fazlasını dökecektim.

Öfkeli yüzüne rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. Keskin çenesi kasılmıştı. O çok sevdiğim beyzbol şapkasının altına gizlenmiş gözleri buz gibiydi.

"Briggs'le konuştun." Olanı söylemiyordu, beni suçluyordu.

"Evet."

"Annemle babam avukatlarını aradılar. Amcamla yapacağınız diğer tüm sorgulara avukat da katılacak."

“Bu iyi. Briggs bugün de bir avukatın orada olmasını isteyebilirdi.” Griff duvara baktı, burun delikleri genişlerken çenesi zonkluyordu.

“Haber tüm kasabaya yayılmış. Kahve dükkânına uğradım. Lyla, Briggs’in bugün neden tutuklandığının beş kez sorulduğunu söyledi. Bu yüzden ailem telefon görüşmeleri yaparak herkese onun tutuklanmadığını ve bunun sadece rutin bir görüşme olduğunu söylemek zorunda kaldı.”

Kahrolası Memur Smith. Briggs’e ofisime kadar eşlik ettiğimi gören tek kişi oydu. Öğle yemeği molası vermiş olan Janice bile ortalıkta yoktu. O pislik Smith, yarın sabah ilk iş olarak benden gizlilik konusunda bir ders alacaktı.

“Üzgünüm. Tedbirli olmaya çalışmıştım.”

“*Tedbirli olmak*, bu konuşmayı karakol dışında herhangi bir yerde yapmak olabilirdi. Tedbirli olan biri, önce bana söylerdi.”

“Önce sana söyledim,” diye tısladım, parmağımla göğsünü dürtmek için bir adım öne çıkarak. “Bu sabah sana geldim. Gerçekten Briggs’i aptal gibi göstermek istediğimi mi düşünüyorsun?”

Cevap vermedi.

“Bunu *evet* olarak kabul ediyorum.”

“Bu kasabada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bir sürü dedikodu var.”

“Bunu bana birçok kez açıkladın zaten. Bu yüzden karakoldaki tek kişi Memur Smith’ti. Briggs’i ofisimde, kapalı kapı ardında sorguladım. Kimse yoktu. Sorguyu kaydettim. Sadece ben vardım. Yapmam gereken bir işim var.”

“Bir iş,” diye tekrarladı.

“Evet, bir iş.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Önce sana söyleyerek kaç kuralı çiğnedim biliyor musun? Biri öğrenirse soruşturmam tehlikeye girer.”

“Ne soruşturması? Ne bulacağını sanıyorsun? O kızlar intihar etti, Winn. Çok üzücü, çok korkunç ama kahrolası gerçek bu. Hepsi intihardı.”

“Ama ya değilse?” Sesim duvarlarda yankılandı. “Ya intihar değilse, Griff?”

“Onları amcamın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Hayır. Bilmiyorum,” diye itiraf ettim, hem ona hem kendime. “Bu, soruları görmezden gelebileceğim anlamına gelmez. Bir düşün, Indigo Dağı’nda bulduğun kız, kardeşin olsaydı? Ya Lyla, Eloise veya Talia olsaydı? Şüphelerle yaşayamam. Onları ortadan kaldırmaya gücüm varken, yapamam.”

Hırıltılı bir nefes verdi. “Soruların olduğu için seni suçlamıyorum. Sadece sorma yönteminden bahsediyorum.”

“Quincy’deki herkesin beni polis şefi olarak görmediği gibi sen de görmedin. Ve gerçekten bir adım geri atıp inatçı bir katır gibi davranmayı bıraksaydın, yatağını paylaşan bir kadından daha fazlası olduğumu hatırlar, benden istediğinin imkânsız olduğunu anlardın. Bu ben değilim, Griffin. Olmamı istediğin kişi değilim.”

“Öyle olmanı istemi-”

“İstiyorsun,” dedim iç çekerek. “İstiyorsun.”

Dondu. Birkaç kalp atımı kadar bir süre geçti.

Her an kapıdan çıkıp hayatımdan gidebilirdi. Onu kaybetmek şimdiden acıtmıştı. *Tanrım, gerçekten acıttı.*

Ama çıkıp gitmedi. Yüzü asıldı ve beyzbol şapkasını çıkararak odanın öbür ucuna fırlattı. Sonra bir elini koyu saçlarının arasından geçirdi. “Haklısın.”

Tüm vücudum öyle rahatlamıştı ki güldüm. “Biliyorum.”

Yumruk yaptığı ellerini beline yerleştirdi. “Kızgıyım.”

“Bununla başa çıkabilecek misin?”

“Evet.” Kolunu omuzlarıma dolandı ve beni göğsüne çekti. “Özür dilerim.”

Belki de iki kelimelik bir özürden fazlası için savaşmalıy-
dım ama onun sıcak, güçlü vücuduna sadece iki saniye sarılmak
bile tüm kırgınlığımı yok etmişti. İhtiyar’ın kalp krizinden, iki
uykusuz geceden ve Briggs’in sorgulamasından sonra Griffin’le
tartışacak gücüm yoktu. Bu yüzden kollarımı beline sardım, ya-
nağımı kalbine bastırdım ve sadece nefes aldım.

“Beni mahvettin, kadın. Darmadağın ettin.”

“Bitirmek ister misin? Bunu yapmayı bırakalım mı?”

Eğildi ve yüzümü tuttu, parmakları şakaklarımdaki saçlarda
gezindi. “Denesem bile seni bırakabileceğimi sanmıyorum.”

“Kavga etsek bile mi?”

“Özellikle kavga ettiğimizde.”

Bu bir aşk ilanı değildi. Ömür boyu sürecektir bir taahhüt de
değildi. Yine de söyledikleri beni o kadar etkilemişti ki gözyaş-
larına boğuldum.

Annemle babam da kavga ederdi. Annem buna *normal* kavga
demişti.

Lisede, tüm arkadaşlarımda ebeveynleri boşanırken ben üzü-
lür ve kendimi, ailemin de boşanacağına ikna ederdim. Bir gece,
bir konu hakkında tartıştıklarını duymuştum. Ayrıntılar zamanla
kaybolmuştu ama o gece annem beni odamda ağlarken buldu-
ğunda, yatağıma oturmuş ve tartışmanın normal bir kavga oldu-
ğunu anlatmıştı.

Bir gün benimle kavga edecek bir adam bulacağımı umduğu-
nu söylemişti. Beni boğmak istese bile beni sevecek birini. Sa-
hip olduğumuz şeyler birkaç kızgın sözden daha değerli olduğu
için savaşmayı asla bırakmayacak birini.

“Ben de bırakmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Hey.” Başparmaklarıyla kaçan iki gözyaşını yakaladı. “Ağlamazsın, Winn. Ağlaman beni mahvediyor. Ağlama, bebeğim.”

Burnumdaki sızıyı gidermek için elimi burnuma götürdüm. “Sadece son birkaç gün çok uzundu.”

“Bana yaslan.” Alnımı öptü, sonra tekrar bana sarıldı, o kadar sıkı sarıldı ki dizlerim boşalsa bile bir milim düşmezdim.

Ona yaslandım.

Ve uzun zamandır ilk defa, beni sıkıca tutan adamın düşme izin vermeyeceğini biliyordum.

19. Bölüm

Griffin

“**K**omik olan ne?” diye sordum.
Winn, marketten ayrıldığımızdan beri kıkırdayıp duruyordu. “Hiçbir şey.”

Ağzının kenarındaki seğirme aksini söylüyordu. “Dökül, beğim.”

“Kamyonetine hiç binmemiştim.”

“Pekâlâ,” diyerek evimin önünde durdum. “Bu neden komik?”

“Çünkü çok pis.” Güzel gülüşünü bastırmayı bıraktı. “Sen tanıdığım en temiz, en düzenli adamsın. Tezgâhın üzerine kırıntı bırakırsam, süpürüyorsun. Kirli sepetlerinin dolup taşığını hiç görmedim. Tıraş olduğunda, giderde kalan bir tek kıl bile olmuyor. Ama bu kamyonet...”

Omuz silktim. “Bu bir çiftlik kamyonu.”

Temiz tutmak neredeyse imkânsızdı. Bütün gün toprakta çalışmak, kaçınılmaz olarak çamuru çizmelerimle içeri taşıyacağım anlamına geliyordu. Aynı şey saman ve kuru ot için de

geçerliydi. Ve çoğu zaman, klimayı kullanmak yerine camları aşağı indirmeyi tercih ettiğimden içerisi hep tozlu oluyordu.

“Dağınık olmasını seviyorum.” Emniyet kemerini çözdü ve konsola tutunarak eğilip çenemin altını öptü. “Gerçek olduğuna inandırıyor.”

“Senin için olabildiğince gerçeğim, Winslow.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Koyu mavi gözleri yumuşadı ve yanağını avucuma yasladı. İkimiz de kıpırdamadık. Sadece öylece oturduk, birbirimize dokunduk ve bu sessizlik âniyle sarhoş olurken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık.

Son iki haftadır sessiz zamanlar çok nadirdi.

Tüm bu zaman boyunca çoğunlukla Briggs konusundan kaçınmıştık. Bu konu ikimiz için de hassas noktaydı.

Winn, yapması gerekeni yapmıştı. Bana haddimi bildirmekte haklıydı. Annem ve babam da onun tarafını tutmuştu. Evet, bir avukat tutmuşlardı ama ikisi de Briggs’e bazı sorular sorduğu için onu suçlamamıştı.

O zamandan beri, Indigo Dağı’ndan Briggs’in kulübesine giden patikalarda yürüyüş yaparak biraz zaman geçirmişti. Bu yürüyüşler öncesi, başka herhangi bir arazi sahibine göstereceği saygıyı bana da göstererek mülk içinde dolaşmak için izin istemişti. Bunun dışında, ben çiftliğe odaklanırken o yapması gerekenleri yapmıştı.

Yaz mevsiminde, kuru otların toplanma zamanının ortasındaydık. Toplayıcılar ve balya makineleri gün doğumundan gün batımına kadar çalışıyorlardı. Temmuz sonu her zaman yoğun olurdu. Bu sıcak yaz günlerinde, otlakların fazla kullanılmaması için sığır sürülerini sürekli olarak bir meradan diğerine taşıyorduk. Yabani otların tarladan uzaklaştırılması gerekiyordu.

Ekipmanlar tamir edilmişti. Traktörlerimizden biri, bu hafta başında bozulduğu için son iki günümün büyük kısmını tamircimizle birlikte motor yağı kaplı hâlde çalışarak geçirdim.

Her gece eve geldiğimde, yürüyen bir ölü gibiydim.

Winn, karakolla meşguldü ve Covie ile vakit geçiriyordu. Her sabah evden ayrıldığında, rutinim hâline gelen endişe, günün öncelikli görevi olarak gelip içime yerleşiyordu. İşin beni oyalaması yardımcı oluyordu ama o gelene kadar, benim çatımın altında, yatağımda güvende olmadan gerçekten nefes alamıyordum.

Evimin onun yeri hâline gelmesi hoşuma gidiyordu. Bu hafta birkaç gece beni hazırlıksız yakalamıştı. Onu içeride, ayakkabılarını kapının yanına fırlatmış ve benim tişörtlerimden birini giymiş hâlde buldum. Kendi üniforması genelde olduğu gibi sepet içinde değil de yerdeydi.

Bir gece de onu verandada bir kadeh şarap içerken bulmuştum.

Er ya da geç, bu evin onun tek sığınağı olmasını istiyordum.

Mobilyalarının geri kalanının kasabadaki evine geldiğini ama henüz kutusundan çıkarmadığını düşünürsek, bunu iyiye işaret olarak algılıyordum.

“Bu yiyecekleri içeri taşısak iyi olur,” dedi.

“Evet.”

Bir öpücük daha vermek için eğildikten sonra dışarı çıktı.

Bagaj kapısına giderek açtım. Winn, plastik poşetleri kollarına geçirirken ben de aynısını yaparak onu içeri kadar takip ettim. Sonra buzdolabım ve kilerim neredeyse boşaldığı için ikinci sefer için çıktık.

“Bu nedir?” diye sordu, Mateo’nun haftalar önce bulduğu eski jant kapağını alarak.

“Çöp. Indigo Dağı’nda satın aldığım araziyi hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet.” Parmağını metale oyulmuş *Jeep* kelimesinin üzerinde gezdirdi.

“Bu adam, yaklaşık bir milyon eski arabaya sahipti ve bu arabalar arazinin her tarafına dağılmıştı. Mateo, bunu tepeye giden yol üzerinde buldu. Sanırım hayatımın geri kalanında orada burada paslanmış parçalar bulacağım.”

“Ah.” Son poşeti de almadan önce kapağı kamyonetin kasa-sının içine fırlatıp attı.

Birlikte mutfakta poşetleri boşalttık. Basit bir şeydi. Sıkıcı ve sıradan. Ama birlikte markete gitmek, bir market arabasını koridorlarda bir aşağı bir yukarı itmek, mutfakta birlikte hareket etmek, ona biraz daha âşık olmama neden oldu.

Belki de bu ev, başından beri onu bekliyormuş gibi hissettiğim içindi.

“Bu kadar yiyecek aldık.” Açık buzdolabının önünde durdu. “Yine de akşam yemeğinde ne yiyeceğimize dair en ufak bir fikir bile yok.”

Kıkırdadım. “Izgara Biftek ve patatese ne dersin?”

“Mükemmel. Ben ne yapabilirim?”

“Aşçıyı öpebilirsin.”

Buzdolabını kapattı ve tezgâhın karşısında durduğum yere doğru yürüdü, göğsüme yaslandı. Elleri belime dolandı ve gömleğimin eteğinin altına daldı. Avuçları sırtımdaki çıplak deriye değdiği an ağzım onunkinin üzerindeydi. Dillerimiz bu lezzetli savaşta birbirleriyle savaşıyordu.

Gömleğini yırtmama saniyeler kala, ön kapının açıldığını duyarak donakaldım.

“Griffin, eğer aletin dışarıdaysa bu, kızlar gelmeden önce beş saniye içinde onu yerine sokman için bir uyarı.” Knox’un sesi koridorda yankılandı.

Dudaklarımı Winn’in ağzından çektim. “Defol git.”

Beni umursamadan kapıya geldi. Mutfığa girerek Winn’e doğru yöneldi. “Merhaba, ben Knox.”

Winn, boğazını temizledi ve fermuarımın arkasındaki şişkinliği gözler önüne sererek benden uzaklaştı. “Merhaba. Ben Winslow.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini sıktıktan sonra bana bir bakış attı. “Nihayet.”

Ona söz verdiğim, restorandaki yemek randevusu meşgul olduğumuz için gerçekleşmemiştir. Kısmen meşgul olduğumuz, kısmen de birbirimize kilitlenmekten memnun olduğumuz içindi aslında.

“Kızlar yemek getiriyor.” Knox, buzdolabına gitti ve biralarından birini çıkardı. “Ve akşam pek sık rastlanmasa da yemekten sorumlu kişi ben değilim.”

“Bekle,” diyerek parmağımı kaldırdım. “Ne yemeği?”

“Annem, senin evde olduğunu ve Winslow’un arabasını burada gördüğünü söyledi. Yani emrivaki yapıyoruz.” Winn’e döndü. “Briggs olayıyla ilgili kırgınlık olmadığını ve bu konuda hâlâ kızgın olan tek kişinin sen olduğunu bildiğinden emin olmak için.”

Winn’in yüz ifadesi gevşedi. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Knox ona göz kırptı.

İç çektim, dolu bir ev için aşırı heyecanlı olmasam da gösterdikleri destek için minnettardım. “O hâlde herkes buraya mı geliyor?”

Knox başını salladı. “Annemle babamın planları vardı.”

“Ya bizim de planlarımız olsaydı?”

“Var mıydı?” diye Winn’e sordu.

“Hayır,” dedi gülerek. “Sadece akşam yemeği yiyecektik.”

“Gördün mü?” Birasını bana doğru kaldırdı, bir yudum içtikten sonra bana da bir tane almak için buzdolabına geri döndü. “Bunu iç ve rahatla. Size baş başa bu kadar uzun süre tanıdığımız için minnettar ol.”

Şişeyi alarak kapağını açtım ve Winn’e verdim. “Buna ihtiyacın olabilir.”

Knox, “Kızlar sangria getiriyorlar,” dedi.

“Ah, onu bekleyeceğim.” Winn biramı geri uzattı.

“Ama...” Knox, kaşlarını kaldırdı. “Sangriayı Eloise yaptı.”

Yüzümü buruşturdum. “Bebğim, birayla devam etsen iyi olur. Ya da senin için bir şişe şarap açabilirim.”

“Eloise’nin sangriasının nesi var?” diye sordu.

“Annem, tüm aşçılık yeteneğini Knox ve Lyla’ya verdiği için Eloise ve Mateo doğduğunda onlar için hiçbir şey kalmadığı konusunda şaka yapmayı sever.”

Knox, “Sangria’nın seni öldürme ihtimali var,” diye karşılık verdi.

Winn bira şişesini elimden aldı.

Kendime bir şişe almak için buzdolabına gittim. Buzdolabının kapısını kapatır kapatmaz ön kapı tekrar açıldı ve sesler sanki biri evin ses düğmesini bulmuş ve maksimuma çevirmiş gibi gelmeye başladı.

“Tanrım, çok gürültülüler,” diye mırıldandı Knox.

“Şikâyet edemezsin.” Ona bir bakış fırlattım. “Bu senin fikrindi.”

“Aslında benimdi.” Lyla, her biri yeşilin farklı tonlarında olan üç plastik kapla mutfağa girdi. “Merhaba, Winslow.”

“Merhaba Lyla.” Winn eliyle selam verdi. Tüm bunları doğal karşılamasına çok sevinmiştim.

Winn hayatımın bir parçası olacaktı –başka bir ihtimal yoktu– ve ailem hayatımı istila etmişti. Bu onların doğasıydı. Tanrım, ben de onlarınkini işgal ediyordum. Yine de habersizce ön kapılarında belirlemek yerine, onları işte görmek için yanlarına uğruyordum.

Lyla’nın arkasından Talia ve Eloise geldi. Talia bir tabak önceden hazırlanmış hamburger köftesi, Eloise de bir sürahi dolu su sangria taşıyordu.

“Merhaba Winn.” Talia hamburgerleri tezgâha koydu, sonra Winn’i kucaklamak için mutfak adasının etrafını dolandı. “Nasılsın? Covie nasıl?”

“İyiyim. İhtiyar da gittikçe daha harika hissediyor. Hayatına soktuğum sebze miktarından biraz rahatsız olsa da.”

“Sevindim,” dedi Talia, ardından Eloise de sarılsın diye Winn’i bıraktı.

“Merhaba, Winn.”

“Merhaba Eloise. Otel nasıl?”

“Harika.” Küçük kız kardeşim ışıldadı. “Teknik olarak anemle babamın oteli ama...”

“Sensiz tüm işin altında kaybolurlardı.” Yaklaşarak onu kendime çektim. “Merhaba evlat.”

Eloise bana gülümserken mavi gözleri parladı. “Merhaba, abi.”

“İyi misin?”

Başıyla onayladı ve sarılmama karşılık verdi. “Sadece meşgulüm. Yazları nasıl olduğunu bilirsin.”

Eloise Oteli, Quincy’nin kalbiydi.

Ve Eloise de otelin kalbiydi.

“Eloise benim en sevdiğim kardeşim,” dedim Winn’e dönerek.

“Eee...” Winn’in gözleri büyüyerek diğer kardeşlerime baktı. “Bunu sesli söylememen gerekmiyor mu?”

“Hepimizin favorileri var,” dedi Knox gülerek. “Lyla da benim favorim.”

“Griff de benim,” dedi Lyla, bir kabın kapağını açıp midemin guruldamasına sebep olan lezzetli bir kokuyla mutfığı doldurdu.

“Hepinizin favorileri mi var? Şaka yapıyor olmalısınız.” dedi Winn gülerek, sonra ikizlerin arasını işaret etti. “Ve siz ikiniz birbirinizin favorisi değil misiniz?”

“En çok Lyla’yı *seviyorum* çünkü aynı rahmi birlikte paylaştık,” dedi Talia. “Ama benim favorim Matty.”

“Mateo nerede?” diye sordum, bir kolumu Eloise’a dolayıp diğer elimle bira şişesini dudağıma yaklaştırıırken.

Bu sırada ön kapı çarpılarak açıldı. “Demek parti burada!”

“Biradan sorumluydu.” Knox yanıma geldi ve bir elini omzuma vurdu. “Umarım misafir yatak odalarındaki çarşaflar temizdir.”

“Tanrım,” diye inleyerek yüzümü tavana çevirdim.

O hâlde kardeşlerim sadece akşam yemeği yemek için emrivaki yapmakla kalmayıp aynı zamanda sarhoş olup geceyi de burada geçireceklerdi.

Annemle babamın neden bu akşam bizi ekmeyi tercih ettiği şimdi anlaşılmıştı.

Muhtemelen bu akşam yemeğinin gürültülü olacağından şüpheleniyorlardı.

Olacaktı da.

Eloise, kimsenin ölmeyeceğine söz vererek herkesi sangria-

sını denemeye ikna etti. Bir sürü yüz buruşturma olmuştu ama sürahi de boşalmıştı ve kız kardeşlerim artık sarhoştı.

“Ateş yakalım.” Talia, arka bahçeye bakan verandadaki koltuğundan fırladı. Bahçe şöminesine giden merdivene doğru ilk birkaç adımı sendeleyerek attı.

“Evet!” dedi Lyla coşkuyla. “Ve kızarmış marşmelov yapalım.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Ateş için hava çok sıcak.”

Eloise, yanımdaki sandalyesinden, “Hiç eğlenceli değilsin,” diye geveleyerek kalktı. Göz kapaklarını zar zor açık tutuyordu. “Winn, erkek arkadaşın bir oyunbozan.”

Winn kucagımda kıkırdadı. “O kadar da kötü değil.”

“Alınma Winn,” dedi Mateo, Eloise’in yanındaki koltuğundan. “Ama senin fikrin sayılmaz. Bu gece Eğlenceli Griff’i görebilecek tek kişi sensin.”

“Iyy,” dedi Talia ağzını kapatarak.

“Bu çok fazlaydı, Mateo,” dedi Lyla sırtarak.

Winn, yüzünü omzuma gömerek güldü.

“Mateo, Griff’in eğlenceli bir ağabey olduğu zamanları hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Griff hiçbir zaman eğlenceli olmadı.”

“Affedersiniz.” Ona bir bakış atmak için öne doğru eğildim. “Daha reşit bile değilken sana bira almıştım.”

“Yirmi yaşındayken. Yirmi bir yaşına gelmeden altı gün önce. Bu eğlenceden sayılmaz,” dedi Mateo alayla.

Winn, oturuşunu dikleştirdi. “Küçüklerin suç işlemesine katkıda bulunmak mı?”

“Sen onu dinleme.” Ellerimle kulaklarını kapattım. “Bu gece beni öldürüyorsunuz.”

Knox, elinde iki yeni birayla evden çıktı ve birini bana uzattı. “Buna ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Lanet olası kapıyı kilitlemeye başlayacağım.” Winn daha da sokulup yanağımı öptü. “Eğleniyorsun.”

“Evet, eğleniyorum.” Esnemeye başladığında onu kendime çekerek sııttım.

Güneş saatler önce batmıştı. Yıldızlar gece yarısının karanlığında tahtlarına kurulmuş, parıldayarak gece şovlarını yapıyorlardı.

Beni alt etmişlerdi ve yarın –aslında bugün– pazar olmasına rağmen görev listem uzundu. Ama kucağımda Winn ile bu sandalyeden başka bir yerde olmak istemiyordum, kardeşlerim beni acımasızca yerle bir ederken onları dinliyordum.

“Winn’e başka ne söyleyebiliriz?” diye sordu Lyla.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandım. “Yeterince şey söylediniz.”

Hayatımdaki bütün utanç verici hikâyeleri anlatmışlardı. *Bok kafalılar*.

“Birinci sınıfta futbol maçı yapılırken tribünlerin altında o kızla yakalandığı zamana ne dersin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.” Winn, el sallayarak itiraz etti. “Onu geçelim lütfen.”

“O ben değildim,” dedim. “Knox’du.”

“Ve eğlenceli bir geceydi.” Knox güldü. “Bekâretimi o gece kaybetmiştim.”

“Bu çok fazla bilgi.” Eloise sandalyesinden kalktı. “Yatağa gitmeye ihtiyacım var.”

“Ben yardım ederim.” Winn’i dürtüp ayağa kalktım çünkü Eloise, bayılmasına beş saniye kalmış gibi görünüyordu.

“Herkes nerede uyuyor?” diye sordu Mateo.

Kimin hangi yatak odasını alacağını tartışmaya başladıklarında, Winn’i takip ederek Eloise’i içeri götürdüm.

Giriş holü, arkadaki mutfakla evimi ikiye ayırıyordu. Bir yasında oturma odası, ofis ve salon vardı. Diğerinde üç misafir odası ve iki banyo.

Burayı tasarlaması için tuttuğum mimar, bir zamanlar bol yatak odalarına duyulan ihtiyaç hakkında bir şaka yapmıştı. Planları gözden geçirmek için kasabada buluşmuştuk, o öğle yemeği toplantısında kardeşlerimden her biri ve annemle babam görüşlerini bildirmek için yanımıza uğramıştı.

Yıllarca annemle babamın evinin yanındaki ahırın çatı katı dairesinde yaşamıştım. Şu an Mateo orada yaşıyordu. Ama yaşlandıkça, kendi evimi inşa etme zamanım gelmişti.

Burasının sonsuza kadar evim olacağını bilerek harcama yapmıştım. Kendime sadece sahip olabileceğim aile için değil, zaten sahip olduğum aile için de bolca alan vermiştim.

İlk misafir odasında üç tane ikiz yatak vardı. Duvarlar, daha önce yaşadığım yere benzeyen ahşap kaplamaydı. Gri ve kahverengi çizgiler, ona sanatsal bir şeyler eklememe gerek kalmayacak kadar karakter kazandırmıştı.

Yatağın üzerindeki battaniyeleri geri çekip Eloise'in yatması için yer açtım.

"Ona bir bardak su getireceğim." Ben kız kardeşime ayakka-bılarını çıkarması için yardım ederken Winn yanımdan ayrıldı.

"Onu sevdim, Griffin." Eloise, bana uykulu bir gülümsemeyle baktı. "Ama onunla evlenip bebek sahibi olduğunuzda ranzamdan kurtulmayın."

"Peki." Kıkırdayarak onu yatırdım. Tıpkı çocukken annemle babamın baş başa bir gece geçirmesi için bakıcılık yaptığımda onu yatırdığım gibi.

Winn bir bardak su ile döndü. "İyi geceler, Eloise."

"İyi geceler, Winn."

Kız kardeşimin alnını öptükten sonra ışığı kapatarak odadan çıktım.

“Hadi, bebeğim.” Winn’in elini tuttum ve onu koridordan aşağı, oturma odası ve mutfağın yanından geçirerek evin bize ait olan tarafına doğru götürdüm.

Ebeveyn yatak odasının kirişli tavanları kalın, oturma odasındaki gibi ahşaptı. Yatak odasının köşesinde boydan boya taştan bir şömine vardı. Odanın geniş camlı kapısını açtım – diğer kardeşlerim hâlâ dışarıda konuşup gülüyorlardı.

Kapıyı arkamızdan kapattığım an, Winn dışarıdayken üşüdüğünde gömme dolaptan aldığı pazen gömleğin düğmelerini açmaya başladı.

“Bittim,” dedi. “Umarım ortadan kaybolmamızı umursamazlar.”

“Merak etme, umurlarında olmaz.” Düğmeleri çözme işini devraldım. Sonra gömleği omuzlarından indirip ayaklarının dibine bıraktım.

“Bunun nasıl hissettirdiğini unutmuşum.”

“Neyin?”

“Aile toplantısının.”

“Ne kadar gürültülü ve iğrenç olabileceklerini unuttum mu demek istiyorsun?”

“Aynı zamanda harika ve eğlenceli.”

Ellerimi kaldırıp saçlarını okşadım. “Ailenle bu tür geceler geçirir miydin?”

“Evet.” Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, başını avucuma doğru yasladı. “Kardeşleri olmadığı için arkadaşlarıyla yapardık; ama çocukken yaz barbekülerimiz olurdu ve herkes saatlerce gülerdi. Bu gece gibi. Bu eğlenceye ihtiyacım vardı.”

“Memnun oldum.”

“Eğlendin mi?”

“Evet. Gerçi o hikâyelerden bazıları tam olarak duymanı istediğim şeyler değildi.”

Gülerek, “Gerçekten de başına geçirdiğin bir goril maskesiyle Main Caddesi’ne mi gittin?”

“Evet,” diye mırıldandım.

Knox, ona son senemde bir bahsi nasıl kaybettiğimi ve bunun bedelinin Main’de çıplak koşu olduğunu anlatmıştı. Neyse ki kafamı açıkta tutmama dair bir şart yoktu, bu yüzden maskeyi bir arkadaşımın Cadılar Bayramı kostümü zulasından ödünç almıştım.

“Bugüne kadar, o koşucunun ben olduğumu annemden gizleyebildiğimi sanıyorum.”

“Öğrendiği gün orada olmak istiyorum.”

Kalbim kabardı. “Olacaksın.”

“Ailen inanılmaz. Onlara sahip olduğun için şanslısın.”

Başımı salladım. “Öyleyim.”

Onların Winn’in de ailesi olacağını ilan etmek için çok erkendi. O gece kardeşlerimin her biri, Eloise’in uykuya dalmadan önce yaptığı gibi bana Winn’i sevdiklerini söylemek için sessiz bir an bulmuştu.

“Şimdi senin üzerinde hak iddia edecekler.”

Gözlerini benimkilerle kilitledi. “Sadece onlar mı? Peki ya sen?”

“Ah, senin bana ait olduğuna uzun zaman önce karar verdim.” Onunla Willie’nin Yeri’nde tanıştığım gece. O zaman fark etmemiştim ama o geceden sonra o, benim olmuştu.

“Ne yapıyoruz Griffin?”

“Bunun çok açıkça belli olduğunu düşünüyorum.” Ona âşık olmak zahmetsiz olmuştu.

“Evet,” diye fısıldadı. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Kelimeleri söylemek için ağzımı açtım ama tereddütle duraksadım. Bu akşam olmazdı. Kardeşlerim dışarıda, kahkahaları duvarlardan sekerek bize ulaşırken yapamazdım. Onu hâlâ ilk randevumuza götürmemişken değil.

Zamanı gelecekti.

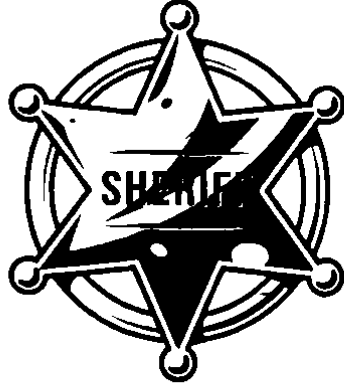
Bu yüzden dudaklarımı yavaşça onunkilere bıraktım. Aydınlık bir temmuz günündeki güneş gibi kalbimdeki sıcaklık yavaş yavaş ama yoğun bir şekilde arttı.

Kıyafetleri soyulmuş, çıplak teni benimkinin üzerindeyken bir araya geldik. Vücudum alışmış bir şekilde onunkinin içine girerken bizi ayıracak hiçbir şey yoktu.

Sözlere ihtiyacımız yoktu. Ayakları kalçalarımı sıktı, vücudu benimkinin altında titrerken gözleri gözlerimin üzerindeydi.

Sözlere ihtiyacımız yoktu.

Bu gece için onları yaşamak yeterliydi.

20. bölüm

Winslow

Mutfak masasında kahvaltımızı yaparken Griffin'e döndüm. “Bugün biraz İhtiyar’la takılacağım.”

“Atları otlattığımız çiftliğin güney tarafına gidip derenin hâlâ onlar için yeterli suyu barındırdığından emin olmalıyım. Eğer kurumuşsa ki tüm hafta boyunca havanın ne kadar sıcak olduğu düşünülürse kurduğundan şüpheleniyorum, onları başka bir kaynağa götürmek zorunda kalacağım. Benimle gelmek ister misin?”

“Ne kadar sürer?”

“Muhtemelen günün büyük bir kısmı.”

Griff’le çiftlikte geçireceğim bir cumartesi kulağa ne kadar harika gelse de son iki haftadır İhtiyar’la yeterince vakit geçirmemişim. Üstelik habersiz gelişen kardeş yemeği gecesinden beri postayı almaktan başka bir şey için beş dakikadan fazla evimde kalmamıştım.

“Bu defa es geçsem iyi olur. Eve gidip temizlik yapmam ge-

rekiyor. Tozlu ve berbat hâlde. Belki de kutunun içinde duran şu televizyon sehpasını kurarım.”

“Veya...” Griffin, çatalını bıraktı ve bana bakmak için koltuğunda döndü. “Televizyon sehpasını kurmazsın.”

“Televizyonum yerde.”

“Ama bu değil.” Oturma odasındaki şöminenin üzerine monte edilmiş düz ekranı işaret etti.

“Bir noktada, evde televizyon izlemek isteyeceğim ve göz hizasında olması için yerde oturmak zorunda kalmayacağım.”

“Geçen ay evinde kaç dakika televizyon izledin?”

“Sıfır.”

“Aynen öyle.”

“Ama zaten sehpayı satın aldım. Neden kurmayayım ki?”

“Çünkü buna ihtiyacın yok.”

“Evet, var.”

“Winslow.” Adım, kulağıma sanki bir noktayı kaçırıyordum gibi geliyordu.

“Griffin.”

“Burada televizyon izliyorsun. Burada uyuyorsun. Eşyaların banyonun her yerinde ve kıyafetlerin dolabı kaplıyor.”

“Çamaşır yıkamam gerekiyor.”

“Evet ve o çamaşırları yıkadığın zaman, bunu koridorun aşağısındaki çamaşır ve kurutma makinesinde yapacaksın.” Çamaşır odasını işaret etti.

“Evimdeki çamaşır ve kurutma makinesini kullanmamı istemiyor musun?”

“Hayır.” Gülerek başını salladı. “Onlar senin. Tıpkı banyonun da senin olduğu gibi. Yatak odası. Dolap. Bu mutfak. O televizyon. Bu ev senin.”

Gözlerimi kırpıştırarak, “Ne?” diye sordum.

Geniş avucunu enseme yerleştirerek tekrar güldü. “Bunu düşün. Kasabadaki evini bir süre daha elinde tutmak istiyorsan, benim için sorun değil. Yaz bitmeden, sezon kapanmadan önce satışa çıksın istersin bence, sonra da emlakçınla haberleşir, tüm eşyanı at römorkuyla buraya taşırız.”

O sandalyesinden kalkarken şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Alnımdan öptü ve gözden kaybolarak yatak odasına, muhtemelen güne başlamak için çorap bulmaya gitti.

Benden taşınmamı mı istemişti? Burada yaşamamı? Aslında hayır. Sormamıştı. Beynimi karman çorman eden cümleler dizisinin içinde tek bir soru yoktu.

Taşınmak istiyor muydum? Evet. Bu evi sevmiştim. Otoyolu geçip onun sessiz çakıllı yoluna çıkmanın verdiği rahatlığı sevmiştim. Verandada gün batımını ve Griffin’in kollarında uyanmayı sevmiştim.

Yine de henüz çok erken değil miydi? Yıllarca Skyler’la yaşamıştım. Hayatımı başka bir adamın hayatından ayıralı çok olmamıştı. Ve kasabadaki küçük evimi de çok seviyordum. Haftalarca uğramayı ihmâl ettiğim, kırmızı kapılı şirin, sevimli küçük evim.

Griffin, ayakları çoraplı bir şekilde gelip bana doğru eğildi, hâlâ taburemde donmuş hâldeydim.

Tabaklarımıza uzandığında onu durdurdum. “Ben temizlerim.”

“Peki.” Saçımı öptü. “Akşam yemeğinde görüşür müyüz?”

Başımı salladım.

“İyi bir gün geçir, bebeğim.”

“Sen de,” diye mırıldandım, kelimeler otomatik pilottaymışım gibi ağzımdan dökülüyordu.

Griff kapıdan çıkıp kamyonetinin gürültüsü ortadan kayboluncaya kadar kendimi, kafamın içindeki düşüncelerden sıyrıp

bulaşık makinesini dolduramadım. Sonra yatak odasına gittim ve bir sürü çamaşır aldım.

Giysilerimi kurutucuya atmadan önce birkaç saat evin içinde çalıştım. Oturma odasının tozunu aldım. Yatak odalarını süpürdüm. Yerleri sildim.

Taşınmalı mıydım? Belki de bu soru gereksizdi.

Sahip olduğum her külot şu anda bu evdeydi. Çoğu sepetteydi ama kalanlarının tamamı bir çekmeceye yerleştirilmişti. Bana altı çekmeceli şifonyerin üç çekmecesini vermişti. Aynı şey banyoda da geçerliydi.

Evi temizlemiştim. İşten sonra buraya yiyecek getirmiştim. Durango, görevdeyken istasyonun Explorer'ını sürdüğümde ön tarafta park hâlinde kalmıştı. Eksik olan tek şey posta kutusundaki postalarımıydı.

Ama bu iş bozulursa gidecek bir yerim olduğunu biliyordum.

Derinlerde, belki de sorun buydu. Belki de kendimi hemen evet derken bulamamamın nedeni buydu.

Çünkü hâlâ o kritik iki kelimeyi söylememişti. Ben de söylememiştim.

Beni her öptüğünde, benimle her seviştiğinde onları hissediyordum.

Öyleyse neden ona bir şey diyememişim?

Kurutma makinesi durduğunda ve temiz kıyafetlerim çekmelere yerleşip askılara asıldığında bile hâlâ ne yapacağımdan emin değildim. Bu yüzden, sınıksız kucaklamalarıyla her zaman ayaklarımın yere basmasını sağlayan adamı ziyaret etmek için kasabaya gittim.

Ben Durango'yu bile kapatamadan İhtiyar evinin ön kapısını açtı. Dışarı çıktığımda elini kaldırdı ve kaldırımda adımlarımı durdurdu. "Seni uyarmam gerek, Winnie. Kahvaltıda pas-

tırma yedim. Ev ve kıyafetlerim kokuyor. Diyet programımda olmadığını biliyorum ama kahretsin, haftada bir yiyeceğim. Belki iki kez.”

“Peki.” Güldüm ve uzattığı kollarının arasına girdim. Tıpkı beklediğim gibi sımsıkı bir kucaklama almıştım ve artık daha mantıklı düşünebiliyordum. “Bugün nasıl hissediyorsun?”

“Üretken. Bu sabah çimleri biçtim. Evi toparladım. Şimdi de en sevdiğim kızım ile dinleneceğim.”

“Benden bahsediyor olsan iyi olur.”

Kıkırdayarak kolunu omzuma atıp beni içeri geçirdi. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

Arka verandaya oturarak nehrin akışını izledik. Tembel girdap, kıyılarıdaki dalgaların kucaklaşması, Griff’in verandasında bir gün batımı kadar rahatlatıcıydı.

Benim verandam. Benim verandam olabilir.

“Bugün güzel görünüyorsun,” dedi İhtiyar.

“Gerçekten mi?” Basit beyaz kolsuz bir bluz, kot pantolon ve tenis ayakkabısı giymiştim.

“Giysilerin değil, tatlım.” Gözleri yumuşadı. “Burada mutlu musun? Quincy’de?”

“Mutluyum. Quincy’e alıştım.”

“Ya da belki Griffin’e.”

“Belki.” Ağzıma bir gülümseme yerleşti. “Yanına taşınmamı istedi.”

“Peki, sen ne dedin?”

“Henüz hiçbir şey demedim. Ne yapacağımdan emin değilim. Bu çok hızlı oldu.”

“Öff. Hız görecelidir.”

“Yıllarca Skyler ile yaşadım. Bir süre kendi başıma kalmam gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Winnie, Skyler’la birlikte yaşamış olabilirsin ama inan bana, tek başınaydın.”

Tartışmak için ağzımı açtım ama kelimeler dilimden dökülmedi. İhtiyar haklıydı. Skyler’la yaşıyordum, nişanlıydık ama kesinlikle tek başımaydım.

“İkiniz sadece bir arada yaşadınız,” dedi İhtiyar. “Bu, birlik-telikle aynı şey değil.”

“Bozeman’dayken ne kadar yalnız olduğumu fark ettiğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim. “Annem ve babamdan beri.”

Sonra buraya gelmiştim ve ilk geceden beri Griffin’im vardı. O, yalnızlığı öyle bir gaddarlıkla kovalamıştı ki birinin hayatıma girip, onu sarsmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile.

“Korkunç bir sınavdan geçtin,” dedi.

“Sen de öyle.”

Uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. “Aynı şey değil.”

Uzun zaman sonra ilk kez kazayı düşündüm. Ne kadar olmuştu? Hatırlayabildiğim son kâbus 4 Temmuz’dan sonraydı. Haftalardır huzurla uyuyordum ve bunun nedeni Griffin’di.

“Dün bir karar verdim,” dedi parmak eklemlerimi okşayarak. “İlk bilen sen ol istiyorum.”

“Emekli oluyorsun.”

Başını sallayarak onayladı. “Zamanı geldi. Bu minik sağlık uyarısı, her şeyi daha net görmemi sağladı.”

“Minik mi?” Gözlerimi devirdim. “Kalp krizi geçirdin.”

“Minik bir kalp krizi.”

“Kalp krizi, minik ya da değil. Büyük bir uyarıydı.”

“İstediğin şekilde adlandırabilirsin ama zamanımın geri kalanını, mide ekşimesi olmadan geçirmeyi tercih ettiğimi fark etmemi sağladı. Diğer yaşlıları her sabah Lyla’nın dükkânında hava-

dan sudan sohbet edip kasabadaki dedikodulardan bahsederken görüyorum. Bunun bana çok yakışacağını düşünüyorum.”

“Sıkılacaksın.”

“Kesinlikle. Muhtemelen seni deli edeceğim. Haber vermeden uğrayacağım. Davetsiz misafirin olacağım.”

Güldüm. “Bu durumda, emekliliğini tamamen destekliyorum.”

“Güzel.”

“Seninle gurur duyuyorum, İhtiyar. Quincy’ye yaptığın her şey için.”

“Biliyor musun, Winnie?” Duruşunu dikleştirdi. “Ben de kendimle gurur duyuyorum. Belediye başkanı olarak iyi işler yaptım. Uzun ve iyi bir serüvendi. Ama bana bir şey için söz vermelisin.”

“Ne istersen.”

Yaklaştı. “Tom Smith’i kovduğun gün, önce bana söyleyeceksin.”

“Anlaştık. O hâlde, önce Tom Smith’e söyleyeceğim. Ama sen ikinci olacaksın.”

“Griff’ten önce.”

“Griff’ten önce,” diyerek göz kırptım. “Umarım yeni patronum kim olursa olsun senin kadar harika birisi olur.”

“Ön yargılısın.”

“Hayır, değilim.”

Buradaki kısa süremde İhtiyar, bana işimi yapma özgürlüğü vermişti. Her zaman bir patron olarak oradaydı ancak istasyonu yönetmeye çalışmadı ya da belirli vakalarda neler olduğunu bilmek istemedi.

Frank’in İhtiyar’a, Briggs Eden hakkındakileri anlattığına emindim ama İhtiyar soruşturmaya karışmamıştı. İşimi yapmam ve doğru kararı vermem konusunda bana güvenmişti.

“Seninle gizli bir şey konuşabilir miyim? Hâlâ benim patronumken?”

“Can kulağı ile dinliyorum.”

“Lily Green’le ilgili. Ve Harmony Hardt.”

Ona cüzdan ve çantadan bahsettim. Onları Briggs Eden’in kulübesinde nasıl bulduğumu ve geçen ay karakola getirdiğimde bana söylediği şeylerin hepsini anlattım.

Kalp krizinden sonra ona yük olmasını istemediğim tüm bilgilerden bahsettim. Hepsini ve soruşturmamdan hiçbir şey çıkmadığını anlattım. Takip edilecek başka ipucu, sorulacak başka soru yoktu. Briggs hakkındaki dedikodular da büyük ölçüde ortadan kalkmıştı.

“Briggs’inkiler dışında başka parmak izi yoktu,” dedim. “Kızların parmak izi bile yok. Bu da Briggs’in bulması için birinin onları oraya koyduğuna inanmamı sağlıyor.”

“Neden?”

“Emin değilim.” Bir aydır beni rahatsız ediyordu; ama bu konuyu kafamda defalarca çevirmiş olsam da hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Eski ortağımın davayla ilgili fikrini almak için Cole’u bile aramıştım.

Cole da benim kadar sıkışmıştı.

Ve kanıt olmadan, gerçekten tıkanıp kalmıştım.

“Belki biri Briggs’e tuzak kurmaya çalışıyordur,” dedim. “Onu hem Lily hem Harmony’e bağlamak için. O çanta Harmony’ninkinin bir kopyası olabilir. Belki de Lily’nindir.”

Parmak izi yoktu, bu yüzden asla emin olamıyordum. Lily’nin kredi kartı ekstrelerinde, yakın zamanda yapılan alışverişleri bulmaya çalıştım ama onun deri bir çanta aldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Satıp satmadıklarını görmek için şehir merkezindeki bazı dükkânlara bile uğramıştım ama kimse çantayı tanımamıştı.

“Çanta Lily’nin olsaydı, neden bu kadar iyi durumda olduğunu açıklardı,” dedim. “Belki de satın aldı ve annesine hiç göstermedi.” Ve bu durum çantanın neden cüzdanla birlikte olduğunu açıklardı. “İkisini de atlamadan önce atmış olabilir...”

İhtiyar başını salladı. “Zavallı çocuk.”

“Bir seçenek daha var. Briggs öldükleri gece oradaydı ve Harmony’nin çantasını Lily’nin de cüzdanını aldı.”

“Sonra da ganimetlerini görmemiz için bir kitap rafına mı bıraktı?” İhtiyar uzun bir nefes verdi. “Bu fazla zorlama.”

“Belki onları nerede bulduğunu hatırlamıyordur. Belki aklı başında değildi.”

“Lily için bu muhtemel. Bana anlattığın her şeye göre Briggs’in aklı gidiyor. Ama Harmony Hardt yıllar önce öldü. Briggs’in uzun süredir bu şekilde şiddetli semptomlar yaşadığını düşünmüyorum. Şeytanın avukatını oynamama izin ver. Ya oradaysa? Ya olaylarla bir ilgisi varsa?”

“Kanıtım yok.” Gelgelelim bol miktarda tahmin vardı. “Biri si ona tuzak kuruyor olabilir. Ölümlerinde onun parmağı olabileceğini düşünmemi isteyen biri.”

“Kim?”

Omuz silktim. “Onun hakkında kötü konuştuğunu duyduğum tek kişi Frank.”

“Tüm bunların hepsi eski drama.” İhtiyar el salladı. “Frank iyi bir arkadaş ama aramızda kalsın, Edenlarla her zaman bir çekişme içinde olmuştur. Kıskançlık. Sade ve basit. O yüzden sana ne derse kuşkuyla yaklaş.”

“Öyle yapıyorum.” İç geçirdim. “Ben sadece... Bu kızları hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum.”

“Cevaplar istiyorsun.”

“Çok fazla.” Aileleri için. “Bir parçam eksik. Lily bir intihar

notu bırakmış olsaydı ya da hayatında mücadele ettiği zorluklara dair bir işaret olsaydı, böyle hissetmeyebilirdim. Ama bu durumda peşini bırakamam.”

“Bırakmalısın.” İhtiyar elini koluma koydu. “Bunu patronun olarak söylüyorum. Ölümlerini anlamlandırmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Ama Winnie, insanlar karanlık zamanlardan geçer. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Her zaman mantıklı değildir.”

“Haklısın.” Omuzlarım çöktü. “Onu bırakmaya hazırdım. Peşini bırakacaktım. Sonra çanta ve cüzdan ortaya çıktı ve ben sadece... Ah! Çıkmazlardan nefret ederim.”

“Çıkmazlar, bu dünyada senin gibi insanlara eziyet etmek için varlar.”

“Haklısın.”

“Griffin tüm bunlar hakkında ne diyor?”

Bir ay önceki kavgamızdan beri Griff, doktorların söyledikleri hakkında bana bilgi vermek dışında Briggs’i gündeme getirmemişti.

Harrison onu düzenli olarak bir uzmanla görüşmeye götürüyordu. Yapabilecekleri fazla bir şey yoktu ama onu bir ilaç dememesine yazdırmışlardı ve herkes bunun demansın ilerlemesini yavaşlatacağından umutluydu. Yine de daha yolun başındaydık ve bu yol da uzundu.

“Griff, yapacak bir işim olduğunu biliyor ve konumuma saygı duyuyor,” dedim.

“Çünkü o iyi bir adam.”

“Öyle.”

“Skyler’dan çok daha iyi.” İhtiyar, adını dudaklarında pislik bırakmış gibi söylemişti.

“Skyler’ı sevdiğini sanıyordum.”

Beyaz kaşlarını kaldırdı. “Hayır. O senin için asla yeterince iyi değildi. Annenle baban da aynı fikirdeydi.”

“Ne?” Ağzım açık kaldı. Annem ve babam, Skyler’a her zaman çok iyi davranmışlardı. Bizi düzenli akşam yemeğine davet etmişlerdi. Birlikte hareket etmemize yardım etmişlerdi. “Neden öyle söyledin?”

“O bir pislik.” İhtiyar kıkırdadı, göğsü titriyordu. “Onun hakkında senin arkandan konuşurduk.”

“Gerçekten mi?” Omzuna vurdum. “Neden kimse bana söylemedi?”

“Eninde sonunda çözeceğini hepimiz biliyorduk. Gerçi babanın sabrını kaybedeceğini düşünüyordum. Nişanlandığında, neredeyse kaybetmişti. Pis herif, babandan izin istemeye bile tenezzül etmedi.”

Bunu duyduğuma inanamıyordum. Sanki kucağıma bir bomba atmamış gibi nehrin akışını izlerken, büyükbabamın profiline gözümü kırpmadan bakakaldım.

Ailem, Skyler’ı sevmemişti. İhtiyar dışında biri bana söyleseydi, buna inanmazdım.

Ama bir bakıma kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Çok daha önce de olsa benim vardığım sonuca varmışlardı.

“Vay be.” Başımı salladım. “Ya Griffin? Şimdi bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

İhtiyar döndü ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Griffin’e bayılırlardı.”

Gözlerim yaşarırken elimi kalbime bastırdım. Babam, eşyalarımı Griffin’in evine taşımama yardım etmek için her şeyi bırakırdı. Annem, verandada oturup güneşin batışını dağların ardında seyretmeyi çok isterdi.

“Keşke onunla tanışabilseylerdi,” diye fısıldadım.

“Onunla tanıştılar.”

“Ne? Ne zaman?”

“Ah, yıllar önce olmalı. Ziyarete geldiler. Sen çalışmakla meşguldün, bu yüzden bir hafta sonu için sensiz geldiler. Hepimiz bir şeyler içmek için Willie’nin Yeri’ne gittik. Harrison’la Griffin de oradaydı.”

“Griff bana söylemedi.”

“Bar tıklım tıklım doluydu ve o da çok popüler biri. Gelgelelim annenin böyle bir adam bulmanı dilediğini söylediğini hatırlıyorum. Seksi bir kovboy. Baban bunun için acımasızca onunla dalga geçmişti. Geri döndüklerinde, evde çıplak giymek için bir çift çizme alacağını söylemişti.”

“Aman Tanrım.” Gülmek ve ağlamak arasında gidip gelirken yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Çünkü onlar öyleydi. Ve Griff’le tanışmış olmaları, onun yüzünü gördüklerini bilmek... Benim için neden önemli olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

Kahkahalara gözyaşları galip geldi ve birkaç damla yüzümden aşağı akarken İhtiyar elini omzuma koydu.

“Onları özledim.”

“Ben de,” dedi.

“Bana söylediğin için teşekkürler.”

“Onlar hakkında yeterince konuşmuyoruz, tatlım.”

“Bu benim hatam.” Çok uzun zamandır konuşmuyorduk çünkü çok zordu.

“Konuşmak isterim. Eğer senin için uygunsa.”

Başımı salladım. “Ben de isterim, İhtiyar.”

Omzumu sıktı, sonra ayağa kalktı. “Bir atıştırmalığa ne dersin? Açım.”

“Ben alırım.”

“Sen kal.”

İhtiyar’la yaptığım konuşmayı zihnimde tekrar oynatırken nehrin uğultusu benim film müziğimdi. Çok uzun süre annemle babamı yakın tuttum. Anılarını biriktirmiştım. Ama o anıları hayatımıza almamız gerekiyordu.

Griffin, onları Skyler gibi tanımıyor olabilirdi ama bu bilmediği anlamına gelmiyordu. Anılarım aracılığıyla, onları tanıyabilirdi. Onlara olan sevgim sayesinde geleceğimizin bir parçası olacaktı.

İhtiyar kırmızı üzüm, tam buğday krakerleri ve bebek havuçlarla dolu bir tabakla döndü. Bu hafta başında ona getirdiğim şeylerdi.

Tabak boşaldıktan sonra, “Eve gitmek için acelen var mı?” diye sordu.

“Hayır. Neden?”

“Bir tavla oyununa ne dersin?”

“Harika olur.” Senelerdir oynamamıştım. En son oynadığım zaman babam ölmeden önceydi. Tavla, İhtiyar ile oynamayı en sevdikleri oyundu. Sonra bana öğretmişti.

İhtiyar ve ben, öğleden sonra güneşinin sıcaklığı bizi son bir oyun için yemek masasına götürene kadar saatlerce oynadık.

“Bu eğlenceliydi.” Tahtayı kaldırırken gülümsedi.

“Kesinlikle öyleydi ama eve gitsem iyi olacak.”

“Kimin evine?”

“Griffin,” diye düzelttim kollarımı beline dolayarak. “Teşekkürler, İhtiyar.”

“Seni seviyorum, tatlım.” Bana daha sıkı sarıldıktan sonra beni bıraktı. “İyi geceler.”

“Ben de seni seviyorum. Hoşça kal.”

Beklediğimden daha uzun süre oynamıştık ve dışarı çıktık.

ğımda akşam yemeğine yakındı. Cebimden kişisel telefonumu çıkardım – diğer cebimde de karakolun telefonu vardı. İki telefon taşımak başa bela olsa da İhtiyar'ın kalp krizinden beri hiçbir yere ikisini de tam olarak şarj etmeden gitmemiştim.

Griffin'i arayacak ve şehir merkezinde durup akşam yemeği için bir şeyler almamı isteyip istemediğini soracaktım ama ekranın kilidini açamadan, yandaki evden metalin metale çarpma sesi geldi.

Frank garajdan, "Selam, tatlım," diye seslendi. Yağlı bir kot pantolon giyyordu. Ön cebinden kırmızı bir bez sarkıyordu.

"Selam." Telefonumu bir kenara koyup gülümsedim, bana el salladığında bir iç çektim.

Hastanedeyken Griffin'e karşı olan tavrı beni hâlâ rahatsız ediyordu ama bu Frank'ti. O, büyükbabamın en iyi arkadaşıydı ve İhtiyar'ı hastaneye götürmek için yanında olmadığım zaman bunu benim yerime yapan kişiydi.

"Nasılsın?" diye sordum garaja girerken. Metal ve yağ kokusu o kadar güçlüydü ki burnumu buruşturmadan edemedim.

"Ah, iyiyim." Eliyle Jeep'i işaret etti. "Bu araç benim ölümüm olabilir. Özellikle Rain parça kaybetmeye devam ederse."

Güldüm. "Parçaları nasıl kaybetti?"

"Tanrım, keşke adı *sevgili karım* olan gizemi çözecek cevaplarım olsaydı." Güldü ve botuyla tekerleğe bir tekme attı.

"Frank... Ah, Winnie!" Rain evi garaja bağlayan kapıdan kafasını uzattı ve beni görünce dışarı çıktı, sarılmak için bana doğru geldi. Sıkıca bağlanmış bir önlük giyyordu ve elinde bir et tokmağı tutuyordu.

"Merhaba, Rain."

Quincy'ye taşındığımdan beri onu birkaç kez görmüştüm, her biri İhtiyar'ı ziyarete gelip gittiğimdeydi. Yaşlanmayan

şanslı kadınlardan biriydi. Saçları her zaman hatırladığım açık kahverengiydi, teni gözlerinin ve ağzının etrafındaki birkaç ince çizgi dışında pürüzsüzdü. Sarılığı, çocukluğumdan hatırladığım kadar şiddetliydi.

Annem her zaman narin bir kadın için Rain'in bir öküz kadar güçlü olduğunu söylerdi.

“Yemek mi yapıyorsun?” Yumuşatıcı tokmağı işaret ettim.

“Evet,” dedi ve gülerek başını salladı. “Kızarmış tavuk biftek. Frank'in favorisi. Nasılsın Minik Kuş?”

“İyiyim.” Çocukluğumdan beri bana taktığı takma isme gü-lümsedim. “Frank bana Jeep'in birkaç eksik parçası olduğundan bahsediyordu. Garajı temizlerken çıldırdın mı?”

“Asla.” O güldü. “Bu onun yarattığı bir karmaşa.”

“Öyleyse parçaları nasıl kaybettin?” diye sordum.

“Arabayı kullanıyor,” diye yanıtladı Frank. “Bir şekilde bu yaz bir jant kapağını kaybetti.” Bir jant kapağı. Tekmelediği lastiğin kapağı eksikti. Gözüm ön tekere kaydı. Haftalar önce markete gittiğimizde, Griffin'in kamyonunun arkasında gördüğüm jant kapağı takılıydı. Mateo'nun Indigo Dağı'na giden yolda bulduğunu söylediği kapakla aynıydı.

“Böyle bir jant kapağı gördüm...” Bakışlarımı Rain'e kilitledim. “Jeep'i kullandığını fark etmemiştim.”

Gülümsemesi soldu. “Şey, tabii. O benim tek arabam.”

Neden Indigo Dağı'na giden yola gitmiş olsun ki? Orası özel mülktü.

Boynumun arkasına bir şey battı. Huzursuz bir his. Yüzümdeki rengin çekildiğini görmek için aynaya ihtiyacım yoktu.

Rain de fark etmiş olmalıydı. “Frank, kapıyı kapat.”

Bu cümleyi algılamam üç saniyemi aldı. Ömrüm boyunca arkadaşlarım olan insanlara bakıp, ne gördüğümü anlamak için üç

saniye çok fazlaydı. Çünkü o üç saniyede Frank, Jeep'in sürücü tarafındaki garaj kapısı düğmesine yumruk attı.

Ve Rain tokmağı kaldırdı.

Kişisel ön yargımdan sıyrılmak ve bu insanların –komşuların, arkadaşların– göründükleri gibi olmadıklarını kavramam üç saniyemi aldı.

Ve bunun için saniye çok fazlaydı.

Işıklar sönmeden önce.

21. Bölüm

Griffin

***M**erhaba, Winslow Covington'a ulaştınız. Lütfen bir mesaj bırakın, aramanıza en kısa sürede geri döneceğim. Bu acil bir durumsa, lütfen kapatın ve 911'i tuşlayın.*

Sesli mesaja homurdanarak saati tekrar kontrol ettim.

Yedi kırk sekiz.

Montana'da yaz geceleri uzundu ve gün ışığı neredeyse bir saat daha sürecekti ama geç kalıyordu. Akşam yemeğini kaçırmıştı. Akşam yemeğinde buluşacağımızı kabul etmişti, değil mi? Onu bu sabah şokta bırakmıştım ama Winn, önce benimle konuşmadan başından atacak biri değildi.

Son bir saattir, istasyonda bir şey olduğunu varsaymıştım. Belki bir kaza ya da hasta olduğunu bildiren bir memur. Yine de dakikalar geçip aramalarım hâlâ dönmediğinde, midemdeki uğultu da dayanılmaz olmaya başlamıştı.

Covie'nin numarasını buldum ve üçüncü kez aradım. Dört kez çaldı ve sesli mesaja düştü.

“Siktir.”

Kötü haber Quincy’nin etrafında ılık hızında yayılırdı. Bir kaza ya da önemli bir şey olsaydı, ailemden biri bunu duymuş olabilirdi. Bu yüzden en olası haber kaynağıyla başladım. *Babamla.*

“Alo,” diye yanıtladı.

“Selam, benim.”

“Merhaba, dere bugün nasıl görünüyor?”

“Kuru. Atları aşağı indirdim. Hepsi iyi. Dinle, bugün kasabada olan bazı kötü haberler duydun mu?”

“Ah, hayır. Neden? Niye? Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” diye iç geçirdim. “Winn eve gelmedi ve aramalarıma cevap vermiyor. Bir şey olup olmadığından emin değildim ve belki de ben henüz duymadım diye düşündüm.”

“Ben de bir şey duymadım. Birkaç arama yapmamı ister misin?”

“Hayır. Henüz değil.” Babam gerçekten acil bir durum olmadan önce arkadaşlarını ararsa, acil bir durum olduğuyla ilgili dedikodu çıkmaya başlardı.

“Peki. Beni de haberdar et.”

“Ederim. Teşekkürler.”

“Eloise’i ara,” dedi. “Eğer bir şeyler olmuşsa, hepimizden daha önce görür.”

“İyi fikir. Hoşça kal, baba.” Aramayı sonlandırdığım an kardeşimi aradım ve ona da aynı soruyu sordum.

“Bütün akşam resepsiyondaydım,” dedi. “Gördüğüm bir şey olmadı. Ve eğer Main Caddesi’nde yanıp sönen ışıklarıyla polis arabası konvoyu olsaydı fark ederdim.”

“Peki. Teşekkürler.”

“Endişelisin.”

“Evet. Endişeliyim.”

“Birkaç arama yapacağım.”

“Hayır yap-”

Bitirmeden önce, yüzüme kapatmıştı. “Lanet olsun.”

Eloise’i durduracak hiçbir şey yoktu ve babamı tanıyorsam o da şu an alarm durumundaydı.

Winn işten yeni çıkmışsa, peşine düşülmesinden hoşlanmayacaktı.

“Öyleyse lanet telefonuna cevap vermesi gerekiyor,” diye mırıldandım, tekrar kişisel telefon numarasını çevirerek. Çaldı ve çaldı.

Winn, Covie’nin kalp krizinden beri telefonunu yanında tutmak ve şarjının bitmemesini sağlamak konusunda iyiydi. Ama aradığımdan beri onuncu kez sesli mesaja geçmişti. Telefonu kapatıp mutfığa adım attım.

O iyi. Bu muhtemelen işinin bir parçasıydı. Aramama cevap veremeyecek kadar meşguldü, kasıtlı bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen önemli bir şeyle uğraşıyordu ve sürekli aramalarım dikkatini dağıtıyordu.

Ama kahretsin, burada endişeden kafayı yiyordum.

Bunu bir sisteme oturtmamız gerekecekti. İyi olduğuna dair bir mesaj, herhangi bir şey.

Polis olmaktan vazgeçmesinin hiçbir yolu yoktu.

Benim de endişelenmeye son vermem mümkün görünmüyordu.

“Siktir et.” Anahtarlarımı ve şapkamı tezgâhtan kaptım ve kapıya yöneldim.

Muhtemelen evindeydi, o kahrolası televizyon sehpasını yapıyordu ve taşınma konusunda çıldırıyordu. Evet, böyle büyük bir adım için çok erkendi. Ama ona olan hislerim değişmeyecekti. Öyleyse neden aynı çatı altında yaşamıyorduk ki?

Zaten burada yaşıyordu. Bugün evi temizlemişti ve mobilya cilasının kokusu havaya yayılmıştı. Banyolar çamaşır suyu kokusuyla dolmuştu.

Belki de ona sormalıydım veya daha kibar olmalıydım. Yine de aramalarımı görmezden gelmek bunu söylemenin bir yolu değildi. Bir mesaj göndermek çok mu zordu?

Kasabaya yolculuk çok uzun sürmüştü – her bir numarasını iki kez daha aradım. Göğsüm sıkışmıştı ve kalbim çok hızlı atıyordu. Sokağına döndüğümde ve garaj yolunu boş gördüğümde midemdeki batma hissi daha da derinleşti. Evin tüm pencereleri karanlıktı.

“Lanet olsun, Winn.”

Evde durma zahmetine girmedim, gaza basıp bloğun etrafından dolandım. İstasyon bir sonraki durağımdı, Durango’sunu ona ayrılmış yere park etmemişti. Ben de içeri girmeye tenezzül etmedim. Sonra karakolu arardım ama önce Covie’yi kontrol etmek istedim, bu yüzden arabayı nehre doğru yönlendirdim.

Covie’nin sokağı Winn’inki kadar sessizdi ve evin önüne park etmiş arabasını gördüğümde kalbim ağzımdan fırladı. “Ah, teşekkürler.”

Yüce İsa. Aklımı kaybetmek üzereydim.

Kamyonumdan atladım ve kapıya koşarak gitmemek için kendimi zorladım. Kapı zilini çalmadım, resmen kapıyı yumrukladım. Çünkü tansiyonum normale döndüğünde kaygının yerini öfke aldı.

Cevap vermemesi için hiçbir sebep yoktu. Covie’nin de.

Eşiğin ötesinden ayak sesleri duyulup kilitler açılırken resmen titriyordum.

Ama...

Eğer Winn içerideyse, kapı neden kilitliydi?

“Griffin?” Covie başını iki yana salladı. “Burada ne yapıyorsun?” İçeride değildi. Kahretsin.

“Winnie’ye bir şey mi oldu?” diye sordu, yüzünün rengi solmuştu.

“Eve gelmedi. Seni aramayı denedim.”

“Televizyon açık uyuyakalmışım. Seninle akşam yemeğinde buluşmak için saatler önce buradan ayrıldı.” Omzumun ötesinden Durango’ya baktı. “Arabasının hâlâ burada olduğunu bilmiyordum.”

“Karakoldan haber aldın mı? Kaza falan mı oldu?”

“Hayır, almadım. Onu aradın mı?”

“Yaklaşık yüz kez.” Elimi saçlarımdan geçirdim.

Muhtemelen önemli bir şey yoktu ama vücudumdaki her hücre yanlış bir şeyler olduğuna dair uyarı hâlindeydi.

“Bekle de istasyonu arayayım.” Covie, beni içeri aldı ve oturma odasına koşarken girişte bıraktı. Evdeki tek ışık, koltuğunun yanındaki lambadan geliyordu. İzlediği filmin sesini kısmıştı. Aramayı yaparken boşa kalan eli titriyordu. “Merhaba, ben Walter. Winslow’u arıyorum. Karakolda mı yoksa dışarıda mı?”

Evet de.

Bakışlarındaki panik dizlerimin titremesine neden oldu.

“Evet, tamam. Teşekkürler.” Aramayı sonlandırdı ve başını salladı. “Orada değil. Mitch etrafa soracak ve beni arayacak.”

“Aramaya devam edeceğim.” Belki yürüyüşe gitmiştir. Belki de nehirdeydi ve kaymıştı. Telefonları ıslanmışsa bu neden aramadığını açıklardı.

“Seninle geleceğim.” Covie, bir çift tenis ayakkabısını giyerek kapıya kadar beni takip etti.

Karanlık istediğimden daha hızlı geliyordu. “Bir yere mi yürüyecekti? Yardıma ihtiyacı olan biriyle karşılaşmış olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Covie, kaldırımında beni takip ederek.

Yan kapıdan büyük bir gürültü geldiğinde kamyonumdan birkaç metre uzaktaydık.

Yüzlerimiz Nigel evine döndü.

“Ne-” Covie parmağını kaldırdı. “Frank’a bir bakayım.”

Lanet olsun. Frank için endişelenecek vaktimiz yoktu. “Covie-”

“İki saniye. Belki ayrıldığını görmüştür.”

“İyi,” diye homurdandım, evlerini ayıran çimenlikte onu takip ederek.

Garaj kapısı açıktı ama ışıklar kapalıydı.

Frank, hiç gücü yokmuş gibi bir dizi bükülü diğeri düz ve dik duracak şekilde beton zemine oturmuştu. Sırtı alet tezgâhına dayalıydı, yüzü karanlık garajın gölgelerine gizlenmişti.

“Frank.” Covie, eğilerek arkadaşına doğru aceleyle yaklaştı. “Neler oluyor? Yaralandın mı?”

Frank başını salladı, cam gibi gözleri bana doğru bakarken yanıp sönmekten daha çok yuvarlanıyordu. “Dışarı çık, Eden.”

“Sarhoş musun?” Covie, ayağa kalktı ve kaşlarını çatı. “Winnie’yi arıyoruz. Onu gördün mü?”

“Bu onun hatası.”

Benimle mi konuşuyordu? “Affedersin?”

“Senden nefret ediyorum.”

“Bu duygu karşılıklı. Şimdi Covie’nin sorusuna cevap ver. Winslow’u gördün mü?”

“Winnie.” Soğuk ve öfkeli görüntüsü göz açıp kapayıncaya kadar özür dileyen bir hâle dönüştü. Gözlerini kucağına indirdi. “Aman Tanrım.”

“Hey.” Covie çömeldi ve elini Frank’ın koluna koyarak sarsıtı. “Neler oluyor?”

Frank'in omuzları düştü, kıvrıldı. "Sadece eğlence içindi Walter. Hiç ciddi bir şey olmamıştı."

"Ne eğlence içindi?" diye sordu Covie.

"Zaman kaybediyoruz." Bu lanet olası garajdan çıkmak istiyordum. Yapmamız gereken Winn'i aramaktı, bu pisliğin sarhoş gevezeliğini dinlemek değil.

"Bir dakika, Griffin." Covie, parmağını kaldırdı. "Frank, neyden bahsediyorsun? Winnie'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Anlaman gerek, Walter." Frank bir anda doğruldu, Covie'nin kollarını tutuyor ve hareket etmesini engelliyordu.

Öne doğru bir adım attım, ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Neyi anlamalıyım?" diye sordu Covie.

"Seksti. Sadece seks. Seksi sevdiğimi biliyorsun."

Seks. Kiminle? Çenem kilitlendi. Ellerim yumruk hâline geldi. Eğer Frank, Winn'in saçının teline dokunmuşsa lanet olası vücudunu asla bulamayacaklardı.

"Neyden bahsediyorsun, Frank?" Covie'nin sakin sesi, damarlarımda dolaşan öfkeyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sessiz kalmak için azı dişlerimi birbirine kenetledim.

Frank bana tek kelime etmezdi. Belki şanslıysak burada durduğumu unutturdu çünkü önemli olan tek şey Winn'di.

"Kızlar," diye fısıldadı Frank.

Kalbim tekledi. Kızlar. Kimden bahsettiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Ancak ruhumun derinliklerinde, tam olarak hangi kızları kastettiğini biliyordum.

Lily Green. Harmony Hardt.

Winn'im hangi cehennemdeydi?

"Frank." Covie, kollarını komşusunun elinden kurtardı. Sonra hızla —o yaştaki herhangi bir adamın yapabileceğinden daha

hızlıydı– ayağa kalktı ve Frank’i de kendisiyle birlikte yukarı çekti.

“Ah!” Frank, Covie onu alet tezgâhına iterken bağırdı.

“Ne... Tam. Olarak. Ne. Haltlar. Oluyor?” diye hırladı Covie.

Frank, Covie’nin omzuna çökerek ona sarılmaya çalıştı ama Covie onu itti ve tekrar sarstı. Tezgâhtaki aletler çınladı.

“Konuş. Şimdi.”

“Bu bir bağımlılık. Benim hatam değil. Ben seksi seviyorum ve hepsi bu. Yemin ederim.”

Yutkundum. “Neden bahsediyor, Covie?”

Frank, Winn’e tecavüz etmişse...

Görüşüm kızıla büründü ve hareket etmeden durmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

“Kim?” diye sordu Covie. “Lily Green mi?”

Frank’in gözlerindeki suçluluk yeterli bir cevaptı. “Gizli tuttuk. Hepsi sırdı. Şehir dışında bir otelde buluşuyorduk. Biraz eğleniyorduk. Hepsi bu. Seks. Onlar da benim kadar istediler.”

“Onlara ne yaptın?” Sıkılı çenemden kelimeler zor çıkıyordu.

“Hiçbir şey. Ben bir şey yapmadım.” Frank’in gözleri Covie’yi aradı. “Bana inanman gerek. Hiçbir şey yapmadım. Onlara zarar vermezdim.”

“Öldüler,” diye tükürdü Covie.

“Öldüklerini biliyorum!” Frank’in kükremesi garajı doldurdu.

“Söyle bana.” Covie, Frank’i yeniden sarstı. “Söyle bana. Winn nerede?”

“Bu kadar çok soru sormamalıydı.”

Bu ifade, hızla ileri atılıp Frank’i Covie’nin elinden almama sebep oldu.

“Ona ne yaptın?”

“Hiçbir şey.” Yutkundu. Gözlerinde gerçek bir korku vardı.

Çünkü ben bu orospu çocuğunu öldürecektim ve o da bunu biliyordu. “Ona zarar vermem.”

“O nerede?” diye bağırdım.

Ağlama nöbetine girdiğinde nefesindeki baskın viski kokusu duyulmaya başladı. Onu yere bıraktım, dizlerinin üzerine çöktü.

“Rain nerede?” diye sordu Covie.

Frank cevap vermedi. Yüzünü ellerinin arasına alıp ağladı.

Covie, eve açılan kapıya yöneldi ve kapıyı duvara çarparak açtı. “Rain!” Cevap gelmedi.

Geri dönerek boş alanı taradı. “Jeep’i gitmiş. Belki alışveriş yapmaya gitmiştir. Onu arayalım. Bakalım Winnie’yi nereye götürmüş olabileceğini biliyor mu?”

Covie, telefonuna yönelirken nehrin sesi daha da yükseldi.

Nehir. Frank’ın, Winn’in kafasını suyun altında tuttuğunun hayali görüntüsü kafamda canlandı. Ciğerleri suyla doluyordu. Cansız bedeni akıntıda yüzüyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, resmi uzaklaştırdım. Açtığımda köşedeki kasaya takıldılar. Belki Frank bir tabanca çıkarmıştı. Belki de namluyu kafasına dayamıştı. Midem bulandı.

“Ona bu sefer yapmamasını söyledim.” Frank’ın gevezeliği kafamı dağıttı.

“Ne?”

“Ona bu sefer olmadığını söyledim. Farklı olduğunu. Ama Winnie biliyordu. O çok akıllı. O her zaman çok akıllıydı.”

“Bekle.” Elimi kaldırdım. “Kime ne yapmamasını söyledin?” Fısıltısı zar zor duyuluyordu.

“Rain’e.”

22. Bölüm

Winslow

Yüzümün yarısını kaplayan kan izi, iki gözümü de açmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Ellerim arkamda bağlıyken, göz kapağımı temizlemenin bir yolu yoktu. Her göz kırpışım yapışkandı. Her nefes gergindi. Her adım acı vericiydi.

“Rain-”

“Şşş.” Bıçağını kafamdaki yarığa dayadı. Metal uç tenimle zar zor temas ediyordu ama bu bile bacaklarımdaki tüm gücü kaybetmem için yeterliydi.

Dizlerimin kayalara çarpması, bir çanın titreşimi gibi kemiklerimde çınladı ama güzel bir çınlama değildi, bir ıstıraptı. Tam bir ıstırap.

Başım, yere çarpmadan önce bir topaç gibi durmadan dönüyordu. Karanlık, bilincimin kenarlarını gıdıkladı ama onu itip ciğerlerime hava çekmek için kendimi zorladım.

Nefes al.

Polis akademisinde veya karatede sayısız kez rüzgârın beni

savurmasını sağlamıştım. Kaslarım ağrımış ve binlerce çürük kazanmıştım ama bu yaşadığım ilk sarsıntıydı. Her hareketim yavaştı ve tek istediğim uyumaktı. Sadece bir dakikalığına.

Öne eğildim, zemin beni çağırıyordu ve öyle bir büküldüm ki düştüğümde yüzüme değil omzuma çarptım. Yanlış hareket. Çarptığım an, koluma bir acı saplandı. Ya omzum çıkmış ya da kemiğim kırılmıştı.

Ben baygınken Rain koluma bir şey yapmıştı. Belki de o ve Frank, beni Jeep'e yüklerken olmuştu. Belki beni ezmişti ya da yine et tokmağını kullanmıştı. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı çünkü kaslarım doğru çalışmak istemiyordu ve sol elimdeki tüm güç, ağrı tarafından çalınmıştı.

Ancak gözlerimi kapatıp karanlığa yenik düşmeden önce, Rain'in bıçağı geri döndü, ucunu boynumdaki pürüzsüz deriye bastırdı.

Acı görüşümü kesiyordu.

"Kalk." Dirseğimden tuttu ve beni ayağa kalkmaya zorladı.

Kusma isteğimi bastırarak kalktım. "Lütfen."

"Şşş." Beni patikaya itti. "Yürü."

Bir ayağım diğerinin önünde, hiç acele etmeden ilerledim. Her adımda iki nefes aldım.

Düşün, Winn. Beynim düşünmek istemiyordu. Beynim uymak istiyordu. Uyan. Savaş. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Konuşmayı kes."

"Lütfen Rain."

Bıçağı kafama, kanın en yoğun aktığı yere kaldırdı. "Sessiz ol."

Ağzımı kapatıp başımı salladım ve bir adım daha attım.

Yukarı ve yukarı... Indigo Dağı'na doğru.

Sonuna kadar.

Lily Green böyle mi ölmüştü? Bu sefil tırmanışı yapmak zorunda mı kalmıştı?

Harmony Hardt'ın da yürüdüğü yol bu muydu? Peki diğerleri?

İntihar değildi. Haklıydım. Bunca zaman, içgüdülerim beni bu sonuca itiyordu. Ama aynı içgüdüler beni de başarısızlığa uğratmıştı. Frank'ten şüphelenmediğim için beni yüzüstü bırakmışlardı. Yan evde yaşayan canavarları göremediğim için başarısız olmuşum.

Artık çok geçti.

Gökyüzü, başımın üstünde lacivertin en koyu tonuydu. Yıldızlar baş döndürücü bir daire içinde dans ediyor gibiydi; ama büyük ihtimalle bulanık kafam bana oyun oynuyordu. Dönen bendim.

Rain, o et tokmağını kafama çarpmıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar her yer siyah olmuştu.

Saldırıyı engellemek için kolumu bile kaldıramamıştım. Eğer bundan kurtulabilirsem daha sonra kendim için hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Bu saatler önce olmalıydı. Tepenin dibinde, Jeep'in arkasında uyanmıştım. Burnumun altında garip kokulu bir bez hissettiğimde, ufukta yalnızca en zayıf altın parıltılar kalmıştı. Artık ışık neredeyse yok olmuştu. Sadece önümüzde beliren dar yolu görmeye yetecek kadar ay ışığı vardı.

Rain, bir an olsun pes etmeyerek adım adım beni yola itmeye devam etti. Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım acıyordu. Bir uçurumun zirvesine yürüyor gibi değil de sanki bir kanepede uzanıyormuş gibi nefes alıyordum.

Rain. Nasıl bu hâle gelmişti? Kimdi o? Kalbimdeki acı, buna inanmayı çok daha zorlaştırıyordu.

“Beni sevdiğini sanıyordum,” diye fısıldadım.

“Seni sevdiğimi mi?” dedi alayla. “Senden hoşlandım. Evet. Bu kelimeyi kullanarak çok ileri gidiyorsun. Tıpkı aldatan kocam gibisin. Her zaman sevgi sözcükleri fısıldıyor.”

“Onları sevdi mi?”

“Sadece takıntılıydı. Onlara not bırakacak, gizli randevular ayarlayacak kadar. Duracağına söz verdiğinde bile durmadı. Bu onun cezası.”

“Ondan boşanabilirsin.”

“Bu onun için iyi olur. Buranın eskiden en sevdiği yürüyüş noktalarından biri olduğunu biliyor muydun? Bana burada evlenme teklif etmişti. Şimdi bu tepeyi istediği kadar tırmanabilir ve ne yaptığını düşünebilir. Bana ne yaptırdığını.”

“Frank’a hiç dokunmadım.”

“Hayır, soru sordun.” Dirseğimi itti, neredeyse dengemi kaybediyordum. “Bırakmalıydın. Hak ettiklerini aldılar. O da öyle. Ve bu kahrolası kasabadaki herkesin yıllardır yaptığını yaparak, inanman gereken şeye inansaydın, orada bitebilirdi.”

Evet, bu kızların, en azından bazılarının kendilerini öldürdüğüne herkes basitçe inanmıştı.

“Ona, buna bir son vermesini söyledim.” Rain’in öfkeli sözleri, benden çok kendisi için gibiydi. “Ona bir daha olmaması gerektiğini aksi hâlde buraya onu getireceğimi söyledim.”

“Beni kasabaya götürüp onu almak istersen, tartışmayacağım.”

Güldü. Müzikal, tatlı, çocukluğumdan beri bildiğim gülüştü. Omurgama bir soğukluk yayıldı. “Devam et, Winnie.”

“Rain, lütfen.”

“Yalvarma. Bunu yapmak sana yakışmıyor.”

Dişlerimi sıktım ve bir adım daha attım. Sonra durmadan önce bir tane daha. Neden bunu onun için kolaylaştırıyordum?

Siktir et bu kaltağı. Dudaklarımda bir sırtışıla dizlerimin üzerine çöktüm, acı dayanılmaz olsa da bunu içimde tuttum. Sonra yer değiştirdim ve kığımın üzerine oturdum.

“Ne yapıyorsun?”

“Nefes alıyorum.” Bir omzumu kaldırdım ve yüzümdeki kanın bir kısmını silmek için boynumu uzattım. Çok acıyordu ama doğrulduğumda, beyaz tişörtümün omzunda kırmızı bir leke vardı.

“Kalk,” diye bağırdı.

“Hayır, teşekkürler. Burada iyiyim.” Başım zonkluyordu ama odağım netlik kazanmaya başlamıştı. Beni uyandırmasına izin verdim. Beni savaşmaya zorlamasına izin verdim.

Bozeman’da eğitim aldığım karate kursunda öğretmenlerim, Cole da dâhil, öğrenmenin en iyi yolunun her zaman senden daha iyi bir rakiple yüzleşmek olduğunu söylerdi.

Rain benden daha avantajlıydı. Bıçak ondaydı ve ben sarsıntı geçirmiştım.

Ama bu savaşı kaybedemezdim. Bu tepede ölemezdim.

“Ayağa. Kalk.” Rain, ayak bileğime tekme attı, yürüyüş botunun tabanı derimi sıyırdı.

Yüzümü buruşturdum, o acıyı aldım ve onu yakıt olarak kucaklayarak geri kalanına ekledim.

“Hayır.”

“Seni burada öldüreceğim.”

“Ve beni yolun geri kalanında sürükleyecek misin?” dedim. “Çaylak bir polis bile vücudumun sürüklendiğini söyleyebilir. Yani, ilçedeki herkesin bu sözde intiharlar hakkında aylardır sorduğum soruları sormasını istemiyorsan, hayır, beni burada öldüremezsin.”

Cevap vermesini beklerken hava ciğerlerime hapsolmuştu.

Cesur bir hareket, kendimi öne sürüyordum ama bu noktada kaybedecek neyim vardı?

Griffin.

Griffin'i kaybederdim.

Bul beni, Griff. Akşam yemeğine gelmediğimde, aramaya giderdi, değil mi? Arabamı bulacaktı. İhtiyar'a soracaktı. Umarım Frank'ın evine giderler ve o piçin saçmalıklarını anlardı.

Griffin, Frank konusunda haklıydı ve aile geçmişimiz beni yalanları göremeyecek kadar kör etmişti.

"Harmony'nin çantasını ve Lily'nin cüzdanını Briggs'in bulması için mi yola koydun?"

Rain, kalçamı tekmeledi ve ağlamamak için irademin her zerresini kullanmak zorunda kaldım. "Kalk."

"Ya da belki Briggs'in onları öldürdüğünü düşünmemi umarak benim bulmam için oraya koydun." Konuşurken ellerimi koruyabilmek için vücudumu kıpırdattım.

Bileklerimdeki bağı koparmak için kullanabileceğim keskin bir kaya ya da kenar arayarak zemini tırmalarkentoprak, parmak uçlarımda bir zımpara kâğıdı etkisi yarattı. Polisler kelepçeleri tercih ederdi çünkü arkadan bile bir kişi bağları koparabilirdi. Tek yapman gereken biraz yer açmak ve sertçe yere sürtmekti. Ama omzumu kaldıramıyordum, bağı koparacak gücüm yoktu.

"Neredeyse işe yaradı. Ondan şüphelendim."

"Ama hiçbir şey yapmadın."

"Bana yeterince kanıt bırakmadın," diye alay ettim.

Düştüğüm bu nokta pürüzsüzdü.

"Ayağa. Şimdi." Bir tekme daha. Başka bir ürperti. Ama buna rağmen hareket etmedim.

"Bana vurduğun gibi kafalarına mı vurdun? Onları buraya böyle mi çıkardın?"

“Kapa çeneni.”

“Lily’nin arabasının etrafında hiç kan bulamadım. Bir mücadele belirtisi yoktu. Ne yaptın? Frank’le buluşacağını düşünmesi için onu kandırdın mı?”

Rain’in bakışları kısıldı. “Soru sormayı kes.”

“Bu bir evet,” diye mırıldandım. “Tahmin etmeme izin ver. Bir not yazdın –Frank’in onlarla bu şekilde iletişim kurduğunu söylemiştin.” Bu yüzden Lily’nin mesajlarında ve arama geçmişinde hiçbir şey bulamamıştım. “Lily, Frank’i bekleyerek buraya geldi. Belki de gece geç saatlerde biraz yıldız izlemeye söz verdin. Romantik bir piknik ve...”

“Kapa çeneni!” Bıçağın ucu, savrulup pazıma saplanırken gümüşü bir parıltı gördüm.

Gece çılgılığını yuttu. Gözyaşlarımı ondan başka görececek kimse yoktu, ben de onların düşmesine izin verdim. Öfkeli, çaresiz gözyaşları. Ama susmayacaktım. Bu akşam olmazdı.

“Onlara vurdun, tıpkı bana vurduğun gibi. Bu yüzden sistemlerinde herhangi bir uyuşturucu izi yoktu.” Bıçağının neden olduğu yaralanmalar veya benimki gibi kafa yaraları, ölümlerinin katıksız vahşeti ile örtbas edilmişti. Bir kişinin kafatasından geriye kalan tek şey parçalar olduğunda, önceki yaralanmayı görmek için onları bir araya getirmek neredeyse imkânsızdı. “Onu da mı patikadan yukarı yürüttün? Botlarını ne zaman çıkardı?”

“Neden umurunda?”

“Söyle bana. Bunu bitirmeden önce en azından bana gerçeği verebilirsin.”

Dudağı kıvrıldı. “O çizmeler ayağındayken kayıp duruyordu.”

“Onları ayaklarında bırakmalıydın.”

Tenis ayakkabımı dürttü. “Bu hatayı seninle düzelteceğim.”

“İyi şanslar,” diye mırıldandım. “Kimse intihar ettiğime inanmayacak.”

“Yine de çok zorlandın, değil mi? Uyum sağlamaya çalışıyorsun. Nişanlınla olan o korkunç ayrılık. Karakoldaki insanlar en iyi ihtimalle seni hoş karşılamadı. Yalnızsın ve söylentiye göre Griffin Eden seni de terk etmek üzere. Yıllardır Emily Nelson’e âşık.”

Alaycı bir ifadeyle, “Böyle bir şeyi henüz duymamıştım.” Ama bu söylentinin Emily’nin kendisi tarafından başlatıldığından şüphem yoktu.

“Ah, Emily’nin bir aptal olduğunu kabul edeceğim ama o uzun zamandır Griffin’in peşinde. Kasabadakilerin çoğu, sonunda dikkatini çektiğine inanmaya başlayacak. Bunu anne babanın trajik ölümüyle birleştirirsen bu kadar depresyonda olmana şaşmamalı.”

“Bu zorlama bir senaryo. Hem de oldukça zorlama bir senaryo.”

“Yıllardır zorluyorum.”

Başımı kaldırıp onun kurnaz bakışlarıyla karşılaştım. “Bende işe yaramadı.”

“Hemen hemen. Tom Smith üzerinde işe yarayabilirdi.”

“Ama Tom Smith şef değil.” Çenemi kaldırdım. “Ben şefim. Ve bunun için bir hapisane hücresinde çürüdüğünü göreceğim. O kızlar için bunu yapacağım.”

Yine de o kızlar ölmüştü.

Bıçak Rain’in elinde sallandı. “Seni burada öldüreceğim. Gerekirse seni sürüklerim.”

“İyi.”

Saçımı tutup yumruğunun içinde sıktı. Sözüne sadık kalarak sürüklemeye başladı. Acı dayanılmazdı ve tekrar çığlık attım, sesim o kadar ham ve vahşiydi ki bir tutam saç koparken boğazımı yırttı.

“Dur.” Bacaklarım titrerken gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. “Yürüyeceğim.” Bu sadece saçımı daha sıkı çekmesine sebep oldu.

“Yürüyeceğim!”

Rain’in beni bırakması biraz zaman aldı. Parmaklarını saçlarımdan ayırdığında hissettiğim rahatlama bir kez daha gözyaşı seline neden oldu.

Ayağa kalktım, başım eskisinden daha kötü dönüyordu. Buradaki patika çoğu yerde olduğundan daha genişti ama yine de dardı. Belki de beni uçurumun kenarına itmek zorunda kalmayacaktı. Belki kafa derimdeki yara ve bu dengesiz adımlarım onun yerine beni öldürürdü.

Tanrım, düşersem Griffin’in beni bulmayacağını umuyordum. Parçalanmış bedenimle karşılaşmasını ve ölümümün kâbuslarına musallat olmasını istemiyordum.

“İlerle,” diye emretti Rain, bıçağı yanında tutarak. Bıçağından kanım damlıyordu.

Bir kez omzumun üzerinden bakarak tırmanmaya başladım. Koşabilirdim. Ellerim bağlıyken kolay olmayacaktı ama onunla bu tepeden aşağı yarışabilirdim. Belki yeterince zaman kazanırsam birileri aramaya gelirdi.

“Beni asla geçemeyeceksin,” dedi Rain, düşüncelerimi okuyarak. Arkamda durmak için hareket etti ve herhangi bir kaçma girişimini engelledi. Onu boğmaya çalışırsam, muhtemelen tökezler ve patikadan aşağı yuvarlanırdım.

Adım adım ilerleyerek yürümemi sağladı. Yeterince hızlı hareket edemediğimde bıçağıyla sırtımı dürttü.

Bir noktada bileklerimdeki ipi kesmesi gerekecekti, değil mi? Bunun bir intihar gibi görünmesini istiyorsa ellerimi bağlı tutamazdı. Lily’ninkini hiç bağlamamış olmalıydı çünkü bağ izi yoktu.

Bileklerimdeki bağların açtığı kesikler acıyor ve zonkluyordu. İpleri koparmak için fazla sert çekmişim. Cesedimi incelediklerinde daha fazla soru sormalarına sebep olacak kadar savıştığımı bilmek biraz teselli oldu.

Belki beni uçurumdan ittikten sonra aşağı iner ve bağları koparırdı.

Önce olsun. Lütfen, bağları daha önce koparsın.

Savaşmak için çok fazla şansım yoktu hatta muhtemelen bu tek şansım olacaktı.

Bağ kıvrıldı ve onunla birlikte midem büküldü. Zirve yakındı. Ama oraya ulaşmak zor olacaktı.

Griffin yolu kapatmıştı.

Çitleri gördüğümde güldüm. Uzun ve sağlamdı. Geçmenin tek yolu tepeye tırmanmaktı. Bunu ne zaman yapmıştı? Bu gece hayatta kalırsam, bunun için onu öpecektim. Onu hayatımın sonuna kadar öpecektim.

“Bu nedir?” Rain, yeni kazılmış çit direklerini ve aralarında ki telleri görünce kelimeleri resmen tükürerek söyledi.

“Griffin’den bir hediye.”

Çiti inceleyerek yukarıya ve aşağıya baktı. “İlerle.”

“Nereye?”

“Üzerine.” Bıçağı koluma dayadı. “Tırman.”

“Üstte dikenli tel var.”

Kendimi parçalara ayırmam Rain’in umurunda değildi ama onun da tırmanması gerekecekti. Önce önüne sonra arkamıza baktı. “İlerle hadi. Yukarıya.”

Reddetmek için ağzımı açtım ama omzunun ötesinden geceyi bir ışık böldü.

Bakışlarımı takip ederken gözleri irileşti.

“Yardım edin!” diye çığlık attım.

“Winslow!”

Briggs. Kulübeye giden patikadan bu tarafa geliyordu. Işık, bir el feneri olmalıydı. “Bri-”

“Kapa çeneni.” Rain bıçağı boğazıma dayadı. “Aşağı ilerle.”

Beni geldiğimiz yöne doğru iterken tartışmadım. Aşağı doğru hareket ettik.

Sürekli beni ittiriyordu, o kadar hızlı yürüyorduk ki neredeyse koşuyorduk. İki yolun birleştiği yeri geçtiğimizde, bıçağı boğazıma dayadı ve değdiği yerde minik kesikler açtı.

“Daha hızlı,” diye tısladı.

Briggs’in ışığını çılgınca aradım. Yoldaydı ama hâlâ birkaç metre uzaktaydı. Biz geçerken durdurmak için çok uzaktı.

Bizi dağdan aşağı kovalaması gerekecekti.

O beni iterken dizlerim ağrıyordu, topuğum yere her değdiğinde, gücümün son kırıntılarının da çözüleceğinden ve öne yıkılacağımdan endişelenerek dayanmaya çalıştım. “Dur.” Rain’in eli dirseğime dolandı.

Bakışları arkamızda gezinip yalnız olup olmadığımızı kontrol etti.

İleri doğru yürümeye o kadar odaklanmışım ki patika üzerinde nerede olduğumuzu takip etmemiştim. Yanımızdaki yokuş, uçurumun kendisi dışında bu patikanın en dik yeri idi. Zirve, tepedeki gibi dik bir kaya zeminine sahip değildi; ama buradan düşmenin düşüncesi bile midemin kasılmasına yetti.

Çalılar dağın yamacına dağılmıştı, yaprakları geceyi aydınlatan ay ışığının altında griydi. Yaralanırdım ama muhtemelen ölmezdim. Hayır, beni parçalayacak olan, o çalıların altında saklanan kayalar olurdu.

Rain beni iter, sonra da Briggs ya da başka biri onu yakalaymadan gözden kaybolurdu.

Bıçağı yanıma yaklaştı. Kolumu dürttü, yavaşça yaklaşıırken vücuduma başka bir yakıcı acı dalgası gönderdi, sesi kulağıma fısıldıyordu.

“Uçabileceğini düşünüyor musun, Minik Kuş?”

“Siktir git,” diye mırıldandım.

“Hadi, öğrenelim.” Bıçağı tenimden ayrıldı ve boştaki eli kürek kemiklerimin arasına bastırdı, itmeye hazırdı. Hızlıydı.

Ama ben de hazırdım.

Gücümün her zerresini toplayarak döndüm, ayaklarım toprak yolda kayıyordu. Kollarım ağrıyordu ve bacaklarım yorgundu; ama dizini tekmeleyerek dengesini kaybetmesine neden oldum.

“Lanet olsun sana,” diye bağırdı.

Ama ben çoktan harekete geçmiştim, tökezleyerek ayağa kalktım ve koşmak için bacaklarımı zorladım.

“Seni yakalayacağım,” diye tehdit etti, arkamdan gelen ayak sesleriyle. Eli uzanıp saçlarımı sıyırdı.

Elinin altından kaydım, koşmaktan çok savruluyordum ama hafifçe eğilerek kendimi doğru yöne yönlendirdim.

Uzakta yeni bir ışık titreşti. Farlar.

Daha hızlı koştum. Daha güçlü. Patikanın sonuna inebilseydim, Briggs beni bulurdu. Rain’in eli saçlarıma yapıştı. Parmaklarından birini şakağımdaki yapışkan, kaygan yaraya bastırdı. Acı o kadar kör ediciydi ki yavaşlamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Bir de dövüşmekten başka.

Ona dönerek dizimi kaldırdım. Yılların eğitimi beni kurtarmak için hazırdı. Tekmem hızla karnına saplandı.

Bugün ölmeyecektim. Uğrunda savaşmam gereken şeyler vardı. Griffin’in evine taşınmak zorundaydım. Jüpiter’e binmeyi öğrenmek zorundaydım. Onun sallanan sandalyesinde daha

fazla gün batımı görmek ve yatağında kıvrılmış uyuyarak daha fazla gece geçirmek zorundaydım.

Rain homurdandı ama dengesini korudu. Bıçağı savurdu, karnımı sıyrarak geçti.

Bacaklarım dengesizce sallanıyordu ama zorlukla da olsa ayakta kaldım. İkinci tekme denememde kalçasını santim farkla kaçırdım.

Bıçağı tekrar savurduğunda, bu defa doğru yere geldi. Acı midemde patladı. Kan gömleğime sızdı, sıcak ve ıslaktı.

“Winn.” Griffin’in sesi zihnimde yankılandı.

“Hayır.” Rain tekrar bıçağı tekrar bastırdı, bıçak karnıma battı.

Acı diğerleriyle karışırken nefesimi tuttum.

Bileğimi tutarak sertçe çekti, uçurumdan aşağı fırlatmak için sürükledi.

Dizimin üzerine düştüm. Derim, bir kayaya çarparak yırtıldı.

“Winn!”

Griff’in sesi tekrar zihnimde çınladı. Ya da belki Briggs’di. Rain’in bakışları kafamın üzerinden patikanın tabanına kaydı.

Elimden geldiğince çevirerek gözlerini takip ettim. Farlar. Ses.

O buradaydı.

Savaş! Dişlerimi sıktım, omuzlarımı dikleştirdim ve dizlerimin üzerinde oturdum. Sonra bir yay gibi ileri fırladım ve omzumu ayak bileklerine çarptım.

Rain tökezledi.

Ve uçuş zamanı ona geldi.

Kenardan kaydı. Bir kayaya çarptığı an çığlıkları yok oldu.

Sonra sessizlik geldi. Bakışlarımı dönen yıldızlara çevirerek yere çökerken tatlı bir sessizlik...

“Winn.” Griffin’in sesi gitgide yükseldi, ardından karşımdaydı. Beni kaldırdı.

“Beni buldun,” diye fısıldadım.

Kıpırdanıp bir çakı bulmak için kot pantolonunu karıştırdı. Tek bir darbeyle bileklerimdeki ipleri kesti.

Kolumu kaldırıp yanağına dokunmaya çalıştım ama gücüm yoktu. “Winn. Bebeğim. Ayağa kalk. Seni bir hastaneye götürmemiz gerek.”

Kolunu omzumun altından geçirince ona yaslandım.

“Ah, siktir.” Elini karnımdaki yaralara bastırdı. “Tamam, seni taşıyacağım.”

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ve vücudumu delip geçen acı bir çığlık daha atmama sebep oldu.

“Kahretsin. Bu acıtacak. Bunu benim için yapmalısın, tamam mı?” Patikaya baktı. “Briggs!”

“Geliyorum!”

“Acele et!”

Briggs acele edebilirdi. Griffin koşabilirdi. Ama başaramazdım. Beni bu dağdan aşağı indirip kasabaya götürebilirdi ama Rain kazanmıştı.

Söylenecek sözler vardı. Dilemem gereken özürler. Tutmasını isteyeceğim sözler.

“Seni seviyorum.”

“Hayır, Win. Söyleme.” Ayağa kalkarken beni sarstı vepatıktan aşağı inmeye başladı. “Uyanık kal.”

“Sen de söyle. Sadece bir kez duyabilmem için.”

“Hayır.”

“Griffin.” Sesim çatladı. “Lütfen.”

Yavaşlamadı. “Seni seviyorum. Siktir, seni seviyorum.”

“Teşekkürler.”

Bir nefes daha verdim.

Ve yıldızlar kayboldu.

23. Bölüm

Griffin

“Uyan bebeğim.” Dudaklarımı eline bastırdım. “Neden uyanmıyor?”

“Çok kan kaybetti,” diye yanıtladı Talia.

“Onu kaybedemem.” Winn’in elini tuttum. “Yapamam.”

Üç gündür boğazımdaki yumru, boynumda bir ilmek gibi hissettiriyordu.

“Biraz uyumalısın.” Talia elini omzuma koydu. “Bu sandalyeden kalk ve en azından etrafta dolaş.”

Başımı salladım. “Onu bırakmayacağım.”

“Griff-”

“Gitmiyorum.”

Talia içini çekti. “Sana bir şey getirmemi ister misin?”

“Kahve.”

“Peki.” Omzumu sıktıktan sonra odadan çıktı.

Beni eve gitmeye ikna etmeye çalışan tek kişi o değildi. Annem, babam, kardeşlerim. Covie. Hemşireler. Doktorlar. Herkes buradan ayrılmamı sağlamaya çalışıyordu.

Elini bırakmam için.

Çünkü uyanmama ihtimali vardı. Onu Indigo Dağı'ndan bu-
raya getirdiğimden beri bir kez bile gözünü açmamıştı.

“Hadi Winn. Uyan,” diye fısıldadım tenine karşı. İçerisi çok
soğuktu ve yatakta çok solgun görünüyordu. Kafasındaki yarık
dikilmiş, yüzündeki ve saçındaki kan temizlenmişti. Ama du-
daklarında çirkin gri gölgeler vardı. Göz kapakları mor ve ya-
nakları çukurdu.

“Önümüzde yaşanacak çok şey var ve benim de uyanmana
ihtiyacım var.”

Burada olduğum her an ona sayısız kez yalvarmışım. Çünkü
eğer sesimi duyabiliyorsa...

“Bana dönüş yolunu bul. Lütfen. Henüz beni bırakamazsın.”

Ona söylemem gereken çok şey vardı. O kadar çok iyilik
yapmıştı ki bir kutlamayı hak ediyordu.

“Winslow.” Gözlerimi kapattım. “Seni seviyorum. Birlikte
geçirecek bir ömrümüz var ama bunun için uyanmalısın, bebe-
ğim. Uyanmalısın. Bana dönüş yolunu bul.”

Hareket etmedi.

Kız kardeşim bütün sabah boyunca bana kahve getirip durdu.

Covie, öğleden sonra geldi ve akşama kadar sessizce yanı-
nda oturdu. Gece yarısını geçtiğimizde hemşire bana yeni bir bat-
taniye getirdi.

Winn kıpırdamadı.

Güneş ufukta yükselmeye başladı.

O güzel, mavi gözler açıldı.

Nihayet.

Bana dönüş yolunu sonunda bulmuştu.

24. Bölüm

Winslow

“**H**azır mısınız?” diye sordu Griff, kamyonetin yanında dururken.

Elimi tutan elini sıktım. “Hazırım.”

Melina Green’in ön kapısına doğru yan yana yürüdük. Adımlarım yavaş ve garipti. Son iki haftadaki her şey yavaş ve garipti. Ama bu, bana yürürken bahçesini incelemem için zaman verdi.

Çiçek tarhları, mor kirpi otu çiçekleriyle dolup taşıyordu. Çimler yeni biçilmişti ve çim kokusu burnuma doluyordu. Kızılgerdan kuşları, evinin bir kısmını gölgeleyen büyük meşe ağacına konarken cıvıldıyorlardı. Taze bir sabah.

Yeni bir gün.

Griff kapıyı çalamadan önce kapı açıldı ve Melina dışarı çıktı. Yüzü minnetle aydınlanmıştı.

“Merhaba.” Gülümsedim.

“Merhaba.” Gözleri dökülmeyen gözyaşlarıyla parladı ve sonra üzerime atılarak beni sıkıca sardı.

Canım acıdı. Omzum çıkmıştı ve daha dün askı takmayı bırakmıştım. Ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Griffin'in elini sıktım çünkü son iki haftadır acıya dayanmama yardım ediyordu.

Melina uzun bir süre beni kucaklamaya devam etti, ta ki Griffin elini omzuna koyduğundacanımın yandığını anlayana kadar.

“İçeri girelim mi?”

“Tabii ki.” Beni bıraktı, gözyaşlarını silerek bizi içeri buyur etti. Güneş ışığı oturma odasındaki cumbalı pencereden içeri süzülüyordu. Griffin ve ben pürüzsüz deri kanepeye oturduk. Oturduğum an kolu omzumun arkasına gitti, böylece göğsüne yaslanabildim.

Vücudum iyileşiyordu ama istediğim kadar hızlı değildi. Bu ziyareti bir hafta daha ertelemeye veya bir gün daha evde dinlenerek geçirmeye beni ikna etmeye çalışmıştı. Ama hayata dönme zamanı gelmişti.

Yaşamak değerliydi. Her ânı değerliydi. Indigo Dağı'ndaki gece bana bir şey öğrettiyse, o da bu dünyadaki zamanımı en iyi şekilde değerlendirmekti.

Evden ilk kez çıkışımı, Melina'yı ziyaret etmek için yapmak tam olarak başlamanın yoluydu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu kanepenin karşısındaki sandalyeyi alarak. “Sana bir şey getirmeme ne dersin?”

“Hayır, teşekkürler. Ve iyiyim. Bu adam bana çok iyi bakıyor.”

Griffin, eğilip saçımı öptü. “Eğer dinlerse tabii. O uslu bir hasta değil.”

Kaburgalarına dirsek attım. Hızlı hareket bir dikiş ağrısına neden oldu ve homurdandım.

“Neyi kastettiğimi anladın mı?” diye alay etti.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Melina, kızının çerçeveli fotoğraflarıyla dolu şömine rafına baktı. “Ve Lily adına yaptığın her şey için.”

“Ben sadece işimi yapıyordum.”

“Hayır.” Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Çok daha fazlasını yaptın.”

Son iki hafta içinde çok sayıda intihar vakası yeniden açıldı ve dosyaları yeni bilgilerle doldu. Frank, Rain’in beni öldürmeye çalıştığı gece tutuklanmıştı ve itirafı tüm toplumu şok etmişti.

Son on yılda gerçekleşen yedi intiharın aslında dördü intihar değildi. O genç kadınların her biriyle ilişkisi vardı ve her biri karısı tarafından öldürülmüştü.

Frank, sır saklamakta ve aldatmada ustalaşmış, kadınları bir şekilde randevularını gizli tutmaya ikna etmişti. Karizmatik bir adamdı. İyi görünümlüydü. Bu kızları, onun oynadığı role inandıkları için suçlayamazdım. Sadece birinin ekmek kırıntısı bırakmış olmasını dilerdim. Ya da eski şefin birini bulmak için daha çok uğraşmasını.

Artık nereye bakacağımızı bildiğimiz için kanıtlar kucağımıza çığ gibi düşüyordu .

Frank’in, her kadınla komşu kasabalardaki otellerde buluştuğunu öğrenmiştik. Kredi kartı makbuzları, birlikte geçirdikleri gecelerin parasını kendisinin ödediğini gösteriyordu. Kâğıt notlarla iletişim kurmuşlar ve asla isimlerini yazmamışlardı ancak el yazısı kolayca eşleştirilmişti. Lily Green, notlardan birkaçını saklamıştı. Melina sonunda kızının odasını temizlemeye cesaret ettiğinde onları bulmuştu. Notlar Lily’nin yatağının altına gizlenmişti.

Belki daha erken bakmasını isteseydim Frank’in el yazısını tanırdım.

Bu notları bankaya yaptığı gezilerde Lily’ye bırakıyormuş. Harmony Hardt, kasabada bir restoranda çalışıyordu ve Frank adisyonun arkasına mesajlarını bıraktığını kabul etmişti.

Ortaya çıkarılacak daha çok şey vardı ama olayın özü şehrin her yerindeydi. Frank işlerini gizlice yürütür, Rain dışında herkesi kandırırdı. Ve sonunda ortaya çıktığında yeni bir ölüm olurdu.

Rain'in ilk kurbanı aşırı dozdan ölmüştü. Yalnız yaşıyordu ve Rain'in içeri girip onu hapları almaya zorladığını düşünüyorduk –Frank ayrıntıları bilmiyordu ve Rain artık canlı olmadığı için soramıyorduk. Görünüşe göre aşırı doz Frank için yeterli bir ceza değildi, bu yüzden Rain taktiklerini değiştirmişti.

“Hâlâ inanamıyorum.” Melina başını salladı. “Rain huzurevinde gönüllü olarak çalışırdı. İçeri gelir ve sakinlerle resim dersleri yapardı. Her zaman çok tatlı bir kadın gibi görünüyordu.”

“Aldatılan sadece sen değildin.” Hayatım boyunca beni de kandırmıştı. İhtiyarı da.

Bunu çok zor atlatmıştı. İhtiyar, Frank ve Rain'i tüm kalbiyle sevmişti. Onların aileden olduğuna inanmıştı ve bu ihanet onu o kadar çok etkilemişti ki taşınmaya karar vermişti.

Bir zamanlar büyükanneme, yani İhtiyar'a da ait olan evde onlarca yıl yaşadıktan sonra, taşınıyordu. Nigel evinin bitişiğinde yaşamaya dayanamamıştı.

Bu yüzden benimkine geçiyordu.

Griffin, dün eşyalarımın geri kalanını toplamak için gitmişti. Aldığım mobilyaların çoğu hayır kurumlarına gidiyordu. Bölgede zor zamanlar geçiren birkaç aile vardı ve eğer mobilyalarım onlara yardım edecekse hepsini vermekten mutluluk duyardım. Griff'in evinde, bizim evimizde, onlara ihtiyacım yoktu.

Melina'nın çenesi kasıldı. “Frank'e ne olacak?”

“Cinayete ortak olmakla suçlanıyor. Avukatını suçsuz olduğunu iddia etmeye teşvik edebilir ama her türlü hapse girecek.”

İtirafı aleyhine işleyecekti. Muhtemelen zorlandığını veya

baskı altında verildiğini söyleyeceklerdi. Beklemekten ve mahkemede masum rolü oynamasına izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu. Yine de memurlarıma olan güvenim tamdı.

O korkunç gecede aramaya cevap veren Mitch olmuştu. İhtiyar, piçin şehirden kaçmaya çalışmadığından emin olmak için Frank'in yanında kalmıştı. Bu arada, Griffin bir kumar oynamış ve yoldayken Briggs'i arayarak Indigo Dağı'na son sürat gelmişti.

İkisi de olmasaydı, Rain'in kaderini ben yaşayacaktım.

"Sanırım Frank'ten, Rain'den ettiğimden daha çok nefret ediyorum," dedi Melina. "Belki de yanlış bir bakış açısı ama biliyordu. Karısının öldürdüğünü biliyordu yine de yaptığı şeye devam etti."

"Yanlış değil." Çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Öldüğüne sevindim." Melina ne söylediğini fark ettiğinde gözleri büyüdü. "Özür dilerim."

"Dileme," dedi Griffin. "Böyle düşünen sadece sen değilsin."

O geceden beri Rain hakkında pek bir şey söylememişti. Bana cesedinin dağın yamacında bulunduğunu, boynunun düşüşten dolayı kırıldığını söylemişti. Bunun dışında sessiz kalmıştı.

Hem de çok sessiz.

Bakışlarında öfkenin alevi vardı. O kadar parlak bir alevdi ki o göz alıcı mavi gözleriyle aynı tonda yanıyordu. Öfkesi, son iki hafta içinde, çoğunlukla acı çektiğim zamanlarda su yüzüne çıkmıştı.

Çenesini kasıp yumruklarını sıkarak, kendimi daha iyi hissedene kadar kontrol altında tutuyordu. Sonra Jüpiter'e binip zorlu bir yolculuğa çıkarken annesini veya kız kardeşlerinden birini gelip benimle kalması için arıyordu.

O at için Tanrı'ya şükürler olsun. Griffin'in son iki haftayı geçirmesine yardım etmişti. Ama er ya da geç neler olduğu hakkında konuşmamız gerekecekti.

"Diğer ebeveynlerle konuştun mu?" diye sordu Melina.

"Henüz değil. Sen benim ilk ziyaretimsin." Diğerlerini karakola döndüğümde görmeye gidecektim ama evde iki hafta daha dinlendikten sonra. Bıçak yaralarının ameliyatı iyi geçmişti fakat sarsıntıyla birlikte vücudum büyük bir işkenceden çıkmış gibiydi.

Doktorların, ameliyat masasında durmuş kalbimi yeniden hayata döndürmesi gerekmişti.

"Nasıl hissettiklerini hayal edemiyorum." Melina, bakışlarını kucağına indirdi. "Kızlarının geçen uzun yıllar boyunca intihar ettiğini düşünmek... Gerçeği öğrendiğim için mutluyum."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm."

"Ben de." Gözleri akmayan yaşlarla doluydu.

Zamanın bile asla iyileştiremeyeceği yaralar vardı.

Melina'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. Sonra bir başkası. Bakışlarını bir kez daha güzel kızının fotoğraflarına çevirdi.

"Daha fazla başını ağrıtmayalım," diyerek Griffin ayağa kalktı, sonra da ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Melina'ya veda edip mümkün olan her türlü huzuru bulmasını umarak evden ayrıldık ve Griffin'in kamyonetine bindik.

Kapı kapanır kapanmaz tuttuğum nefesimi dışarı verdim. "İyi misin?" diye sordu Griffin direksiyona geçerek.

"Sadece yoruludum."

"Bugünlük bu kadar yeter."

"İhtiyar'ı ziyaret etmek istiyorum. Eşyaları paketlemenin nasıl gittiğini görmek için."

"İyi gidiyordur. Bizi nerede bulacağını biliyor. Uyuman lazım."

Kaşlarımı çattım ama son iki hafta içinde tartışmanın anlamsız olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden Griffin bizi eve götürürken koltuğa yayıldım.

“Seninle gurur duyuyorum.” Uzanıp bir elimi kucağımdan kaldırıp dudaklarına götürdü. “Hiç vazgeçmedin. Hepimiz sana bırakmanı söylememize rağmen. Belki de karşı çıkmasaydım...”

“Bu senin hatan değil.”

Bana doğru baktı ve o gözlerdeki acı doğrudan kalbime vurdu. “Seni kaybettiğimi sandım.”

“Kaybetmedin.”

“Ama-” Âdemelması hareket ederek güçlkle yutkundu. Sonra sessizce arabayı çalıştırdı ve bizi eve götürdü. Durango’nun yanındaki alanı üç araba doldurmuştu. Biri Harrison’a, diğeri İhtiyar’a, üçüncüsü de Briggs’e aitti.

“Bu şekerleme planım için çok fazla.”

“On dakikaları var,” dedi Griff. “Zamanları dolduğu an onları kovacağım.”

“Hayır, bırak kalsınlar.” Bu kadar insanın gelip beni kontrol etmesi kalbimi ısıttı. Evimizde olmaları...

Griff, Briggs’in kamyonunun arkasına baktı, içeri girmek için hiçbir harekette bulunmadı. “Ne?” diye sordum.

“Bir süre o olduğundan şüphelenmiştim. Bir şey yaptığından ve hatırlamadığından.”

Briggs, hastaneden taburcu olduğumdan beri her gün bir buket çiçekle gelmişti. Karanlıkta yürüyüş parkurunun yolunu bulduğu için ona sonsuza kadar minnettar olacaktım. “O benim hayatımı kurtardı.”

“Evet.”

“Demansı kötüleşirse ve yardıma ihtiyacı olursa, onu yanımıza alacağız.”

“Evet. Annemle babamın evine.” Griffin başını salladı. “Bunun hakkında konuştular. Onu daha fazla ziyaret etmeye başlayacaklar. Daha çok kontrol edecekler. Zamanı geldiğinde de eve götürecekler.”

“Odamız var.”

“Onların da var. Ve seni bir süreliğine kendime ayırmak istiyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Omuzları çöktü. Klimanın havası içeriyi doldururken gözleri ön camda takılı kaldı.

Başımı koltuğa yasladım ve elimi kolundan aşağı kaydırmak için uzandım. “Hey. Ben iyiyim, Griff.”

“Evet.” Boğazını temizledikten sonra harekete geçti, kamyonu kapattı ve dışarı fırladı. Ardından arabanın önünden geçerek kapımı açtı.

Her ne hissediyorsa saklamıştı çünkü evde misafirimiz vardı ve bunun zamanı değildi.

Kapıdan içeri girdiğimizde üçü de bizi bekliyordu. İhtiyar, beni dinlenmem için oturma odasına yönlendirmeden önce nazikçe kucakladı. Briggs, bugün başka bir buket çiçek getirmişti – papatyalar. Harrison, Anne’in vişneli turtalarından birini getirmişti. Anne, Knox ve Lyla sayesinde, buzdolabında tüm Eden ailesini bir hafta beslemeye yetecek kadar yiyeceğimiz vardı.

Aile üyelerimiz bir saat kaldı, çoğunlukla Griffin’le çiftlikte olup bitenler ve kasabada olanlar hakkında konuştular. Öğle yemeğinden sonra, göz kapaklarım düşmeye başladığında, Griffin onları kovdu ama önce onlar yemek ve turta bulaşıklarına yardım ettiler.

Griff, beni kanepeden kaldırıp yatağa taşımadan önce iki kez esnedim. “Yürüyebilirim.”

“Ve ben de seni taşıyabilirim.”

“Peki.” Omzuna yaslandım, baharatlı kokusunu içime çekmeden önce beni yatağa bıraktı ve üzerimi örtmek için yorganı çekti.

Saçlarımı öpmek için çömeldiğinde başım yastığın üzerindeydi. “Hızlı bir gezintiye çıkacağım.”

“Hayır çıkmayacaksın.” O kaçamadan bileğini yakaladım. “Sen de yatağa geleceksin.”

“Burada olmazsam daha iyi dinleneceksin.”

“Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Benimle yat. Lütfen.”

Sinirli bir nefes verdi ama itiraz etmedi. Ayağa kalktı ve botlarını tekmeleyerek çıkarttı, sonra sırtıma batmasın diye kemerini çözdü. Ardından yatağa yatarak bir kolunu dikkatlice yastığımın altına kaydırды, göğsü sırtımla aynı hizaya gelene kadar yaklaştı.

Ama bana sarılmadı. Hastaneden eve geldiğimden beri bana sarılmamıştı.

“Kolunu bana dola.”

“Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Ben iyiyim, Griff.”

“Yine de-”

“İyiyim. Lütfen benden uzaklaşma. Mecbur kalırsam seni zorla çekerim ama bu canımı acıtır.”

İç çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. Sonra yavaşça kolu belime dolandı, bandajların gittiği ama dikişlerin hâlâ kaldığı yere göğsünü dayadı.

“Gördün mü?” Sırtımı büktüm, bu hareket biraz canımı yaktı ama umursamadım. “Bunu tek başına taşımana gerek yok. Beni dışlama.”

Çenesini omzuma yasladı. “Beni mahvetti.”

“Beni de.”

“İşe geri dönme fikri, ben sadece... Endişeleniyorum. Daha önce böyle bir korku hissetmemiştim. Beni dengesiz yapıyor.”

“O zaman birbirimize yaslanınız. İkimiz de birbirimiz için endişeleniyoruz. Ama bunun hayatımızı yönetmesine izin veremeyiz. Ben iyiyim.”

“İyisin,” diye nefes aldı ve beni kendine çekti.

“Evet.” Kollarında döndüm. “Şimdi öp beni.”

Ağzımın kenarını zar zor sıyırdı.

“Gerçek bir öpücük.”

“Winn-”

“Öp beni, Griffin.”

Kaşlarını çattı ama dudaklarını benimkilere değdirerek itaat etti.

“İnatçı,” diye mırıldanarak dilimi alt dudağına bastırdım, sonunda o da beni öpmesini istediğim gibi öptü, ikimiz de nefes nefeseyken ayrıldık. “Seni seviyorum.”

Burnumdaki çillere dokundu. “Seni seviyorum.”

“Uykudan sonra bir şey yapabilir miyiz?”

“Ne yapmak istediğine bağlı.”

Gülümsedim. “Bana bir ilk randevu borçlusun.”

Son Söz

Winslow

Bir yıl sonra...

“**S**elam, bebeğim,” diye aramayı yanıtladı Griffin. “Eğleniyor musun?”

“Hiç başlama,” diye mırıldandım. “Trafik görevinden nefret ettiğimi biliyorsun.”

Güldü. “Gönüllü oldun.”

“Çünkü iyi bir patron olmaya çalışıyorum.”

“Polis şefinin hız tuzaklarını yönetmesine gerek yok.”

“Hız tuzağımız yok, Griffin.”

“Tabii,” diye mırıldandı. “Diyorsun ki, otoyolun dışındaki John Deere bayisinde, çalılıkların arkasına park edilmiş bir arabanız yok.”

Artık yok. Arkamdaki çalıya ve bayiye baktım.

“Siz iki bey ne yapıyorsunuz?”

“Çiftlikte gezintiye çıkmaya hazırlanıyoruz.”

“Gezinti derken, Jüpiter’le değil, kamyonetle olsa iyi olur.”

Griff, bu sabah Hudson'ın onunla ata binmeye başlayacak kadar büyüdüğüne dair bir yorum yapmıştı. Şaka yaptığını düşünmüştüm. Şaka yapsa iyi olurdu. Bebeğim ata binmiyordu. Henüz değil.

“Bir ara öğrenmesi gerek.”

“Griffin,” diye uyardım. “Henüz iki aylık.”

Kocam güldü. “Evet, kamyonetle dolaşıyoruz.”

“Pekâlâ size iyi eğlenceler.”

“Annemle babamın yanına uğrayacağım. Briggs'in ahırdaki çatı katına nasıl yerleştiğine bakacağım.”

“Hepsine benim için sarıl hatta Briggs'e iki kere.”

Briggs geçen hafta taşınmıştı. Harrison ve Anne'e daha yakın olması Mateo'nun fikriydi ama Briggs, kulübesinin boş kalmasını istemediğinden evlerini değiş tokuş etmişlerdi. Briggs ailesine daha yakinken Mateo artık dağlardaydı.

Geçen yıl, yardımcı olacak gibi görünen bazı ilaçlara başlamıştı ama arada bir aklının sendelediği, zaman ve mekânı kaybettiği bir dönem yaşıyordu. En kötü olay bir ay önce yaşanmış ve bu değişikliği yapmamıza neden olmuştu. Briggs, yürüyüşe çıkmış ve kaybolmuştu. Griffin ve Harrison onu bulmak için dışarı çıktıklarında, onların kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için ikisiyle de kavga etmişti.

Harrison daha sonra Briggs'e olanları anlattığında, bir daha böyle davranırsa onu bir eve kapatacağımıza dair hepimize söz verdimişti. Mateo, alternatif olarak ahırın üstündeki çatı katını önermişti. Belki Briggs çocukken büyüdüğü yere yakın yaşarsa bunun, ona daha fazla yardımcı olabileceğini umduk.

Hiçbirimiz ne olacağını bilmiyorduk ama denemeye değerdi. “Giderken annenin turta tabağını da alır mısın?” diye sordum.

“Çoktan aldım bile.”

Arkadan oğlum mırıldandı.

“Hudson nasıl?”

“Uyumaya hazır. Biraz dolaşacağız. Onu araba koltuğuna yatırdım. Sonra annemin yanına gideriz.”

“Benim...” Polis arabasının ön panelindeki saate baktım. “Dört saatim kaldı. Sonra evde olacağım.”

“Bekliyor olacağız. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Aramayı sonlandırdım ve Main Caddesi’ne doğru sürmeye devam ettim. Teknik olarak hâlâ doğum iznindeydim. Üç haftam kalmıştı. Ancak Tom Smith’i kovduğumdan beri son birkaç aydır personel sıkıntısı çekiyorduk; hamilelik sabrımı tüketmişti. Bu yüzden evde olmam gerektiği hâlde, başka bir memuru işe alana kadar istasyondaki yükü hafifletmek için birkaç vardiyayı üstlenmiştim.

Geçen hafta eğitim öğretim yılının başlamasıyla turist trafiği önemli ölçüde azalmıştı. Şehir merkezinde birkaç boş yer görmek güzeldi; ancak yakında av sezonu başlayacak ve ardından Noel kalabalığı olacaktı.

Quincy tatillerde büyülüydü.

Ön yargılı olmama rağmen... Burada, İhtiyar ve ailemle birlikte geçirdiğimiz çocukluk Noellerinin anıları benim en sevdiğim anılardı. Ama bu yıl unutulmaz olmuştu.

Griffin ve ben Noel’den üç gün önce evlenmiştik. Düğün, Eloise Oteli’nde küçük, samimi bir törenle olmuştu. Griff, siyah bir takım elbise içinde göz kamaştırıcıydı. Annemin gelinliğini giymiştim. İhtiyar beni koridorda yürüttükten ve Griffin’le ben karşılıklı yemin ettikten sonra resepsiyona açılan kapıları, binanın duvarlarını sarsacak bir coşkuyla açmıştık.

Konuk odalarının çoğu aile için ayrılmıştı. İlk defa The Eloise’de kalmıştım. Griffin ve ben üç gün boyunca kendimizi en iyi süite kapatmıştık.

Bizimki, tadilat başlamadan önce The Eloise'de yapılan son düğündü. Harrison ve Anne yandaki binayı satın almış ve etkinlikler için otele eklemişlerdi. Restoran artık açık bir yemek odasına değil, moda-ya uygun, lüks bir et lokantasına benziyordu.

Hudson'a hamileyken, Griff ve ben, iştahım kontrolden çıktığı için haftada üç kez oraya gitmiştik. Knox bir sihirbaz gibiydi, her zaman ne istediğimi benim bile tam olarak bilmediğim şeyi yapıyordu.

Bu kadar erken hamile kalmayı planlamamıştık ama Indigo Dağı'ndaki olaydan sonra doğum kontrolüm kesintiye uğramıştı ve sonrasında da umursamamaya karar vermiştik.

Hayat kısaydı. Griffin ve ben hayatı dolu dolu yaşayacaktık. Birlikte kurduğumuz bu aile, hayatımın ışığıydı.

Elim karnıma gitti. Belki bu sefer de restoranı sık sık ziyaret ederdik. Çocuklarımın arasında bir yıldan az bir süre olacaktı. Umarım bu, küçükken olmasa da büyüdüğlerinde yakın arkadaş olacakları anlamına gelirdi.

Main Caddesi'nin sonuna ulaştım ve otoyola doğru yöneldim. Trafik hafifti, yanından geçtiğim çoğu araba hızlarını düşürmeye çalışırken, frene basarak tamponlarının sarsılmasına sebep oldu.

On kilometre sonra, yolun kenarında New York plakalı gri bir sedan gördüğümde kasabaya geri dönmek üzereydim. Yavaşlayarak emniyet şeridine geçerken polis arabasının ışık düğmesini çevirdim, böylece diğer arabalar bize biraz yer açacaktı. Dışarı çıkıp arabaya yaklaşmadan önce elimi kalçama koydum.

Griffin devriye görevindeyken yelek giymemde ısrar etmişti.

Siyah bluzumun içinde sıcaktan patlıyordum ama kocam endişeli bir insandı. Bu yüzden yelege giyiyordum.

Sedanın sürücü tarafındaki cam açıldı ve ağlayan bir bebeğin

sesi kulağıma geldi. O bebeklere özgü ses kalbimi burktu. Ön koltukta hıçkıran kadının sesi de öyle.

“Merhaba.” Direksiyonun arkasındaki kadın beni duymadı. “Hanımefendi?” diye seslendim.

Koltukta korkuyla iç çekerek zıpladı.

Ellerimi kaldırarak, “Özür dilerim,” dedim.

“Aman Tanrım.” Bir elini kalbine koyarken diğeriyle yüzündeki sarı saçları çekti. “Özür dilerim. Aracımı buradan çekebilirim.”

“Sorun değil,” dedim ve içeri bakmak için eğilerek devam ettim. “Her şey yolunda mı?”

Başını sallayarak onayladı ve öfkeyle yüzündeki gözyaşlarını silmeye çalıştı. “Sadece kötü bir gündü. Aslında gerçekten çok çok kötü bir gündü. Belki de hayatımın en kötü beşinci günüydü. Altıncı da olabilir. Hayır, hayır beşinci. Günlerdir yoldayız ve oğlum artık durmadan ağlıyor. Acıktı. Ben de acıktım. Biraz dinlenip duş almaya ihtiyacımız var ama kayboldum. Otuz dakikadır kalacağımız yeri bulmaya çalışıyorum.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum, gözlerimi arka koltuğa dikerek. Bebeği, kırmızı suratı, sıkıdığı minik yumruklarıyla ağlamaya devam ediyordu.

Elinde tuttuğu not kâğıdına bakarak, “Juniper Tepesi,” dedi.

“Juniper Tepesi mi?” O çakıllı yolda sadece bir kişi yaşıyordu.

“Evet. Nerede olduğunu biliyor musun?” Elini ön cama doğru sallayarak, “Navigasyon beni tam olarak bu noktaya getirdi. Ama burada Juniper Tepesi’ni gösteren bir yol yok. Ya da Juniper Tepesi’ne gidecek herhangi bir tabela.”

“Montana yollarında nadiren yol tabelası olur. Ama sana gösterebilirim.”

“Gerçekten mi?” Hüzünlü gözlerindeki umut kalbimi acıttı.

Bu tıpkı uzun zamandır yardım eli uzanmamış bir kadının bakışı gibiydi.

“Tabii ki.” Elimi uzattım. “Ben, Winslow.”

“Memphis.”

Adı beni şaşırtmadı. Eloise haftalardır bu isimden bahsediyordu.

Knox uzun zamandır homurdanıyordu.

“Quincy’ye hoş geldin, Memphis.”

“Teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldı ve yanağından bir damla yaş daha düştü.

Polis arabasına doğru koşar adım ilerledim, ardından Juniper Tepesi’ne doğru yola çıktım.

Dört saat sonra, polis arabasını Durango’mle değiştirerek eve geldim. Griffin verandada Hudson’ı sallıyordu, oğlumun ağzına bir şişe tutuşturmuştu.

“Selam, nasıl geçti?”

“İyiydi.” Yanındaki sandalyeye yerleşerek oğlumu bana vermesi için elimi uzattım. Kollarıma yerleştğinde günün ilk rahat nefesini aldım.

Hudson, benim mavi gözlerimi almıştı ama diğer her şeyinin babasına benzemesini umuyordum. Babasının kahverengi saçlarına ve sadece iki aylık olmasına rağmen Griffin’in keskin hatlarına sahipti.

Memphis’in oğlu Drake’in aksine nadiren ağlardı.

“Eloise’in otelde çalışması için işe aldığı kızı hatırlıyor musun? Memphis Ward? New York’tan buraya taşınan kız.”

“Evet.”

“Bugün onunla tanıştım. Knox’un evini bulmaya çalışırken kaybolmuştu. Oğlu hemen hemen Hudson’la aynı yaşta. Ama onun kadar sevimli değil.”

“Hiçbir çocuk Hudson kadar sevimli değildir.”

“Kesinlikle.” Boş şişeyi oğlumun ağzından çekip omzuma kaldırdım, sırtını sıvazlarken yanağını öptüm.

“Kadın tatlı birine benziyordu. Biraz yıpranmıştı ama sanırım hepimizin kötü günleri oluyor.”

Griffin gülerek başını salladı. “Hâlâ Eloise’in, Knox’u bir yabancının garajının üstündeki katta yaşamasına izin vermeye ikna ettiğine inanamıyorum. Kafayı yiyecek. O evi ıssız bir yolda inşa etmesinin tek sebebi insanlardan kaçmaktı.”

Eloise son zamanlarda otelde güvenilir çalışanlar bulmak için uğraşıyordu ve Memphis başvurduğunda, o kadar nitelikli biriydi ki Eloise onu bulduğuna inanamamıştı. İnternet üzerinden bir mülakat yapmış olmasına rağmen Memphis işi kabul ettiğinde Eloise çok heyecanlanmıştı.

Bir hafta sonra, kendine uygun bir daire bulamayınca işi alamayacağını söylemek için aramıştı.

Ama Eloise istediği şeyden yoldaki taşlar yüzünden vazgeçecek birisi değildi. Knox’u, Memphis’in kasabada uygun bir kira ev bulana kadar birkaç ay yanında kalmasına izin vermesi için ikna etmişti.

Memphis için Knox’un garajının üzerine inşa ettiği stüdyo daireyi kiralamıştı.

Daire misafirler için tasarlanmıştı çünkü insanların bizi ziyaret ettikleri gibi ona da gittiklerinde rahatsız olmalarını istemiyordu.

“Kız kardeşin yeni belediye başkanı olmalı,” dedim.

Gülerek, “Belediye başkanından bahsetmişken,” dedi.

Tanıdık mavi bir Bronco, direksiyon başındaki İhtiyar’la birlikte çakıllı yolda görüldü. Yılın başlarında emekli olduğu için, haftada birkaç kez ziyaret etmeyi ve torununu şımartmayı hayatının odak noktası hâline getirmişti.

Hudson'a, "Seni benden çalacak," dedim. "Üstelik eve daha yeni geldim."

"Yalnız değil." Griffin yeniden yolu işaret etti, bir dizi araba yolda ilerleyerek bize doğru geliyordu. "Sanırım akşam yemeğine ev sahipliği yapıyoruz."

Saatler geçip Anne ve Lyla hepimiz için yemek pişirdikten sonra, ev kahkahalarla dolmuştu. İhtiyar ve Harrison futbol maçı izliyorlardı. Talia, Mateo ve Eloise verandadalardı. Knox, muhtemelen evde geçici komşusuna yemek pişirdiği için buraya gelememişti.

Griffin ve ben kanepede birbirimize sarılmış otururken oğlumuz da babasının kollarında uyuyordu.

"Onlara söyleyelim mi?" diye sordu.

O parlak mavi gözlere baktım ve başımı salladım. "Evet."

"Toplanın," diye seslendi ve oturma odası ailemizin üyeleriyle dolduğunda sırttı. "Aile duyurusu."

Aile. Onun. Benim.

Bizim.

Ve sekiz ay sonra kızımız Emma Eden aramıza katılmıştı.

Bonus Bölüm

Griffin

"Hazır mısın dostum?"

Hudson kızağın ipini tuttu. "Hazırım, baba."

Botlarımı kardan kaldırıp elimi uzatıp bizi tepeden aşağı ittim.

Yamaçtan aşağı uçarken üç yaşındaki oğlumun kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyordu, parıldayan kar taneleri yüzümüze çarpıyordu.

Winn, Emma'yı kalçasına dayayarak tutarken bir yandan da telefonu bizi takip ediyor ve her ânı kaydediyordu.

“Tekrar!” dedi Hudson, üzerindeki kış kıyafetleriyle kızaktan çıkmak için mücadele ederken. Kız kardeşi gibi o da tulum ve şişme mont giyiyordu. Başındaki kayak şapkası alnından aşağı kaydığından görebilmek için çenesini geriye atmak zorunda kaldı.

“Şu şapkayı düzeltelim.” Eldivenlerimi çıkarıp şapkasının kenarını katladım, sonra oğluma bir beşlik çaktım.

“Ben de, ben de, ben de.” Emma, Winn’in onu indirmesi için kucağında kıvrandı.

Ayaklarını yere çarparak indi ve bacaklarıma yapıştı.

Kızımı kaldırıp kızağı tutmak için eğildim. “Bir kez daha?”

Winn başını salladı. “Evet, sonra da gitsek iyi olur. İhtiyar bir saate geliyor ve benim akşam yemeği pişirmem gerekiyor.”

“Tamam, bebeğim.” Karımın dudaklarına bir öpücük kondu-rup kızımı tepeye taşıdım.

Bir kez daha ikiye dönüştü. Hudson’ın surat asması beni yendi. Batan güneşe rağmen onu ve kız kardeşini eve götürmek için kamyonete bindirmeden önce son kayak turu için bir kez daha tepeye çıkardım.

“Bu eğlenceliydi.” Winn arkasını dönüp arka koltuktaki çocuklara gülümsedi. “Yarın tekrar gitmeliyiz.”

“Tamamdır.” Kızakla kaymak, karımı ve çocuklarımı gülümsettiyse, onları her gün götürürdüm. Bunun için mutlaka zaman yaratırdım.

Gün doğumundan batımına kadar iki çocuğumuzun peşinde koşturuyorduk. Çiftlik geliyordu. Winn, topluluğun sevilen polis şefiydi. Hayat bir patlama gibiydi. Bu, mümkün olduğunu bile bilmediğim bir mutluluktu.

Hepsi Willie’nin Yeri’nde tanıştığım kadın sayesindeydi. Bu kamyonetin arka koltuğunda beni baştan çıkaran kadın saye-

sindeydi. Artık kamyoneti elden çıkarma vaktim gelmişti fakat bunu yapacak cesaretim yoktu.

Görünüşe göre, söz konusu karım olunca biraz duygusaldım.

“Akşam yemeğinden önce banyo yaptırırım,” dedi çocukları indirip kışlık giysileri çıkarmaya başlarken. “İhtiyar geç saatlere kadar kalırsa çocukları hemen yatırabiliriz.”

“Ben yaptırırım.”

“Teşekkürler, bebeğim.” Beni öptükten sonra mutfığa gitti, güzel yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Yanaklarına aynı rengi vermek için bu gece biraz uğraşacaktım. Dilimi kullanarak.

Covie’nin koridordan gelen sesini duyduğumda, çocukların ikisi de kapüşonlu havlulara sarılmıştı. Çocuklar da onu duymuştu.

“İhtiyar!” Hudson koşarak kapıya giderken havlu omuzlarının üzerinde bir pelerin gibi uçuşuyordu.

Emma, abisinin hemen arkasından Covie’nin kollarına atılmıştı.

İkisi de Janice’in kenarda durup onları izlediğini fark etmedi.

“Merhaba, Covie.” Elimini sıkmak için uzattıktan sonra Janice’i başımla selamladım. “Merhaba Janice.”

“Merhaba, Griff.”

“Hoş geldin.” Winn’in asistanının neden burada olduğunu merak ederek ikisini de içeri yönlendirdim.

Ayrıca oturma odasına girerlerken Covie’nin neden parmaklarını onunkilere kenetlendiğini de merak etmiştim.

Winn, uzun kollu bir tişört giymiş hâlde yatak odamıza giden koridordan çıktı. Covie ve Janice, elleri hâlâ birbirine kenetlenmiş vaziyette bir anda durmuşlardı. “Me-merhaba.”

“Merhaba, tatlım.” Covie, Janice’i kanepeye çekti. İkisi, aralarında bir santim bile mesafe bırakmadan oturuyorlardı.

“Onlara benim de geleceğimi söylediğini söylemiştin.” Janice, Covie’ye o kırmızı çerçeveli gözlüklerin arkasından bir bakış attı.

“Bununla başa çıkmanın en iyi yolunun küçük bir sürpriz olabileceğine karar verdim.”

“Tam olarak neyle başa çıkmanın?” Winn oturma odasına girdiğinde, Emma hâlâ tek boynuzlu at havlusuna sarılı hâlde yürüyordu.

“Bunu, çocuklara bir şeyler giydirdikten sonra konuşalım, olur mu?” diye önerdim.

Ben Hudson’ı koridorda kendi odalarına kadar kovalarken, Winn, Emma’yı aldı. İkisi de pijamalarını giydiğinde oturma odasına döndük.

Janice ve Covie hâlâ kanepedelerdi.

Çocuklar için bir çizgi film açtıktan sonra yeni çiftin karşısındaki sandalyeye oturdum ve Winn’in kenarına yerleşmesini bekledim. “Öyleyse siz ikiniz... Çıkıyor musunuz?”

Covie, Janice’in sol elini kaldırarak, “Nişanlıyız,” diye düzeltti. Gerçekten de parmağında elmas bir yüzük parlıyordu.

Winn, ağzı açık kalakaldı. “Nişanlı mısınız?”

Janice, yüzünü buruşturdu ve dirseğini Covie’nin kaburgalarına bastırdı. “Kendimi savunacak olursam, bunu bir sır olarak saklamayı hiç istemedim. Ancak *birileri* bunun karakolda sorunlara yol açabileceğinden endişelendi.”

“Ne? Nasıl? Ne zaman?” Sorduğu her soruyla beraber Winn’in sesi daha da yükseldi.

Elimi dizine yerleştirdim. “Tebriklerle başlayalım.”

Ağzı açılıp kapandı, tekrar açıldı. Hiçbir şey çıkmadı.

Covie sırtarak, “Bunu bir sır olarak sakladığım için üzgünüm, Winnie,” dedi. “Ama aslında çocukmuşuz gibi gizlice do-laşmak eğlenceliydi. Ben ve bu genç kadın.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Janice. “Daha da kötüleştiriyorsun.”

Güldüm. “Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?”

“Beş aydır,” diye yanıtladı Covie. “Daha bu sabah evlenme teklif ettim.”

“Beş ay mı?” Winn, oturduğu yerden kalktı.

“Üzgünüm,” dedi Janice de ayağa kalkarak. “Sadece küçük bir kaçamak olarak başladı ama sonra daha fazlasına dönüştü. Nasıl olduğunu bilirsin. Ama bu yaşlı moruğu seviyorum ve birlikte çok eğleniyoruz. Artık gelecek ay emekli olacağıma ve nişanlandığımıza göre, belki bize lütufta bulunursun diye umdum.”

“Elbette bulunur.” Covie ayağa kalktı ve Winn’e doğru yürüyerek iki elini omzuna koydu. “O beni mutlu ediyor. Kendimi genç hissetmemi sağlıyor. Onu deli gibi seviyorum.”

Winn, uzun bir süre ona baktı ve şok kayboldu. Çünkü eşimi tanıyordum. Büyükbabasını bir parça mutluluktan mahrum edemeyecek kadar derinden seviyordu. Güzel ağzında tatlı bir gülümseme belirdi.

Parmak uçlarında durdu ve Covie’nin yanağına bir öpücük kondurdu, ardından yanından geçerek Janice’i kucakladı. “Tebrikler. Ve aileye hoş geldin.”

İşte benim kızım.

Gecenin geri kalanı soru yağmuru ile geçti. Karımla ilgili en çok bunu seviyordum: Meraklı zihniyle olayları anlamaya susamışlığını.

Bu özellik Emma ve Hudson’da da vardı. İki, üç yaşındaki çocukların çoğu meraklı olurdu ama çocuklarımın gözlerinde, annelerinde de sevdiğim aynı kıvılcımı görüyordum.

Covie ve Janice iyi geceler dilekleriyle ayrıldığında çocuklar yataklarına yatırılmıştı. Yıldızlar kış göğünde parlıyordu, dolu-

nay gümüş ışıklarını karla kaplı ağaçların ve çayırların üzerine yaymıştı.

Winn ve ben pencerede durup Bronco'nun farlarının kaybolmasını izledik.

"Onları birlikte seviyorum," dedi.

"Ben de onları birlikte seviyorum."

Başını omzuma yasladı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Yüzünü ellerimin arasına alarak onu çevirdim.

"Yüzündeki kızarıklık gitti."

"Ne kızarıklığı?"

"Kayaktan dolayı olan."

"Ah," dedi gülerek. "Çünkü şu an kığım donmuyor."

Ağzımı onunkine indirdim. "Kızarıklığı sevmiştim."

"Peki?"

Onu hızlı bir hareketle omzuma attım.

Yatak odasına giderken kıkırdadığında kığına şaplak attım.

Orası kızarıklığı geri kazandığım yer oldu.

Edens serisinin ikinci kitabı, Juniper Tepesi'nin bu kısa ön okumasından keyif almanızı dileriz.
Çok yakında sizlerle...

JUNIPER TEPESİ

Memphis

“Üzgünüm, Drake,” diye mırıldandım ağlamaya devam ederken. İkimiz de ağlıyorduk. “Üzgünüm.”

Daha iyi bir anne muhtemelen arabadan inerdi. Daha iyi bir anne oğlunu kucağına alır, karnını doyurur ve altını değiştirirdi. Ama sonra onu tekrar araba koltuğuna yerleştirmem gerekecekti ve bu sabahki yolculuğumuzun ilk saatinde yaptığı gibi ağlaması daha da şiddetlenecekti.

Belki başka bir anneyle daha iyi olurdu. Onu ülkenin öbür ucuna sürüklemeyecek bir anneyle.

Daha iyi bir anneyi hak ediyordu. Ve daha iyi bir babayı.

Bu ortak noktamızdı.

“Hanımefendi?”

Bir kadın sesi gürültüyü keserken nefesimi tuttum, neredeyse emniyet kemerimden fırlayacaktım.

“Affedersiniz.” Siyah saçlı, güzel bir kadın olan memur ellerini kaldırdı.

“Aman Tanrım.” Bir elimi kalbime bastırırken diğeriyle yüzüme düşen bir tutam saçı geriye ittim. Dikiz aynasından, bir polis arabasının tanıdık mavi ve kırmızı ışıklarını gördüm. *Siktir*. İhtiyacım olan son şey bir trafik cezasıydı.

“Üzgünüm. Arabamı çekebilirim.”

“Sorun değil.” Eğilip arabamın içine baktı. “Her şey yolunda mı?”

Öfkeyle yüzümü sildim. *Ağlamayı kes. Ağlamayı kes.* “Sadece kötü bir gündü. Aslında gerçekten çok çok kötü bir gündü. Belki de hayatımın en kötü beşinci günüydü. Altıncı da olabilir. Hayır, hayır beşinci. Günlerdir yoldayız ve oğlum artık durmaksızın ağlıyor. Acıktı. Ben de acıktım. Biraz dinlenip duş almaya ihtiyacımız var ama kayboldum. Otuz dakikadır kalacağımız yeri bulmaya çalışıyorum.”

Şimdi de bir polise boşboğazlık yapıyordum. *Harika.*

Gevezelik etmek, çocukken dadım beni yanlış bir şey yaparken yakaladığında yaptığım bir şeydi. Başımın belaya girmesinden hoşlanmazdım ve kendimi kurtarmak için durmadan konuşurdum.

Babam buna her zaman *bahane üretmek* derdi. Beni ne kadar azarlamış olursa olsun, boşboğazlık etmek bir alışkanlık hâline gelmişti. En kötü ilk on listemde yer almayacak bir günde, düzeltereğim kötü bir alışkanlıktı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu kadın, hâlâ bağırmakta olan Drake’e bakarak.

Arabayı yolun kenarına çekmiş olmamız umurunda değildi. Polise benim korkunç bir anne olduğumu göstermekle meşguldü.

Yapışkan notu bulmak için çabalayarak açık pencereden gösterdim. “Juniper Tepesi.”

“Juniper Tepesi mi?” Alnı kırıştı ve gözlerini kırpıştırarak yapışkan notu iki kez okudu.

Midem kasıldı. Kötü bir yer miydi? Tehlikeli bir mahallede falan mıydı?

Quincy’de bir kiralık ev bulmaya çalıştığımda, fazla seçeneğim yoktu. Seçenekler arasında sadece üç ya da dört yatak odalı evler vardı ve çok fazla alana ihtiyacım olmamasının yanı sıra bütçemi aşmışlardı. Bunun hayatımda edindiğim ilk bütçe

olduğunu göz önünde bulundurarak, bütçeme sadık kalmaya kararlıydım.

Bu yüzden otelinde çalışmam için beni tutan Eloise Eden'ı aradım ve ona Quincy'ye taşınamayacağımı söyledim.

Bana bir daire bulacağına söz verdiğinde, belki koruyucu bir meleğin beni gözettiğini düşünmüştüm. Belki de Juniper Tepesi'ndeki bu stüdyo daire gerçekten dağlarda bir gecekonduydum ben de böylece uyuşturucu satıcılarının ve suçluların yanında mahsur kalacaktım.

Her neyse. Bu, bugün arabamda bir yirmi dört saat daha geçirmemek anlamına geliyorsa delileri ve katilleri tercih ederdim.

"Evet. Nerede olduğunu biliyor musun?" Elimi ön cama doğru salladım. "Navigasyon beni tam olarak bu noktaya getirdi. Ama burada Juniper Tepesi'ni gösteren bir yol yok. Ya da Juniper Tepesi'ne gidecek herhangi bir tabela."

"Montana yollarında nadiren yol tabelası olur. Sana gösterebilirim."

"Gerçekten mi?" Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki bir başka gözyaşı dalgası, barajı yıkarak açtı.

Biri bana yardım etmeyeli uzun zaman olmuştu. Nadir olduklarında küçük jestler daha önemli oluyordu. Son bir aydır bana yardım teklif edenler sadece Quincy sakinleriydi. Eloise. Ve şimdi de bu güzel yabancı.

"Tabii ki." Bir elini uzattı. "Ben Winslow."

"Memphis." Burnumu çektim ve elini sıktım, gözyaşlarını durdurmaya çalışırken gözlerimi oldukça hızlı bir şekilde kırptırdım. İşe yaramadı. Tam olarak tren enkazı gibi görünüyordum.

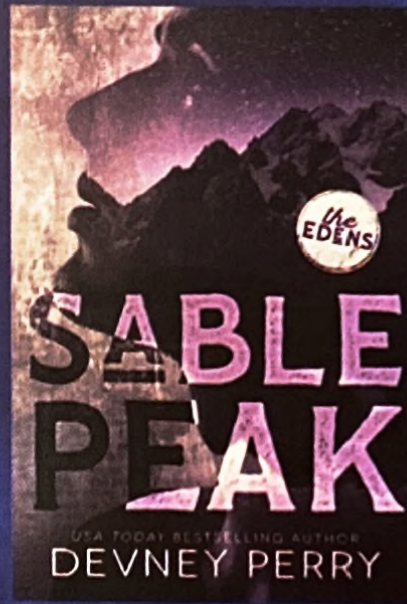
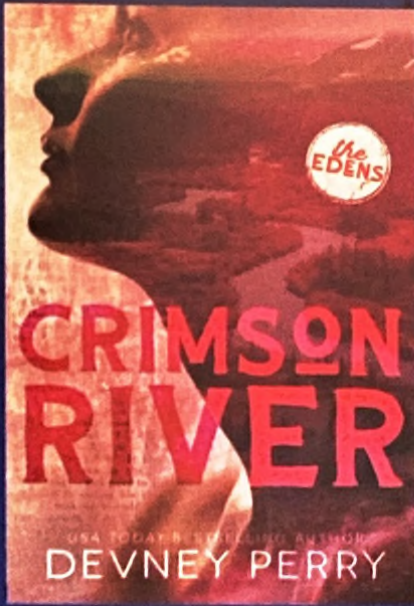
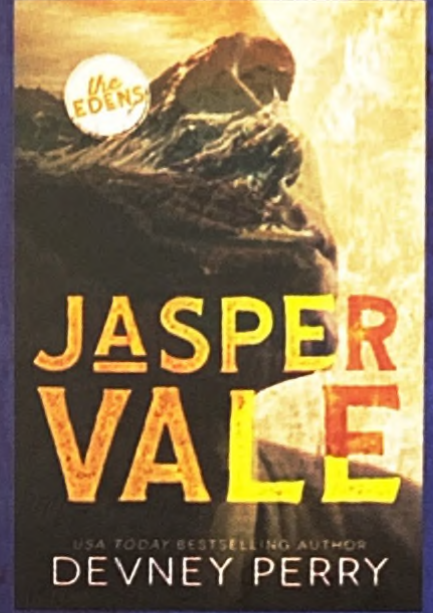
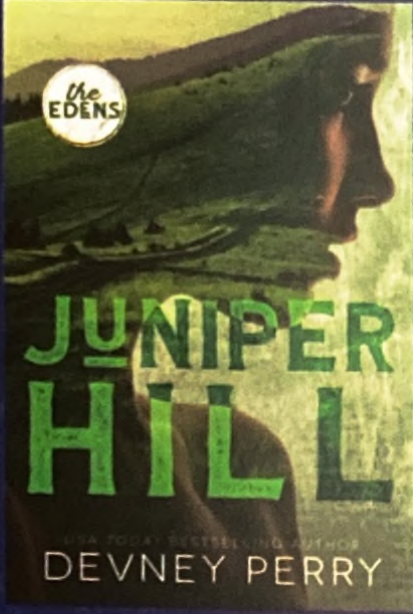
"Quincy'ye hoş geldin, Memphis."

TEŞEKKÜR

Indigo Dağı'nı okuduğunuz için teşekkür ederim! Editörüm ve düzeltme ekibim; Elizabeth Nover, Julie Deaton, Karen Lawson ve Judy Zweifel sizlere özellikle teşekkür ederim. Çarpıcı kapak tasarımı için Sarah Hansen'a teşekkür ederim. *Perry & Nash*'in tüm üyelerine, isteyebileceğim en iyi süper hayranlar oldukları için teşekkür ederim. Kitaplarımı okuyan ve yayan inanılmaz *blogger*lara çok teşekkürler. Koşulsuz sevgi ve destekleri için arkadaşlarıma ve harika aileme teşekkür ederim.

Edens serimizin devam kitapları
çok yakında sizlerle!

WINSLOW COVINGTON

hayata, özgürlüğe ve kanunların üstünlüğüne inanırdı. Quincy, Montana'nın yeni polis şefi olarak Kendini topluma kabul ettirmeye ve bu pozisyonu belediye başkanı olan büyükbabasının sayesinde almadığını kanıtlamaya kararlıydı.

İhtiyar'a göre tek yapması gereken Edenlerin onayını almaktı. Kasabanın kurucu ailesinin güvenini kazanmak kolay olabilirdi... Eğer ailenin en büyük oğlu ile bir kaçamak yaşamamış olsaydı. Winslow'un savunması; kasabadaki ilk gecesi olmasıydı. Bu yüzden o sert ve çekici adamın Quincy Kraliyeti'nden olduğunu fark etmemişti. Griffin Eden çekilmez ve kibirli bir adamdı. Ayrıca herkese de Winslow'un bir yabancı olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Winslow, Griffin'den uzak durmak için elinden geleni yapsa da Eden arazisinde ölü bir kadın bulunduğunda ikisinin yolları bir kez daha kesişmek zorunda kalmıştı.

Katile dair ipuçları kasabanın sakinlerini gösterdiğinde Griffin, Winslow'un sandığından fazlası olduğunu fark etti. Güzel, zeki ve karşı konulması zordu. Hem Griffin hem katil için.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

